

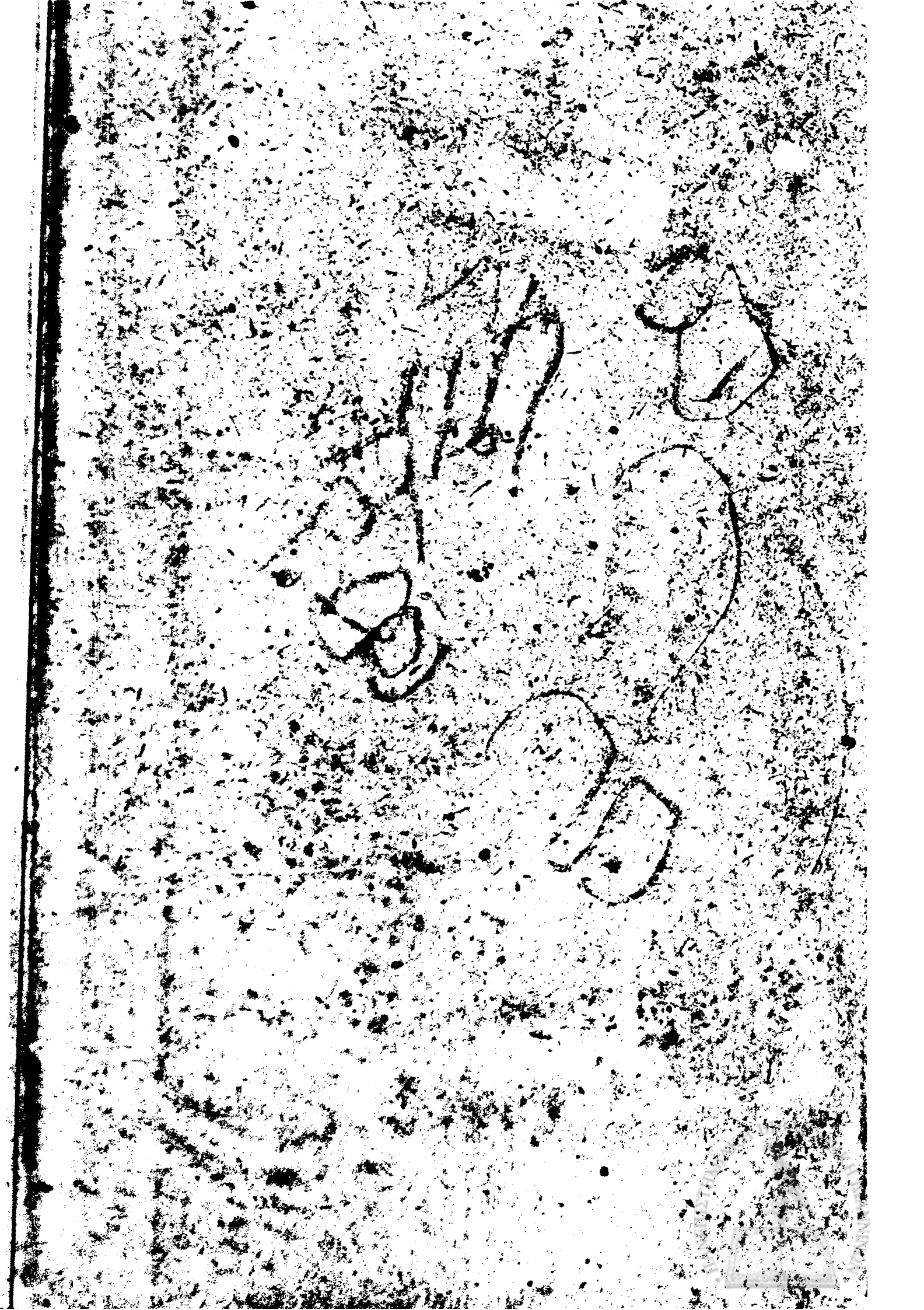
~~Handwritten scribbles~~

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

026000331756

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

№ 308

Αριθ. εισ. 510 1982

Στ. Γ.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

1 $\frac{1}{2,59}$

ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΩΝ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΖΗΚΙΔΟΥ.

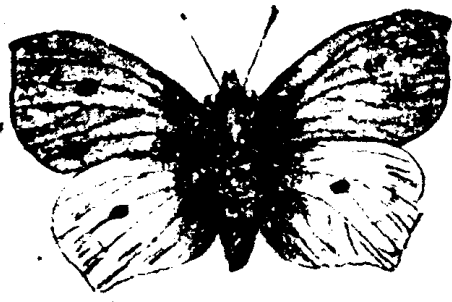
Γεωργίου Δ. Ζηκιδου

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ «ΕΝΩΣΙΣ».

1891.

ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ

ΚΑΙ

ΟΝΟΜΑΤΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Συντελέσαντες τὸν παρόντα «Κατάλογον τῶν ἀνωμάλων ῥημάτων καὶ ὀνομάτων» πρὸς χρῆσιν τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων καὶ παρθεναγωγείων προωρισμένον δὲν νομίζομεν ἄσκοπον νὰ εἴπωμεν τίνες λόγοι προὔτρεψαν ἡμᾶς νὰ περιλάβωμεν ἐν αὐτῷ μόνον τοὺς δοκίμους τύπους ἐν τε τοῖς ῥήμασι καὶ ὀνόμασιν.

Ἐν τῇ περιόδῳ ἐκείνῃ τοῦ ἑλληνισμοῦ, ἐν ἣ ὑπῆρχεν ἡ δόκιμος τῆς γλώσσης χρῆσις, δὲν εἶχε δὲ πω εἰσκωμάση ἡ παρακμῆ καὶ κατάπτωσις αὐτῆς, παρήχθησαν καὶ τὰ δοκιμώτατα τῆς διανοίας προΐοντα δυνάμενα νὰ παράσχωσι τροφήν ὑγια καὶ μεστώσωσι καὶ νοῦν καὶ φρόνημα. Ὑπάρχουσι καὶ μεταγενεστέρων τινῶν συγγράμματα δυνάμενα νὰ ὠφελῶσι τοὺς περὶ ταῦτα ἀναστρεφομένους, ἀλλὰ ταῦτα μὲν εἶναι καὶ σπανιώτερα καὶ γλωσσικῶς πολλῶ ὑποδεέστερα ἐφ' ᾧ δὲν δύνανται νὰ ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τῆς τῶν παιδῶν διανοίας καὶ ψυχῆς τελεσφόρως καὶ δραστηρίως εἰς ἀποτύπωσιν τοῦ καλοῦ, ἀγαθοῦ καὶ ὑψηλοῦ καθ' ὃν τρόπον οἱ δόκιμοι συγγραφεῖς τοῦτο κατορθοῦσιν. Οἱ ἀρχαῖοι δὲν μορφοῦσι μόνον διὰ τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν ἐνθυμημάτων αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἐντέχνου καὶ ἐναρμονίου λεκτικῆς πλοκῆς μουσικῆς ἀρμονίας ὁμοιοζούσης ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τῆς καρδίας. Οὔτε οἱ τῆς μουσικῆς φθόγγοι ἀνευ νόμου τινὸς καὶ τάξεως ἐκφωνούμενοι δύνανται νὰ ἀποτελέσωσι μέλος ἐναρμόνιον, κατακηλοῦν τε καὶ ἐπαῖρον τὰς ψυχὰς τῶν ἀκροωμένων, οὔτε λέξεις

καὶ προτάσεις μεστὰὶ πολλάκις ἐννοίας δύνανται νὰ παραγάωσιν ἐναρμόνιον ὄλον, ἐὰν μὴ αὐταὶ ἀκολουθῶσιν ἀλλήλαις κατὰ τινὰς νόμους καὶ κανόνας. Οἱ μεταγενέστεροι ἐστεροῦντο τοῦ προσόντος τούτου, ὅπερ εἶναι ἴδιον μάλιστα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ὥστε νὰ μαγεύη καὶ δεσμεύη πῶς τὴν ψυχὴν τοῦ μελετῶντος καὶ κατέχη ταύτην ἀκόρεστον, ὥσπερ ἀριστοτέχνημά τι τοῦ Φειδίου ἢ Πραξιτέλους δέσμιον κατέχει τὸν πρὸ αὐτοῦ διερχόμενον ἀναγκαζόμενον νὰ θεᾶται αὐτὸ ἀκορέστως καὶ ἀποθαυμάζη καὶ ἕκαστον μέρος ἰδίᾳ καὶ τὸ ὄλον καθόλου. Καὶ οἱ κατὰ τοὺς ἐσχάτους χρόνους καλλιτέχναι ἐνίστε ἐπειρῶντο μὲν νὰ παριστῶσιν ὑψηλὰς ιδέας καὶ τεχνουργῶσιν εἰκόνας θεῶν, δὲν ἠδύναντο ὅμως διὰ τῆς γλυφίδος αὐτῶν νὰ δείξωσι καὶ ἐξωτερικῶς σύμμετρον τὴν ιδέαν. Οὔτε πάντες οἱ αἰῶνες δημιουργοῦσιν Ὅμηρους, Σοφοκλέας, Πλάτωνα, Ξενοφῶντας καὶ Δημοσθένας, οὔτε ἐκάστη χρόνου περίοδος παράγει Φειδίας, Πραξιτέλας καὶ Μύρωνα. Τὰ συγγράμματα τῶν ἀρχαίων ὁμοιάζουσι πρὸς ἄνθη εὐώδη καὶ καλὰ τὴν ὄψιν, τὰ δὲ τῶν μεταγενεστέρων πρὸς ἀνθύλλια εὐώδη μὲν ἴσως ἀλλὰ δυσειδῆ, ἐνίστε δὲ καὶ πρὸς δυσώδη καὶ εἰδεχθῆ.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ νεολαία ἡμῶν ἐκπαιδεύεται ἐν τοῖς συγγράμμασι τῆς δοκίμου περιόδου, διότι οἱ μεταγενέστεροι λίαν ἀνώμαλοι περὶ τὴν γλῶσσαν τυγχάνοντες δὲν δύνανται νὰ ἀποτελέσωσι κανόνα τῆς γλώσσης, ἀλλὰ σύγχυσιν τῇ τοῦ παιδὸς κεφαλῇ δύνανται νὰ φέρωσιν, ἀναγκαῖον εἶναι ἵνα ὁ παῖς ἔχη ἐν χερσὶ καὶ τοιαῦτα βιβλία, δι' ὧν δύναται νὰ προσκλήσῃ τὸ Ἀττικὸν ἰδίωμα τῆς γλώσσης καὶ οἰκειώσῃται αὐτό, συντελοῦν πῶς καὶ εἰς διόρθωσιν τῆς νῦν γλώσσης. Ἐγκρατῆς δὲ τούτου γενόμενος δύναται νὰ προσβλέπῃ μετὰ πλείονος θάρρους καὶ εἰς τὰ μεταγενέστερα προϊόντα καὶ οἶονεὶ κρατῶν ἐν χερσὶ τὴν ναυτικὴν πυξίδα τῆς Ἀττικῆς νεῶς δύναται νὰ διαπλῆ ἀσφαλῶς ἄλλα πελάγη ταραχῆς καὶ συγχύσεως μεστὰ ὄντα ἄνευ φόβου τινὸς μὴ κατακλυσθῆ.

Ἴνα δὲ τὴν βίβλον ταύτην συντάξωμεν, ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλα

ἡμῶν συγγράμματα, εἰργασάμεθα ἐπὶ πολλὰ ἔτη μετὰ φιλοπο-
νίας, ἐπιθυμῶντες νὰ παράσχωμεν τῇ νεολαίᾳ τροφήν ὑγιε-
στέραν καὶ διευκολύνωμέν πως τὸ ἐφ' ἡμῖν τὰ τῆς Ἑλληνικῆς
παιδείας. Καὶ ἐν μὲν τῷ *Καταλόγῳ* τῷδε περιελάβομεν τὰ ἀ-
πολύτως ἀναγκαῖα τῷ μαθητῇ. ἐὰν δέ τις χρήζη πλείονος ἀκρι-
θείας ἢ ἐπιθυμῇ νὰ γινώσκῃ τὰ κινήματα καὶ ἄλλων ῥημάτων
σπανιωτέρων, δύναται νὰ προσφεύγῃ εἰς τὸ ἡμέτερον «*Λεξικὸν*
ἀπάντων τῶν ῥημάτων τῆς Ἀττικῆς πεζογραφικῆς διαλέκτου.»

Ἐὰν δὲ δίκαιον καὶ νόμιμον εἶναι ἵνα μηδενὸς ἢ ὑλικῆ πε-
ριουσία ὑπὸ τινος συλῆται, πολλῶν δικαιοτέρον εἶναι νὰ διατελῇ
ἀσύλητος ἡ διανοητικὴ περιουσία παντὸς συγγραφέως. Ἡμεῖς
οὐδενὶ θέλομεν ἐπιτρέψῃ νὰ ἀντιγράψῃ σφετερισάμενος τοὺς
ἡμετέρους πόνους ἢ καὶ διασκευάσῃ τὰ αὐτοῦ ἀρυσάμενος ἀπὸ
τῶν ἡμετέρων. Εἶναι καιρὸς πλέον νὰ ἐπικρατήσῃ καὶ παρ' ἡ-
μῖν ἐπιστημονικὴ τιμιότης καὶ εἰλικρίνεια. Γινώσκομεν ἀπάν-
των τὰ τοιαῦτα βιβλία τίνος φύσεως εἶναι, οὐδεμίᾳ δ' ἀνάγκη
εἶναι ἐνταῦθα νὰ εἴπωμεν δυσχερές τι. Τοσοῦτον δὲ μόνον ἐπὶ
τοῦ παρόντος ἀρκοῦμεθα νὰ εἴπωμεν τοῖς διδασκάλοις ὅτι, ἐὰν
ἀληθῶς κήδωνται τῆς βελτιώσεως τῶν τῆς παιδείας, ὀφείλουσι
νὰ ἀποδοκιμάζωσι τὰ τῶν ῥακιοσυρραπταδῶν βιβλία, ὑποστηρί-
ζωσι δὲ τὰ κρείττονα καὶ ἀπηλλαγμένα ἀναλήθων διδαγμάτων
τῶν ἀνεξιτήλων σχεδὸν ἐν τῇ τῶν παίδων διανοίᾳ διαμενόντων
καὶ διὰ μυρίων ὕστερον ἀληθῶν διδαγμάτων ἀδυνατούντων νὰ
ἐξαλειφθῶσιν, ὡς ἡ πείρα διδάσκει· διότι ἡ κακὴ παιδικὴ κατή-
χησις καὶ ἡ ἐκ βιβλίων ἐπικήρως ἐχόντων προσγινομένη μάθη-
σις ριζοβολεῖ βαθέως ἐν τῷ νῷ τῶν παίδων θαυμαστὴν μνή-
μην ἔχοντι.

Πάντες ὁμολογοῦσιν ὅτι τὰ τῆς παιδείας δὲν ἔχουσι ὑγιῶς
παρ' ἡμῖν. Μία τούτου αἰτία καθ' ἡμᾶς εἶναι καὶ ὅτι ἡ ἐκπαίδευ-
σις τῶν παίδων θεωρεῖται πως χαρίτων ἀντάλλαγμα καὶ οἱ δι-
δάσκαλοι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ φροντίζοντες νὰ ἀρέσωσι τῷ φίλῳ
ἢ τῷ δεῖνι συγγραφεῖ εἰσάγοντες τὴν βίβλον αὐτοῦ ἐν ὑποδεε-
στέρα μοίρᾳ τίθενται τὴν τῶν παίδων ἀφέλειαν. Οὐδένα ἐνταῦ-
θα θέλομεν νὰ ἀδικήσωμεν, ἀλλὰ μόνον νὰ ψέξωμεν τὰ ψόγου

η.

ἄξια καὶ ὑποδείξωμεν ὅτι ἐφ' ὅσον συμβαίνουσι παρ' ἡμῖν τοιαῦτά τινα, ὧν ἕνεκα οἱ δυνάμενοι χρηστά τινα καὶ ὠφέλιμα συγγράμματα νὰ συγγράφωσιν ὑπὸ νάρκης καταλαμβάνονται, ἀνάγκη εἶναι νὰ μὴ περιμένωμεν καλὸν τι. Ἐπὶ τοῖς διδασκαλοῖς κεῖται καὶ νεολαίαν ὑγία νὰ μορφώσωσι καὶ τὸν ζῆλον τῶν περὶ τὰ γράμματα ἀσχολουμένων νὰ ὑπεκκαύσωσιν. Ἡ ἀληθὴς τῶν παιδῶν μόρφωσις ἔστω τὸ μόνον ἐλατήριο. Ἡ πατρίς ἔχει ἀνάγκην χρηστῶν πολιτῶν, τούτους δὲ μορφοῦσιν οἱ διδάσκαλοι καὶ τὰ ὑγία βιβλία. Ἡ μέλλουσα γενεὰ προμηνύεται οὐχὶ ὑγίης, ὡς ἀποφαίνονται ἄνδρες εἰδικοί περὶ τοῦτο σπουδάσαντες, τούτου δ' ὑπεύθυνοι εἴμεθα ἡμεῖς οἱ διδάσκαλοι. Καιρὸς πλέον εἶναι νὰ ἀνανήψωμεν καὶ συγκεντροῦντες τὰς ἐνεργείας ἡμῶν ἅπαντες συντελέσωμεν εἰς τὴν ἀληθῆ καὶ ὑγία μόρφωσιν τῆς νεολαίας, ἣν ἀπαιτεῖ παρ' ἡμῶν ἡ πατρίς, ἥς ἡ φωνὴ εἶναι ἱερωτέρα καὶ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός. Εὐχόμεθα δ' αὕτη νὰ εὖρη ἡχῶ ἐν ταῖς καρδίαις ἀπάντων καὶ κρατήσωσι τὰ βέλτιστα.

Ἐν Ἀθήναις Ἰανουαρίου ἀρχομένου 1888.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΖΗΚΙΔΗΣ.

ΑΝΩΜΑΛΑ
ΡΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΤΑ
ΤΗΣ
ΑΤΤΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

Α

ἀγάλλω (=λαμπρύνω, χαιδρύνω τινά). Ἐκ τῆς ἐνεργητικῆς φωνῆς ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστώς ἀγάλλω σπανίως. Ἐκ δὲ τῆς μέσης μόνον ὁ ἐνεστώς ἀγάλλομαι καὶ ὁ παρκατ. ἠγαλλόμην· ῥηματ. παρῆγωγ. ἀγαλιμα (=κόσμημα ἢ πᾶν, διὰ τὸ ὁποῖόν τις ἀγάζεται).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀγαί-, ἣτις φαίνεται εἰς τὸ ἀγλαός (ἄντι τοῦ ἀγαλ-ός), ἀγαίλω (=ἰγάλ jω), ὡς ἀγγελος, ἀγγέλ-λω (=ἰγγέλ jω).

ἄγαμαι (=θαυμάζω). Τὸ ῥῆμα εἶναι ἀποθετ., οὔτινος εἶναι εὐχρηστος ὁ ἐνεστώς ἄγαμαι ἄνευ ὑποτακτικῆς καὶ προστακτικῆς, εὐχτικ. ἀγαίμην καὶ ἄγαιντο μόνον. Παρκατ. ἠγάμην. Ἀόριστ. παθ. ὡς μέσ. ἠγάσθην καὶ μέσου ἀορίστου μόνον ἢ εὐχτ. ἀγάσαιτο. Ῥημ. ἐπίθ. ἀγασ-τός καὶ ἀζιάγασ-τος.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀγασ-, ἐξ ἧς ἠγάσ-θην, ἀγασ-τός, καὶ ἀγα-, ἐξ ἧς ἄγαμαι. Ἀρχ. βιβ. γα-, τὸ δὲ α εἶναι πρόθεμα.

ἀγγέλλω (=ἀνκηγγέλλω, μηνύω), παρκατατ. ἠγγελλον, μέλλον ἀγγελῶ, ἀόρ. ἀ. ἠγγεῖλα, παρκατ. μόνον σύνθετος (εἰς-, ἀπ-, ἐπ-,

ANOMALIA PHM. KAI ONOM. Γ. Δ. ΖΗΚΙΣΤΟΥ.

κατ-, προ-, περι-)ήγγελκα, ὑπερσ. ἀπηγγέλκειν καὶ ἐπηγγέλκειν. Παθ. ἀγγέλλομαι, παρατ. ἠγγελλόμεν, μέλ. παθ. ἀπαγγελησομαι, ἀόρ. παθ. ἠγγέλην, παρακ. παθ. ἠγγελμαι, ὑπερσυντ. παθ. ἠγγέλμην. Μέσ. ἐπαγγέλλομαι, παρατ. μέσ. ἐπηγγελλόμεν, ἀόρ. μέσ. ἐπηγγειλάμην καὶ ὑπερσυντελ. μέσ. ἐπηγγέλμην. Ῥηματ. ἐπίθ. κατάγγελτος, ἐξάγγελτος, αὐτεπάγγελτος. Ῥημ. παράγ. ἄγγελ-μα, ἐπάγγελ-μα.

ΣΗΜ. Τὸ ἀγγέλλω εὐρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἀνά, διά, ἐπί, εἰς, ἐν, κατά, παρά, περί, πρό. Ῥίζ. ἀγγελ- (ἄγγελ-ος) ἀγγέλ-λω (=ἄγγέλ jω).

ἀγείρω (=συναθροίζω), παρατατ. ἠγειρον, ἀόρ. ἠγειρα. Μέσον περιαιγείρομαι. Μέσον καὶ παθ. συναγείρομαι. Ῥηματ. ἐπίθ. συναγερτὸν ὕδωρ. Ῥημ. παράγ. συναγερ-μός, ἀγορά, ἐξ οὗ τὰ σύνθετα παν-ἠγυρις, ὀμήγυρις (=συναϊολικῶς, ὡς ὄνομα, ὄνομα).

ἀγνοέω-ῶ (=δὲν γνωρίζω, ἀπκτώμαι), παρατατικός ἠγνόουν, μέλλ. ἀγνοήσω, ἀόρ. ἠγνόησα, παρακ. ἠγνόηκα. Παθ. ἀγνοοῦμαι, παρατ. ἠγνοοῦμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ἀγνοήσομαι, ἀόριστος παθ. ἠγνοήθην, παρακ. ἠγνόημαι. Τὸ μέσον ἐκφέρεται κατ' ἀνάλυσιν ἀγνοῶ ἑμαυτόν. Ῥημ. παράγ. ἄγνοια.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀγνοε- ἐκ τοῦ ἀστερητικοῦ καὶ γνο-, ὅπερ εὐρίσκεται εἰς τὸ γινώσκω (=γι-γνώ-σκω) ἐν τῷ δευτέρῳ ἀόριστῳ εὐκτική γνοί-η-ν, μετοχή γνοῦς, γνό-ντος.

ἄγνυμι (=συντρίβω). Ἀπλοῦν εἶναι ποιητικόν, οἱ δὲ Ἀττικοὶ πεζογράφοι μετεχειρίζοντο αὐτὸ πάντοτε σύνθετον κατ᾿ ἄγνυμι, τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται μόνον ὁ ἐνεστώς, ὁ ἀόριστος κατέᾱξα. Παθητ. κατᾱγνῦμαι, ἀόριστος παθητικὸς β' κατεᾱγήν, παρακ. β' ἐνεργ. ὡς παθ. κατέᾱγά (=εἰμὶ συντετριμμένος), ὑπερσυντ. περίφραστικῶς κατεαγῶς ἦν καὶ μετ' ὀλίγ. μέλλ. κατεαγῶς ἔσομαι. Ῥημ. παράγωγα ἀκτὴ (τὸ παραθαλάσσιον), Ἀττικὴ (ἀντὶ τοῦ Ἀκτικὴ κατ' ἀφομοίωσιν τοῦ κ εἰς τ).

ΣΗΜ. Ῥίζ. Γᾱγ-, διὰ τοῦτο λαμβάνει καὶ συλλαβ. αὔξησιν ε, κατ-εᾱξα (=κατ-εΓαξα), κτλ.

ἀγορεύω (=ὁμιλῶ ἐν συνελεύσει), παρατατ. ἠγόρευον, μέλλ. μόνον σύνθετος (ἀπ-, ἐξ-, κατ-, προ-, προσ-, συν-) ερω, ἀόριστος β'

μόνον σύνθετος (ἀπ-, ἀν-, δι-, ἐξ-, κατ-, προ-, προσ-, συν-, ὑπ-, προαπ-, ἐπκν-)εῖπον, παρκα. μόνον σύνθετος (ἀπ-, δι-, κατ-, προ-, προσ-, συν-, προαπ-)εῖρηκα, ὑπερσ. ἀπειρήκειν καὶ ἀπειρηκῶς ἦν. Παθ. ἀγορεύομαι, παρκατ. (ἀν-, προ-, προσ-, ὑπ-)ηγορευόμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. προαγορεύσομαι καὶ μέλλ. παθ. ἀπορρηθήσομαι, ἀναρρηθήσομαι καὶ προσρηθήσομαι. Ἄορ. παθ. μόνον σύνθετος (ἀν-, ἀπ-, δι-, προσ-, ἀντιπροσ-)ερρήθην. Παρκα. παθ. μόνον σύνθετος (ἀν-, ἀπ-, δι-, προ-, προσ-)εῖρημαι. Ὑπερσ. ἀπειρήμην καὶ ὑπειρημένος ἦν. Ῥημ. ἐπίθ. ἀπόρρητος, προσαγορευτέος, προσρητέος καὶ ἀπορρητέον. Ῥημ. παρκατ. πρόσρησις, πρόσρημα, ἀναγόρευσις καὶ ἀνάρρησις.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀγορ-, ἀγορά (συνάθροισις τοῦ λαοῦ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ ὁ τόπος τῶν πωλουμένων καὶ ἀγοραζομένων), ἀγορεύω (ὁμιλῶ ἐν ἀγορᾷ τοῦ λαοῦ), τὸ δε ἀγορᾶ ἐκ τοῦ ἀγορ- (τοῦ ἀγείρω).

ἀγρεύω (θηρεύω, συλλαμβάνω). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστῶς ἀγρεύω καὶ ὁ παθ. ἐνεστ. ἀγρεύομαι. Ῥημ. παρκατ. ἀγρευμα ἀγρευτικός.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀγορ-, ἀγορα, ἐξ οὗ πυρ-ἀγορα, κρε-ἀγορα, ποδ-ἀγορα, ἀγρεύω, ζω-γρέω-θ.

ἀγροικίζομαι (φέρομαι ἀγροίκως, χωριότικα). Τὸ ῥῆμα εἶναι ἀποθετικὸν καὶ εὐχρηστον μόνον κατ' ἐνεστῶτα σπανίως.

ΣΗΜ. Γίνεται παρὶ τὸ ἀγροικος ἢ ἀγροίκος (= ἢ ἐν ἀγρῷ οἰκῶν, ἐπομένως—σπλῆρὸς καὶ ἀπαίδευτος), ἀγροικία, ἀγροικίζομαι.

ἀγρυπνέω-ῶ (εἰμί ἄγρυπνος, δὲν κοιμῶμαι), παρκατ. ἠγρύπνουν, μέλλ. ἀγρυπνήσω καὶ ἄορ. ἠγρύπνησα.

ΣΗΜ. Ἄγρ-υπνος (ὁ φέρων ἢ ἐλαύνων τὸν ὕπνον), ἀγρυπνίς, ἀγρυπνῶ.

ἄγχω (πύγω, σφύγγω τὸν λαιμὸν τινος). Τοῦ ἐνεργ. οἱ Ἀττικοὶ πεζογράφοι μεταχειρίζονται μόνον τὸν ἐνεστῶτα. Παθ. ἐνεστ. ἀγχομαι. Μέσ. ἐνεστ. ἀπάγχομαι, παρκατ. ἀπηγχόμην καὶ μέσ. ἄορ. ἀπηγζάμην. Ῥημ. παρκατ. ἀγχ-όνη.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀγγ-, ἐξ οὗ ἀγγ-ι, ἀγγοῦ (ἐγγύς), ἄσπον (ἄγγ-ιον), ἄγγ-ω, ἀγγ-όνη, κυν-ἀγγη, συν-ἀγγη.

ἄγω (φέρω, κύμνω τινὰ γὰ ἐργάζεται), παρκατ. ἤγον, μέλλ. ἄξω, ἄορ. ἔ' ἤγαγον, παρκα. συνήχα, ἐξήχα, προήχα. Παθ. ἄγομαι,

παρατ. ἠγόμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ἄζομαι καὶ προσάζομαι καὶ παθητ. ἀχθήσομαι (καὶ ἀπ-, προσ-, προῦπ-, προ-), ἀόρ. παθ. ἤχθην, παρακ. παθ. ἦκται καὶ ἠγμένος, ὑπερσ. παθ. ἠγμένοι ἦσαν καὶ σύνθετος (ἀν-, ἐπ-, προ-, συν-)ἦκτο. Μέσ. ἄζομαι, παρατ. ἠγόμην, μέλλ. μέσ. σύνθετος (ἀν-, ἐπ-, προ-, προσ-, ἐπεισ-)ἄζομαι, ἀόρ. μέσ. β' ἠγαγόμην καὶ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. σύνθετος (ἀν-, ἐπαν-, συναν-, ἐξ-, κατ-, προ-, ὑπ-)ἠχθην, παρακ. μέσ. σύνθετος (προ-, ἀν-, προσ-) ἠγμαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἐπακτός, ἐπείσακτος, ἀκτέον, εἰσακτέον, ἐξακτέον, περιεκτέον καὶ προσεκτέον. Ῥημ. παράγ. ἀγωγεύς, ἀγωγή, ἀγωγήμος, ἀγωγός, παιδ-αγωγός.

ἀγωνίζομαι (ὕφίσταμαι ἀγῶνα, πολεμῶ). Τὸ ῥῆμα εἶναι ἀποθετ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως. Ὁ ἐνεστώσ ἀγωνίζομαι πάντοτε μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, ὁ παρατ. ἠγωνιζόμεν ἄντοτε μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἀγωνιοῦμαι, ἀόρ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἠγωνισάμην, παρακ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἠγωνίσομαι, ὑπερσ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἠγωνίσομαι. Χρόνοι μετὰ παθητικῆς διαθέσεως εἶναι μόνον ὁ μέσ. μέλλ. ἀγωνιῖται σπανίως, ἀόρ. παθ. ἠγωνίσθη καὶ παρακ. τὰ ἠγωνισμένα. Ῥημ. ἐπίθ. ἀναγώνιστος, ἀνανταγώνιστος, ἀγωνιστέον καὶ προαγωνιστέον. Ῥημ. παράγ. ἀγώνισις, ἀγώνισμα, ἀγωνιστής, συναγωνιστής ἀγωνιστικός.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται τὸ ἀγωνίζομαι σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων σύν, διά, ἀντί, πρό. Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἀγών.

ἀδικέω-ῶ (εἰμί ἀδικος, κάρω ἀδίκημα), παρατ. ἠδίκουν, μέλλ. ἀδικήσω, ἀόρ. ἠδίκησα, παρακ. ἠδίκηκα, ὑποτακτ. ἀδικηκῶς ῶ, ὑπερσ. ἠδικήκειν. Παθ. ἀδικοῦμαι, παρατ. ἠδικούμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ἀδικήσομαι, ἀόρ. παθ. ἠδικήθην, παρακ. παθ. ἠδικήμαι ὑπερσ. ἠδικήμην καὶ ἠδικημένος ἦν. Μέσ. ἀναλελ. ἀδικῶ ἑμαυτόν. Ῥημ. ἐπίθ. εὐαδίκητος καὶ ἀδικητέον. Ῥημ. παράγ. ἀδίκημα.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων σύν, ἀντί. Γίνεται παρὰ τὸ ἀδικος, οὗ ἀντίθετον τὸ ἔνδικος.

ἄδω (ψάλλω, τραγουδῶ, κελιδῶ), παρατ. ἤδον, μέλλ. μέσος ὡς ἐνεργ. ἄσομαι, ἀόρ. ἤσα. Παθ. ἐνεστ. ἄδομαι καὶ ἀόρ. ἤσθην.

Ῥημ.τ. ἐπίθ. ἰστέον καὶ ἐπαστέον. Ῥημ.τ. παρὰγ. ᾠδή, ᾠδεῖον, τραγ-φδός, τραγ-φδῶ, ἐπ-φδή, ἐπ-φδός, ἄσμα, κωμ-φδῶ -ία, κωμ-φδία.

ΣΗΜ. Εἴρεσκειται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἐκ, ἐπί, πρό, σύν, πρός καὶ τῶν διπλῶν κατεκ-, ἐξεκ-. Τὸ ἄθω γίνεται ἐκ τοῦ ποιητ. αἰίδα κατὰ συναίρεσιν, ἐξ οὗ καὶ αἰοιδή, αἰοιδίμος.

ἀθλέω-ῶ (ἀγωνίζομαι, κοπιῶ). Οἱ Ἀττικοὶ πεζογράφοι μεταχειρίζονται μόνον τὸν ἐνεστώτα ἄθλω, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ ἀγωνίζομαι. Ῥημ.τ. παρὰγ. ἀθλητής, ἀθλημα.

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ ὁ ἄθλος (=ἄεθλος)=ὁ ἀγών, τὸ δὲ οὐδ. τὸ ἄθλον (=ἔεθλον)=βριβεῖον ἀγῶνος.

ἀθρέω-ῶ (παρὰτθρῶ, κυτάρζω) καὶ ἀναθρῶ, ἀόρ. ἤθρησα καὶ παθ. ἐνεστ. ἀναθρούμενος. Ῥημ.τ. ἐπίθ. ἀθρητέον.

ἀθροίζω (συναθροίζω), παρὰτθ. ἤθροισον, μέλλ. ἀθροίσω, ἀόρ. ἤθροισα, παρὰκ. ἤθροικα ὑπερσ. ἤθροίκειν. Παθ. ἀθροίζομαι, ἀόρ. παθ. ἤθροίσθην, παρὰκ. ἤθροισμαι, ὑπερσ. παθ. συναθροισμένοι ἦσαν. Μέσ. ἀθροίζομαι, παρὰτθ. μέσ. ἤθροίζομην, μέλλ. παθ. ὡς μέσ. ἀθροισθήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἤθροισθην, καὶ ἀόρ. μέσ. ἤθροισάμην τι, παρὰκ. μέσ. ἤθροισμαι, ὑπερσ. μέσ. συναθροισμην. Ῥημ.τ. ἐπίθ. ἀθροιστέον. Ῥημ.τ. παρὰγ. ἤθροισις, ἤθροισμα.

ΣΗΜ. Τὸ ἀθροίζω δεσύνεται κατὰ τοὺς Ἀττικούς, φιλοῦται δὲ κατὰ τοὺς Ἕλληνας. Εἴρεσκειται σύνθετον καὶ μετὰ τῆς σύν. Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἀθρός.

ἀθυμέω-ῶ (εἰμί ἄθλιος, λυποῦμαι, φοβοῦμαι), παρὰτθ. ἠθύμουν, ἀόρ. ἠθύμησα καὶ κατηθύμησα. Ῥημ.τ. ἐπίθ. ἀθυμητέον.

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ ἄθμος, ἐξ οὗ τὸ ἀφρημ. ἀθυμία, τὸ δὲ ἄθυμος ἐκ τοῦ στερητικῶ α καὶ θυμός (=οὗς, καρδία).

αἰδοῦμαι (σέβομαι, εὐλαβοῦμαι, συγκωρῶ), ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, παρὰτθ. ἠδούμην, μέλλ. μέσ. αἰδέσομαι ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθέσ. ἠδέσθην, καὶ μέσ. ἀόρ. ἠδεσάμην, (=την-εγώρησα, ἐξελασάμην, εἰς συμπάθειν ἐκίνησα), παρὰκ. ἠδεσμαι. Τὸ παθ. κατὰ περίφρασιν αἰδοῦς τυγχάνω ὑπὸ τινος.

ΣΗΜ. Εἴρεσκειται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων κατὰ, ἀντί, ὑπό. Ῥημ.τ. αἰδῶ, ἐξ τῆς ἠδέσθην, αἰδέσομαι (ἐκ τοῦ αἰδέσσομαι κατ' ἀπλοποίησιν τοῦ σ, ἔνεκα τοῦ ὁποίου δὲν ἐκτείνεται τὸ ε) ἠδεσάμην (ἐκ τοῦ ἠδέσ-σάμην),

ἠρόμην, ἀόρ. παθ. ἠρθην, παρκα. παθ. ἦρμαι. Μέσ. αἶρομαι, μέλ. μέσ. ἀρούμαι, ἀόρ. μέσ. ἠράμην τι καὶ ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἠρθην (=ἦρα ἐμχυτόν), παρκα. μέσ. ἐπῆρμαι, ὑπερσ. μέσ. ἦρτο καὶ ἐπῆρμένοι ἦσαν. Τὸ μέσον καὶ ἀναλελυμ. ἐπαίρω ἑμαυτὸν καὶ συνεπαίρω ἑμαυτὸν. Ῥημ. παρκαγ. ἄρ σις.

ΣΗΜ. Εὑρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, διά, ἐπί, ἐκ, κατά, μετά, σύν, ὑπέρ καὶ τῶν ἑπαν-, συνεπ-. Ῥίζ. ἄρ-, αἶρω (=ἄρ-ἵο), μίσθαρ-νος.

αἰσθάνομαι (διὰ τῶν αἰσθήσεων λαμβάνω γινώσκω τινος, καταλαμβάνω, ἐνωῶ). Ἀποθετ. μέσον τὸ ῥῆμα μετ' ἐνεργ. διαθέτ. καὶ εἶναι εὐχρηστὸς ὁ ἐνεστώς· αἰσθάνομαι, παρκατ. ἠσθάνομην, μέλ. μέσ. αἰσθήσομαι, ἀόρ. μέσ. εἶ ἠσθόμην καὶ παρκα. ἠσθημαι. Ῥημ. ἐπίθ. αἰσθητός, ἀναίσθητος, εὐαίσθητος. Ῥημ. παρκαγ. αἰσθησις, αἰσθητήριον, αἰσθητής, αἰσθητικός.

ΣΗΜ. Εὑρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἐπί, διά, παρά, πρό. Ῥίζ. αἰσθ-, ἐξ οὗ ἀόρ. ἠσθ-όμην, αἰσθε-, ἐξ οὗ ὁ αἰσθήσομαι καὶ ἠσθημαι, αἰσθαν-, ἐξ οὗ ὁ αἰσθάνομαι.

αἰσχύνω (ἐντροπιζῶ τινά), παρατ. κατήσχυνον, μέλλ. καταίσχυνω, ἀόρ. ἠσχῦνα. Μέσ. αἰσχύνομαι, παρατ. ἠσχυνόμην, μέλλ. μέσ. αἰσχυνοῦμαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἠσχύνθη καὶ μέλλ. παθ. ὡς μέσ. ἐπαισχυνθήσομαι. Τὸ μέσ. καὶ ἀναλελυμένον καταίσχύνω ἑμαυτὸν. Ῥημ. ἐπίθ. ἀναίσχυντος, ὑπεραναίσχυντος, αἰσχυντέος.

ΣΗΜ. Εὑρίσκεται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων κατὰ, ἐπί, ἀπό, ὑπέρ. Ῥίζ. αἰσχ-, αἰσχ-ος, αἰσχῦνη, αἰσχῦνω.

αἰτέω-ω (ζητῶ νὰ λάβω), παρατ. ἦτουν, μέλλ. αἰτήσω, ἀόρ. ἦτησα. Παθ. ἀπαιτοῦμαι, παρκατ. ἐζητούμην, ἀόρ. παθ. ἦτήθη, παρκα. παθ. ἦτημαι. Μέσ. αἰτοῦμαι, παρατ. μέσ. ἦτούμην, μέλλ. μέσ. ἐξαιτήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἦτησάμην. Τὸ δὲ παραιτοῦμαι εἶναι ἀποθετικὸν (ὕπερ ιδέ). Ῥημ. ἐπίθ. αἰτητέον καὶ ἐξαιτητέον. Ῥημ. παρκαγ. ἐπαίτης, προσαίτης, αἴτημα, αἴτησις. ἀπαίτησις, ἐξαιτησις.

ΣΗΜ. Εὑρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἀντί, ἐκ, μετά, πρός.

αἰτιῶμαι (θεωρῶ τινα αἰτιόν τινος, κατηγορῶ). Ἀποθ. μέσ. τὸ ῥῆμα μετ' ἐνεργ. διαθέσεως καὶ εἶναι εὐχρηστος ὁ ἐνεστώς αἰτιῶμαι, παρκατ. ἠτιῶμην, μέλλ. αἰτιάσομαι, ἄορ. μέσ. ἠτιασάμην, ὑπερσ. μέσ. ἠτιάμην. Χρόνοι μετὰ παθ. διαθέσ. ὁ ἐνεστώς αἰτιῶμαι (σπανίως), ἄορ. παθ. ἠτιάθην, παρκατ. παθ. ἠτίαμαι. Ἄντ. τοῦ αἰτιῶμαι τινὰ λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν ἐν αἰτία ἔχω τινὰ ἢ δι' αἰτίας ἔχω τινὰ καὶ ἀντὶ τοῦ παθ. αἰτιῶμαι λέγεται αἰτίαν ἔχω ὑπό τινος καὶ ἄορ. αἰτίαν ἔλαβον. Ῥημ. ἐπίθ. αἰτιατέος. Ῥημ. παρᾶγ. αἰτίαμα, αἰτίασις.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἐπί καὶ κατὰ. Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ αἰτία τὸ αἰτιῶμαι (=αἰτιόμαι).

ἀκέομαι-οὔμαι (ιατρεύω ἐμβλαλλώνω). Ἀποθ. μέσον τὸ ῥῆμα μετ' ἐνεργ. διαθέσεως καὶ εἶναι εὐχρηστος ὁ ἐνεστώς ἀκοῦμαι, μέλλ. μέσ. ἀκοῦμαι καὶ ἄορ. μέσος ἠκεσάμην. Ῥηματ ἐπίθ. ἀκεσ-τός, ἀνήκεσ-τος. Ῥημ. παρᾶγ. ἀκεσ-τής, ἀκεστικός.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ σύνθετον ἔξακοῦμαι. Ῥίζ. ἀκεσ-, ὅθεν τὸ ἀκεσ-τός, ἀκεσ-τρα (=βελόνη) καὶ ὕστερον ἀκε-.

ἀκμάζω (εἶμι ἐν ἀκμῇ ἢ ἀκμαῖος), παρκατ. ἠκμαζον, ἄοριστ. παρήκμασα, παρκατ. παρήκμακα.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ παρακμάζω. Γίνεται παρὰ τὸ ἀκμή.

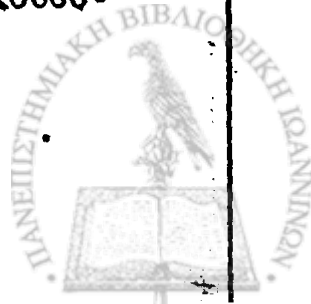
ἀκολουθῶ (εἶμι ἀκόλουθος), παρκατ. ἠκολουθουν, μέλλ. ἀκολουθήσω, ἄορ. ἠκολουθήσα καὶ παρκατ. ἠκολούθηκα. Ῥημ. ἐπίθετ. ἀκολουθητέον καὶ ἐπακολουθητέον.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ ἐπακολουθῶ, παρακολουθῶ, συνακολουθῶ, συνεπακολουθῶ καὶ συμπαρακολουθῶ. Γίνεται ἔκ τοῦ ἀκόλουθος (α ἀθροιστικὸν καὶ κέλευθος [=ὁδός] = ὁ τὴν αὐτὴν ὁδὸν βηδίζων).

ἀκοντέζω (κτυπῶ διὰ τοῦ ἀκοντίου), παρκατ. ἠκόντιζον μέλλ. συνηρημ. ἀκοντιῶ καὶ ἄορ. ἠκόντισα. Παθ. ἀκοντίζομαι, παρκατ. ἠκοντιζόμην, μέλλ. παθ. κατακοντισθήσομαι, ἄορ. ἠκοντίσθην. Μέσου ἀποθετικοῦ μόνον ὁ μέσ. μέλλ. διακοντιοῦμαι Ῥημ. παρᾶγ. ἀκόντισις, ἀκόντισμα, ἀκοντισμός, ἀκοντιστής.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται σύνθ. τον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων εἰς, ἐκ, κατὰ καὶ σύν. Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἄκων, ἄκωντος, ἀκόντιον.

ἀκούω (ἀκούω), παρκατ. ἠκουον, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἀκούσο-

μαι, ἀόρ. ἤκουσα, παρκα. β' ἀκήκοα, ὑπερσ. β' ἠκηκόειν καὶ ἀκηκοῶς ἦν, εὐκτ. ἀκηκοῶς εἶην. Παθ. ἀκούομαι, μέλλ. παθητ. ἀκοῦσθήσομαι, ἀόρ. παθητ. ἠκούσθην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀκουστός, ἀνήκουστος, ἀξιάκουστος, ἀκουστέος, ἀκουστέον καὶ ὑπακουστέον. Ῥημ. παρᾶγω· ἀκοή, ἀκουσμα, ὑπήκοος. Τὸ εὖ ἀκούω ὑπό τινος καὶ κακῶς ἀκούω ὑπό τινος εἶναι ὡς παθ. τοῦ εὖ λέγω τινὰ καὶ κακῶς λέγω τινά.

ΣΗΜ. Εὑρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἐπί, διά, κατά, παρά, πρό, πρός, ὑπό.

ἀκριβόω ῶ (ἠκωρίζω τι ἀκριβῶς) καὶ ἀόρ. ἠκρίβωσα. Παθ. ἀόρ. διηκρίβωθην, παρκα. παθ. ἀπηκρίβωμαι καὶ διηκρίβωμαι. Μέσ. διακριβοῦμαι, παρατ. μέσ. ἀπηκριβούμην, ἀόρ. μέσ. διηκρίβωσάμην καὶ παρκα. μέσ. ἀπηκρίβωμαι.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἀκριβῆς ἀκριβόω-ῶ (ὡς πλήρης πληρώω-ῶ, ἀσθενής ἀσθενόω-ῶ).

ἀκροβολέζομαι (πόρρωθεν μάχομαι, ἐν πολέμῳ προκατάρχομαι τῆς συμπλοκῆς), παρατ. ἠκροβολίζομην, καὶ ἀόριστος μέσος ἠκροβολισάμην. Ῥηματικὰ παρᾶγ. ἀκροβολισμός, ἀκροβολιστής, ἀκροδόλις.

ἀκροῶμαι (ἀκροάζομαι), ἀποθ. μέσον μετ' ἐνεργητ. διαθέσεως, παρατ. ἠκροώμην, μέλλ. μέσ. ἀκροάσομαι, ἀόρ. μέσ. ἠκροασάμην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀξιακρόατος. Ῥημ. παρᾶγ. ἀκροᾶσις, ἀκροᾶτής, ἀκροᾶμα, ἀκροατήριον (μετ.).

ἀλαζονεύομαι (κομπάζω διὰ μὴ ὑπάρχοντα, ψευδῶς ὑπερηφάνεῖμαι), ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, μέλλ. μέσ. ἀλαζονεύσομαι. Ῥημ. παρᾶγ. ἀλαζονεία, ἀλαζόνευμα.

ΣΗΜ. Λέγεται καταλαζονεύομαι καὶ καταλαζονεύσομαι. Γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἀλαζόν καὶ ὑπερθ. ἀλαζονίστα-ος)

ἀλαλάζω (ῥωνάζω ἀλαλά, ἐκβάλλω ῥωνήν (βορυβώδη), παρατ. ἠλαλάζον, ἀόρ. ἠλάλαξα. Ῥημ. ὄσ. ἀλαλαγή.

ΣΗΜ. Εὑρίσκεται σύνθετον καὶ ἀνηλάλαζον καὶ ἐπηλάλαξα. Ῥίζ. ἀλαλαγ· ἀλαλαγή, ἀλαλάζω (= ἠλαλάγ-γω).

ἀλγέω-ῶ (ἔγω ἄλγος, πονῶ), παρατ. ἠλγουν, μέλλ. ἀλγήσω, ἀόρ. ἠλγησα. Ῥημ. παρᾶγ. ἀλγηδών.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται καὶ σύνθετον, περιαλῶ, συναλῶ καὶ ἀπήλησα. Ῥίζ. ἀλγ-, ἄλγος, ἀλγῶ.

ἀλείφω (ἀλείρω). Ὁ ἐνεστώς λέγεται σύνθετος ἐξαλείφω καὶ ἀπαλείφω, πρκατ. ἐξήλειφον, μέλλ. ἐξαλείψω, ἄορ. ἤλειψα (καὶ ἀπ-, ἐξ-, περι-), πρκακ. ἀπαλήλιφα. Παθ. ἐξαλείφομαι, μέλλ. παθ. ἐξαλειφθήσομαι, ἄοριστος πκθ. ἠλείφθην (καὶ ἐξ-, ἐπ-), παρακείμ. πκθ. ἐξαλήλιμμαι, ἐναλήλιμμαι καὶ ὑπαλήλιμμαι. Μέσ. ἀλείφομαι καὶ ὑπαλείφομαι, πρκατ. μέσ. ἠλειφόμην καὶ ἀπηλειφόμην, μέλλ. μέσ. ἀλείψομαι, ἄορ. μέσ. ἠλειψάμην καὶ ἐξηλειψάμην, πρκακείμ. μέσ. ἀλήλιμμαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνεξάλειπτος, εὐεξάλειπτος, ἐξαλειπτέον. Ῥημ. πρξγ. ἀλοιφή, ἄλειμμα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἰσχυρὰ ἀλειφ-, ἴθθεν. ἀλιφ-, ἐξ ἧς ἀπ-αλ-ἠλιφ-α, ἀλ-ἠλιμ-μαι καὶ τὸ ἐπίθ. ἀν-ηλιφῆς (μτγ).

ἀλέξω (ἀποτρέπω, ἀπομακρύνω, προφυλάττω). Μόνον ὁ ἐνεργητικὸς ἐνεστώς. Μέσον ἀλέξομαι, μέλλων ἀλέξομαι (ἐκ τῆς ἐννοίας διακρίνεται τοῦ ἐνεστώτος) καὶ μέσ. ἄοριστος ἀλέξασθαι. Ῥημ. παρξγ. ἀλεξητήρ, ἀλεξιτήριον, Ἄλέξ-ανδρος.

ἀλίσκομαι (συλλαμβάνομαι ἐν πολέμῳ ἢ καταδικάζομαι ἐν δίκῃ, ὡς πκθητ. τοῦ αἰρέω), πρκατ. ἠλίσκόμην, μέλλ. μέσ. μετὰ παθ. διαθέσεως ἀλώσομαι, ἄοριστος β' ἐνεργ. μετὰ πκθητ. διαθέσ. ἐᾶλων καὶ σπαν. ἤλων, ὑποτ. ἀλῶ, ἀλῶς, ἀλῶ, κτλ., εὐκτ. ἀλοίην, κτλ. προστ. ἐλλείπει, ἀπκρ. ἀλῶναι, μετογ. ἀλούς, ἀλοῦσα, ἀλόν, πρκακ. ἐᾶλωκα καὶ σπκνίως ἤλωκα, ὑποτ. ἐᾶλωκῶς ὦ, ὑπερσυντελ. ἠλώκειν. Ῥημ. ἐπίθ. ἀλωτός, ἀνάλωτος, εὐάλωτος, δυσάλωτος, αἰχμάλωτος, δοριάλωτος. Ῥημ. πρξγ. ἄλωσις, ἀλώσιμος.

ΣΗΜ. Ῥίζ. Φαλ-, ἀλ-, ἀλο-, ἀλω-, ὄηματ. μτγ. κατανάλωσις, παρανάλωμα.

ἀλλάττω (ἀλλάζζω), πρκατ. ἀπήλλαττον καὶ διήλλαττον, μέλλων συναλλάξω, διαλλάξω, ἀπαλλάξω, ἄορ. διήλλαξα, ἀπήλλαξα. μετήλλαξα, συνήλλαξα, παρήλλαξα, πρκακ. ἀπήλλαχα καὶ μετήλλαχα. Παθ. ἀλλάττομαι, παρκατ. ἀπηλλαττόμην, ἄορ. παθ. ἀπηλλάχθην καὶ ἐπηλλάχθην, ἄορ. β' παθ. ἠλλάγην καὶ ἀπηλλάγην, παρακείμ. παθ. ἀπήλλαγαί καὶ ἀντήλλαγαί καὶ ἐξήλλαγαί καὶ ἐπήλλαγαί, ὑπερσυντελ. παθ. ἀπηλλάγμην καὶ ἀπηλ-

λαγμένος ἦν, μετ' ἕλιγ. μέλλ. ἀπαλλάξομαι καὶ ἀπηλλαγμένος ἔσομαι. Μέσον ἀλλάττομαι, παρατ. μέσ. συνηλλαττόμην, μέλλ. παθ. ὡς μέσ. ἀπαλλαγῆσομαι καὶ διαλλαγῆσομαι καὶ μέσ. μέλ. ἀπαλλάξομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. διηλλάχθην καὶ ἀόρ. ἕ' παθ. ὡς μέσ. ἀπηλλάγην, κατηλλάγην, συνηλλάγην, διηλλάγην, ἐνηλλάγην καὶ ἀόρ. μέσ. ἠλλαζάμην τι (καὶ δι-, ἀντ-, μετ-, ἀντικατ-), παρακκ. μέσ. διήλλαγμαί, ἀπήλλαγμαί, ὑπερσ. ἀπηλλάγμην καὶ ἀπηλλαγμένος ἦν καὶ διηλλαγμένος ἦν. Ῥημ. ἐπίθ. ἀδιάλλακτος, εὐαπάλλακτος, δυσαπάλλακτος, ἀπαλλακτέον, ἀνταλλακτέον. Ῥημ. παράγ. ἀλλαγῆ, ἀπαλλαγῆ, διαλλαγῆ, διαλλακτῆς, ἐξαλλαγῆ, μεταλλαγῆ καὶ μετάλλαξις, καταλλαγῆ, παραλλαγῆ καὶ παράλλαξις.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται σύνθετος ὀνεστώσ καὶ μετὰ τῶν προθέσεων, ἀπό, ἀντί, διά, ἐκ, ἐπί, κατά, μετά, σύν, παρὰ καὶ ἀντικατ-. Ῥίζ. ἀλλαγ-, ἀλ-λάττω (= ἀλλάγ jω).

ἄλλομαι (πηδῶ). Ἀποθ. τὸ ῥῆμα, παρατ. ἠλλόμην καὶ ἐξηλόμην, μέλλ. ἀλοῦμαι καὶ ὑπεραλοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἠλάμην καὶ ἐξηλάμην καὶ εἰσηλάμην καὶ καθηλάμην. Ῥηματ. παρὰγωγὸν ἄλλα.

ΣΗΜ. Ὁ ἑνεστώσ λέγεται καὶ σύνθετος μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, διά, ἐκ, ἐν, ἐπί, κατά, πρὸς καὶ ὑπέρ. Ῥίζ. σαλ-, ἀλ-, ἄλλομαι (= ἄλ-جومαι, λατ. salio), ὁ μέσ. ἀόρ. ἕ' ἠλόμην εἶναι πλημμελής.

ἁμαρτάνω (σφάλλομαι, ἀποτυγχάνω), παρατατικὸς ἡμάρτανον, μέλλ. μέτ. ὡς ἐνεργ. ἁμαρτήσομαι, ἀόρ. ἕ' ἡμαρτον, παρακκ. ἡμάρτηκα, ὑποτακκ. διημαρτηκῶς ὦ, εὐκτ. διημαρτηκῶς εἶην, ὑπερσ. ἡμαρτήκειν. Παθ. ἁμαρτάνομαι, παρατ. ἡμαρτάνετο, ἀόρ. ἡμαρτίθη, ὑποτακκ. ἐξαμαρτηθη, εὐκτ. ἁμαρτηθεῖη. μετοχ. τὰ ἁμαρτηθέντα, παρακκ. ἡμάρτηται, ἀπαρέμ. ἡμαρτήσθαι, μετοχὴ ἡ ἡμαρτημένη, τὸ ἡμαρτημένον καὶ συνήθως τὰ ἡμαρτημένα, ὑπερσ. ἡμάρτητο. Ῥημ. ἐπίθ. ἀναμάρτητος καὶ ἐπεξαμαρτητέον. Ῥημ. παράγ. ἁμαρτία, ἁμάρτημα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα εὐρίσκεται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, διά, ἐκ καὶ τῶν συνθέ-, προσέ-, προσεξ-. Ῥίζ. ἁμαρτ-, ἁμαρτε-, ἁμαρταν-, ὁ δὲ ἑνεστώσ ἔχει τὸ πρόσφυμα αν.

ἀμείβω (ἀλλάσσω, μεταβάλλω) καὶ διαμείβω, ἄορ. ἤμειψα καὶ ἐξήμειψα. Μέσον ἀμείβομαι (καὶ δι-, παρ-), παρατ. παρημειβόμεν, ἄορ. μέσ. παρημειψάμην καὶ προημειψάμην καὶ ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἀπημείφθην (=ἀπεκρινάμην). Ῥημ. παράγ. ἀμοιβή.

ἀμιλλῶμαι (συνερίζομαι, φιλοτιμούμαι). Ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσ. παρατ. ἠμιλλώμην, μέλλ. μέσ. ἀμιλλήσομαι, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἠμιλλήθην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀμιλλητέον.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀντὶ καὶ διὰ. Ῥίζ. ἀμιλλ-, ἀμιλλα, ἀμιλλῶμαι (=ἀμιλλάομαι).

ἀμπέχω (ἐνδύω). Τοῦ ἐνεργ. εὐρίσκεται μόνον ὃ ἐνεστ. σύνθετος περιαιπέχω. Μέσον ἀμπέχομαι (=ἐνδύομαι) καὶ περιαιπέχομαι, παρατ. ἠμπειχόμεν. Ῥημ. παράγ. ἀμπεχόνη.

ΣΗΜ. Σύνθετον ἐκ τῆς ἀμφὶ καὶ ἔχω, ἔνθι τὸ φ τῆς προθέσεως ἐπιλώθη (παραβαλ. καὶ ἀμπ-ίσχω, ἀμφὶ καὶ ἴσχω).

ἀμύνω (ἀπομακρύνω κακόν τι, ὑπερασπίζω, ἐκδικοῦμαι), παρατ. ἤμυνον, μέλλ. ἀμυνῶ, ἄορ. ἤμυνα. Μέσ. ἀμύνομαι, παρατ. μέσ. ἠμυνόμεν, μέλλ. ἀμυνοῦμαι, ἄορ. μέσ. ἠμυνάμην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀμυντέον. Ῥημ. παράγ. ἄμυνα, Ἀμύντας.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἐπί, ἀντί, πρό, συνεπ-. Ῥίζ. ἀ-μῦν-, ἀμῦ'νω (=ἠμῦν jω), τὸ δὲ α εἶναι πρόθεμα.

ἀμφεγνοῶ (δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς, ἀμριβάλλω), παρατ. ἠμφεγνόουν, ἄορ. ἠμφεγνόησα. Παθ. ἄορ. ἠμφεγνοήθην.

ΣΗΜ. Λαμβάνει διπλὴν αὐξησην καὶ πρὸ τῆς προθέσεως καὶ μετ' αὐτήν.

ἀμφιέννυμι (ἐνδύω), παρατ. περιημφιέννυν, ἄορ. ἠμφίεσα. Μέσ. ἀμφιέννυμαι, μέσ. μέλλ. ἀμφιέσομαι, μέσ. ἄορ. σπαν. ἐπίεσσασθαι, παρακ. ἠμφίεσμαι.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀμφι-Ῥεσ-, ἐσ-θήε, εἶμι (=ἴσ-μχ, ὡς εἶμι=ἴσ-μί), ἰμάτιον, — ἔννομι (=ἴσ-ννμι).

ἀμφισβητῶ (διαφωνῶ, ἔχω γνώμην διάφορον, φιλονικῶ), παρακτικὸς ἠμφεσβήτουν, μέλλ. ἀμφισβητήσω, ἄορ. ἠμφεσβήτησα, παρακ. ἠμφεσβήτηκα. Παθ. ἀμφισβητοῦμαι καὶ διαμφισβητοῦμαι, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ἀμφισβητήσομαι, ἄορ. παθ. ἠμφεσβητήθην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀμφισβήτητος καὶ ἀναμφισβήτητος. Ῥηματ. παράγ. ἀμφισβήτησις, ἀμφισβήτημα, ἀμφισβητήσιμος, ἀμφισβητητικὸς,

ΣΗΜ. λαμβάνει διπλῆν αὐξῆσιν ὡς τὸ ἀμφιγνοῶ ἔωθεν καὶ ἐξωθεν.

ἀναλέσκω (ἐξοδεύω) καὶ ἀναλόω-ῶ, τοῦ ὑποίτου εὐγρηστον εἶναι μόνον τὸ ἀπαρέμ. ἀναλοῦν, καὶ ἡ μετρογ. ἀναλῶν, παρατατ. ἀνίλισκον καὶ ἀνίλουν, μέλλ. ἀναλώσω, ἀόρ. ἀνίλωσα καὶ ἐπανίλωσα, συνανίλωσα, ὑπανίλωσα, προανίλωσα, ἀλλὰ κατηνάλωσα, παρκα. ἀνίλωκα, ὑπερσ. ἀνηλώκειν. Παθ. ἀναλίσκομαι καὶ σπκνῶς τὰ ἀναλούμενα, παρκατ. πκθ. ἀνηλισκόμην καὶ σπαν. ἀνηλούμην, μέλλ. παθ. ἀναλωθῆσομαι, ἀόριστος παθητ. ἀνηλώθην, παρκα. παθ. ἀνίλωμαι, καὶ ἐξανίλωμαι, ἀλλὰ κατηνάλωμαι, ὑπερσ. πκθ. ἀνηλώμην καὶ ἀνηλωμένος ἦν. Μέσ. ἀναλίσκομαι, παρκατ. μέσ. ἀνηλούμην. Ῥήμ. παρκαγ. ἀνάλωμα, ἀνάλωσις, ἀναλωτής.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων κατὰ, παρά, πρό, πρόσ, ἐπί, σύν, ἀπό, ὑπό. Ῥιζ. ἀναλ- καὶ ἀναλο-.

ἀνατέλλω (κἀμνω νῆ ἐκθῆ τι ἔνω), παρκατ. ἀνέτελλον, ἀόρ. ἀνέτειλα. Ῥήμ. παρκαγ. ἀνατολή.

ΣΗΜ. Ῥιζ. ἀνα-τελ-, ἀνατέλλω (= ἰνατέλ-γω).

ἀνδραποδέζω (κατκδουλόωνω τὸν ἐλεύθερον). Ἐκ τοῦ ἐνεργητ. μόνον ὁ μέλλ. ἀνδραποδιῶ καὶ ἀόρ. ἠνδραπόδισα καὶ ἐξηνδραπόδισα. Μέσον ἀνδραποδίζομαι καὶ ἐξανδραποδίζομαι, ἀόριστος μέσ. ἠνδραποδισάμην καὶ ἐξηνδραποδισάμην, παρκα. μέσ. προεξηνδραποδισμαι. Παθ. μέλλ. ἀνδραποδισθῆσομαι, ἀόρ. πκθητ. ἠνδραποδισθην καὶ ἐξηνδραποδισθην, παρκα. πκθ. ἠνδραποδισμαι. Ῥηματ. παρκαγ. ἀνδραπόδισις, ἀνδραποδισμός, ἀνδραποδιστής, ἀνδραποδιστικός.

ΣΗΜ. Γίνεται ἐκ τοῦ ἀνδράποδον, ἀνδραποδίζω,-ομαι.

ἀνέχομαι (= ἰποσέρω, ὑπομένω, ἐπιτρέπω). Μέσον, παρατατ. ἠνειχόμην, μέλλ. μέσ. ἀνέξομαι, ἀόρ. μέσ. ἠνεσχόμην. Ῥήμ. ἐπιθ. ἀνεκτός, δυσἀνεκτος, ἀνασχετός. Ῥήμ. παρκαγ. ἀνοχή.

ἀνθῶ (ἀκμάζω, ἀνίζω) καὶ ἐπανθῶ, ἐξανθῶ, παρκατ. ἠνθουν, ἀόρ. ἠνθήσα, παρκα. ἀπῆνθηκα καὶ ἐξῆνθηκα.

ΣΗΜ. Ῥιζ. ἀνο-, ἀνη-, ἀνθος, ἀνθίω, ἀνθηρός

ἀνιῶ-ῶ (λυπῶ), παρκατ. ἠνίων, μέλλ. ἀνιάσω, ἀόρ. ἠνίασα.

Μέσ. ἀνιώμαι, πρρατ. ἠνιώμην, μέλλ. μέσ. ἀνιάσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἠνιάθην.

ΣΗΜ. Γίνεται ἐκ τοῦ ἀνί'α, ἀνῖῶμαι.

ἀνοίγω ὄρα οἶγω.

ἀντιβολῶ (παρακκλῶ), πρρατ. ἠντεβόλουν, μέλλ. ἀντιβολήσω, ἀόρ. ἠντεβόλησα. Ῥημ. παράγ. ἀντιβόλησις.

ΣΗΜ. Αὐξάνει διπλῶς, τὸ δὲ ἠντιβόλουν, ἠντιβόλησα μεταγενέστερα.

ἀντιδικῶ (εἰμί ἀντίδικος, ἀντιλέγω), πρρατ. ἠντεδίκουν, μέλλ. ἀντιδικήσω, ἀόρ. ἠντεδίκησα.

ΣΗΜ. Αὐξάνει διπλῶς, τὸ δὲ ἠντιδίκουν, ἠντιδίκησα μεταγενέστερα.

ἀντλέω-ῶ (ἐξέζω ὕδωρ) καὶ ἐπαντλῶ, ἀπαντλῶ, ἐξαντλῶ, καταντλῶ, μέλλ. καταντλήσω, ἀόρ. κατήντλησα. Παθ. καταντλοῦμαι, πρρατ. ἐπηντλούμην καὶ ἀόρ. πρθ. διηντλήθην.

ἀνῦ'τω (τελειώνω) καὶ διανῦτω, ἐξανῦτω, καθανῦτω, προανῦτω, σπανίως δὲ ἀνῦω, πρρατ. ἠνῦτον καὶ σπανίως ἠνῦον, μέλλ. καθανύσω, ἀόρ. ἠνῦσα καὶ διήνῦσα, καθήνῦσα, παρακ. ἠνῦκα. Μέσ. ἀνύτομαι, μέσ. ἀόρ. ἠνῦσάμην. Παθ. παρακ. διηνῦσθαι Ῥημ. ἐπίθ. ἀνυσ τὸς καὶ ἀνήνυτος.

ΣΗΜ. Τὸ ἀνῦτω καὶ ἀνῦω κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς δασύνεται, ἔχει δὲ τὸ υ πανταχοῦ βραχύ.

ἀπαντάω-ῶ (ἐρχομαι εἰς ἀπάντησίν τινος) καὶ ὑπαντῶ, συναντῶ, προὑπαντῶ, πρρατ. ἀπήντων, καὶ ὑπήντων, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. μόνον ἀπαντήσομαι, ἀόρ. ἀπήντησα καὶ ὑπήντησα καὶ συνήντησα, παρακ. ἀπήντηκα. Ῥημ. ἐπίθ. ἀπαντητέον. Ῥημ. παράγ. ἀπάντησις, ἀπάντημα.

ΣΗΜ. Εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἀπό, ὑπό, σύν, καὶ τοῦ ποιητ. ἀντάω.

ἀπατάω-ῶ (ἀπατῶ) καὶ ἐξαπατῶ, πρρατ. ἠπάτων, καὶ ἐξηπάτων, καὶ συνεξηπάτων, μέλλ. ἀπατήσω καὶ ἐξαπατήσω, καὶ σπαν. διαπατήσω, ἀόρ. ἠπάτησα καὶ ἐξηπάτησα, παρακείμ. μόνον ἐξηπάτηκα, εὐκτ. ἐξηπατηκῶς εἶην καὶ ἐξηπατήκοιμι. Παθητ. ἀπατῶμαι καὶ ἐξαπατῶμαι, πρρατ. ἠπατώμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθητ. ἀπατήσομαι καὶ ἐξαπατήσομαι καὶ πρθ. ἐξαπατηθήσομαι, ἀόριστος παθ. ἠπατήθην καὶ ἐξηπατήθην, παρακ. ἠπάτημαι καὶ ἐξηπάτη-

μαι καὶ συνεξηπάτημαι, ὑπερσ. ἐξηπατήμην. Μέσ. κατ' ἀνάλυσιν ἐξαπατῶ ἑμαυτόν. Ῥημ. ἐπίθ. εὐαπάτητος, δυσεξαπάτητος, εὐεξαπάτητος ἐξαπατητέον. Ῥημ. παρὰ γ. ἐξαπατητικός.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀπάτη, ἀπατῶ, ἐξαπάτη, ἀπατηλός.

ἀπειθῶ (εἰμι ἀπειθής). Μόνον ὁ ἐνεργητικὸς ἐνεστώς, μέλλ. ἀπειθήσω καὶ ἀόριστ. ἠπειθήσα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀπειθής τὸ ἀπειθῶ καὶ ἀπειθία.

ἀπειλέω-ῶ (φοβερίζω) καὶ ἐπαπειλῶ, ὑπαπειλῶ, παρατ. ἠπειλοῦν, μέλλ. ἀπειλήσω, ἀόρ. ἠπέιλησα καὶ προσηπέιλησα. Παθ. ἀπειλοῦμαι καὶ ἀόρ. παθ. ἀπειληθεῖς. Ἀποθετ. μέσον διαπειλοῦμαι τινι παρατ. διηπειλούμην καὶ ἀόρ. μέσ. διηπειλησάμην.

ΣΗΜ. Γίνεται ἐκ τοῦ ἀπειλή ἀπειλέω, ὡς λύπη λυπέω.

ἀπεχθύνομαι (γίνομαι μισητός), ἀποθ. μέσον, παρατ. ἀπηχθάνομην, μέλλ. μέσ. ἀπεχθήσομαι, ἀόρ. μέσ. εἴ ἀπηχθύμην, παρακ. ἀπήχθημαι, ὑπερσ. ἀπηχθίμην.

ΣΗΜ. Ὁ ἐριστός ἔχει τὸ πρόσφυμα ἀν-, ρίζ. ἐχθ-, ἀπ-ἐχθ-καὶ ἀπεχθε-, ἐκ τοῦ ἀπεχθής, ἐξ οὗ καὶ ἀπέχθεια.

ἀπιστέω-ῶ (εἰμι ἄπιστος, δυσπιστῶ) καὶ διαπιστῶ, παρατ. ἠπίστουν, μέλλ. ἀπιστήσω, ἀόρ. ἠπίστησα, παρακ. ἠπίστηκα, ὑπερσ. ἠπιστήκειν. Παθ. ἀπιστοῦμαι, παρατ. ἠπιστούμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ἀπιστήσομαι καὶ ἀόρ. παθ. ἠπιστίθην.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἀπιστος, ἀπιστέω-ῶ, ἀπιστία.

ἀποδημέω-ῶ (λείπω ἀπὸ τῆς πατρίδος, ταξιδεύω), παρατ. ἀπεδήμουν, ἀόρ. ἀπεδήμησα καὶ παρακ. ἀποδεδίμηκα. Ῥημ. παρὰ γ. ἀποδημητής.

ἀποκρίνομαι (ἀπαντῶ, δίδω ἀπόκρισιν), ἀποθ. μέσ. καὶ προσαποκρίνομαι, παρατ. ἀπεκρινόμην, μέλλ. ἀποκρινούμαι, ἀόρ. ἀπεκρινάμην, παρακ. ἀποκέκριμαι, ὅστις εἶναι ἐπίστε καὶ ὡς παθητ., ὑπερσ. ἀπεκεκρίμην, ὅστις σπανίως εἶναι καὶ ὡς παθητ., καὶ ἀποκεκριμένος ἦν, μετ' ὄλ. μέλλ. ἀποκεκριμένος εἶσομαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀποκριτέον καὶ ἀναλοκρίτως. Ῥημ. παρὰ γ. ἀπόκρισις.

ἀποκρίνω (ἀποχωρίζω, ἀπορρίπτω) καὶ ἀόρ. ἀπέκρινα, παθ. μέλλ. ἀποκριθήσομαι (= ἀπορριθίηναι), ἀόρ. παθ. ἀπεκρίθην

(=ἀπεχωρίσθην) καὶ παρακ. παθ. ἀποκέκριμαι (=ἀποκεχώρισμαι), ῥημ. ἐπίθετ. ἀποκριτέον (=ἀπορριπτέον, ἀποχωριστέον).

ἀπολαύω (ἀπολαμβάνω), παρατ. ἀπέλαυον, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἀπολαύσομαι, ἀόρ. ἀπέλαυσα, παρακ. ἀπολέλαυκα, ὑπερσ. ἀπολελαυκῶς ἦν. Ῥημ. παρᾶχ. ἀπόλαυσις.

ΣΗΜ. Σύνθετον ἐκ τοῦ ἀπό καὶ λαύω, ὅπερ ἀπλοῦν εἶναι ἄχρηστον.

ἀπολογοῦμαι (διὰ λόγων ἀποκρούω τὴν κατ' ἐμαυτοῦ κατηγορίαν), ἀποθ. μέσ. καὶ ὑπεραπολογοῦμαι παρατ. ἀπελογοῦμην καὶ συναπελογοῦμην, μέλλ. μέσ. ἀπολογήσομαι, καὶ συναπολογήσομαι, ὑπεραπολογήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἀπελογησάμην καὶ ἀνταπελογησάμην, ἐναπελογησάμην, παθ. ἀόρ. ἀπελογήθην (ἀπελύθην, ἠθωώθην) καὶ παθ. παρακ. ἀπολελόγημαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀπολογητέον. Ῥημ. παρᾶχ. ἀπολόγημα, ἀπολογία. Ἄντι τοῦ ἀπολογοῦμαι καὶ ἀπολογίαν ποιῶμαι λέγεται.

ἀπορέω-ῶ (εἰμί ἐν ἀπορίᾳ), παρατ. ἠπόρουν, μέλλ. ἀπορήσω, ἀόρ. ἠπόρησα καὶ διηπόρησα, παρακ. ἠπόρηκα. Μέσ. ἀποροῦμαι (=εἰμί ἐν ἀμηχανίᾳ) καὶ διαποροῦμαι, παρατ. ἠπορούμην, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἠπορήθην, καὶ διηπορήθην καὶ προηπορήθην, παρακ. μέσ. διηπόρημαι. Παθητ. ἀποροῦμαι καὶ διαποροῦμαι, ἀόρ. παθ. ἠπορήθην, παθ. παρακ. διηπόρημαι. Ῥημ. παρᾶχ. ἀπόρημα.

ἄπτω (ἀνάπτω, ἐγγίζω, συνάπτω), παρ. μόνον σύνθετος ἐνήπτων, ὑφήπτων, προσήπτων, μέλλ. συνάψω καὶ περιάψω, ἀόρ. ἦψα. Μέσ. ἄπτομαι, παρατ. μέσ. ἠπτόμην, μέλλ. μέσ. ἄψομαι καὶ ἐφάψομαι, ἀόρ. μέσ. ἠψάμην, ἀόρ. παθ. ἦφθην καὶ ἐξαφθεῖς, παρακ. ἦμμαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀπτός, περιάπτων, ἀπτέον καὶ προσαπτέον. Ῥημ. παρᾶχ. ἄμμα, ἄψις, ἀφή.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται ὁ ἐνεστώς ἄπτω καὶ σύνθετος (περι-, συν-, ἐξ-, προσ-, καθ-, ἐν-, ὑφ-), ὁ ἦψα (καὶ συν-, περι-, ἐν-, προσ-), ὁ ἄπτομαι (καὶ ἀνθ-, ἐφ-, καθ-, συν-, προσ-, ἐξ-), ὁ ἠπτόμην (καὶ ἀνθ-, καθ-, ἐφ-), ὁ ἠψάμην (καὶ ἐφ-, καθ-, περι-, ἀνθ-, ἐξ-, προσ-, συν-, ἀν-), ὁ ἦμμαι (καὶ ὑφ-, συν-, ἐξ-, ἐν-).

ἀρῶμαι (εὐχόμεαι, καταρῶμαι). Τὸ ἀπλοῦν εἶναι ποιητικόν, ἀντ' αὐτοῦ δὲ οἱ Ἀττικοὶ πεζολόγοι μεταχειρίζονται τὴν περι-

ῥησκιν ἀράς ποιῶμαι καὶ τὸ σύνθετον καταρῶμαι καὶ ἐπαρῶμαι, παρατ. κατηρῶμην μόνον, μέλλ. μέσ. καταράσομαι καὶ ἐπαράσομαι, ἀόρ. μέσ. σπκν. ἀρασάμενος, συνήθως δὲ κατηρασάμην, ἐπηρασάμην καὶ σπκν. ἐξηρασάμην, πκρκ. ἐπήρα μαι μόνον. Ῥημ. ἐπίθ. κατάρᾱτος, τρισκατάρᾱτος, ἐπάρᾱτος, πολυάρᾱτος. Τὸ παθητ. ἐκφέρεται κατὰ περίφρασιν ἀραι γίνονται.

ΣΗΜ. Γίνεται ἐκ τοῦ ἀρά, ἀρᾶμαι, (= ἰράσμι), κατάρκ.

ἀργέω-ᾶ (εἰμί ἀργός), μέλλ. ἀργήσω καὶ ἀόρ. ἤργησα. Παθ. ἀργοῦμαι καὶ ἡ εὐκτ. τοῦ πκρκτ. ἀργοίμην μόνον.

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ ἄργος (ὅπερ ἐκ τοῦ ἀεργός = ἰεργός).

ἄρδω (ποτιζῶ) καὶ παρατ. ἤρδον μόνον. Παθ. ἄρδομαι, ὑποτ. ἄρδεται, εὐκτ. ἄρδοιτο καὶ μετοχ. ἀρδόμενος μόνον.

ἀρέσκω (ἀρέσκω) καὶ ἀπαρέσκω (δὲν ἀρέσκω), παρατατ. ἤρεσκον καὶ συνήρεσκον, μέλλ. ἀρέσω, ἀόρ. ἤρεσα. Μέσον ἀρέσκομαι (τιν = εὐαρεστοῦμαι εἰς τι, ἀρέσκομαι δὲ τιν = ἐξιλεῶ, ἐξευμενίζω τινά), πκρκτ. μέσ. ἤρεσκόμην καὶ μέσος ἀόρ. ἐξηρεσάμην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀρεστός, δυσάρεστος, εὐαρεστοτέρως.

ἀρήγω (βοηθῶ), μέλλ. ἀρήξω καὶ ἐπαρήξω μόνον. Ῥηματ. παρῳγ. ἀρωγή, ἀρωγός.

ἀριθμέω-ᾶ, πκρκτ. ἠρίθμουν, μέλλ. ἀριθμήσω, ἀόρ. ἠρίθησα, πκρκ. ἀπηρίθηκα. Παθ. ἀριθμοῦμαι, ἀόριστος παθητ. ἠριθμήθην, πκρκ. πκθ. διηρίθημαι καὶ ἀπηρίθημαι. Μέσ. διαριθμοῦμαι, συναριθμοῦμαι, καταριθμοῦμαι (ὅστις καὶ ὡς παθ.), πκρκτ. μέσ. ἠριθμούμην καὶ συναριθμούμην, μέλλ. μέσ. διαριθμήσομαι καὶ ἀναριθμήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἠριθμησάμην (καὶ δε-, κατ-, ἐξ-, ἀν-). Ῥηματ. ἐπίθ. ἀναριθμητός, εὐαριθμητός.

ΣΗΜ. Εὐρίσκαται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἐκ, κατά, σὺν καὶ ἐνίοτε ἀνά.

ἀριστεύω-ᾶ (προγέλλομαι), πκρκτ. ἠρίστων, μέλλων ἀριστήσω, ἀόρ. ἠρίστησα, πκρκ. ἠρίστηκα καὶ κατηρίστηκα, ὑπερσυντελ. ἠρίστηκεν.

ἀριστεύω (πρωτεύω, ἄριστος γίνομαι). Μόνον ὁ ἐνεστίως καὶ ὁ ἀόριστος ἠρίστευσα.

ΛΗΡΜ. ΡΗΜ. ΚΑΙ ΟΝΟΜ. Γ. Δ. ΖΗΚΙΔΟΥ.

ἀριστοποιοῦμαι (ἀριστῶ). Ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργητικῆς διαθ. ὁ ἐνεστῶς σπαν. καὶ μετὰ πχθ. διαθ. μέσ. τὰ ἀριστοποιούμενα, παρ. μέσ. ἠριστοποιούμην, μέλλων μέσ. ἀριστοποιήσομαι, ἀόριστ. μέσ. ἠριστοποιησάμην καὶ ὑπερσ. μέσ. ἠριστοπούμην.

ἀρκέω-ῶ (ἐξαρκῶ, φθάνω), παρ. ἤρκουν, μέλλ. ἀρκέσω, ἀόρ. ἤρκεσα. Παθ. ἀρκεῖται μόνον, τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ἐνεργ. εὐρίσκεται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀντί, ἐκ, ἐπί, διά, πρὸς. Ἀρχ. δὲ ρίζ. ἦτο ἀρκεσ-, διὰ τοῦτο ὁ ἀρκέσω καὶ ἤρκεσα δὲν ἐκτείνουσι τὸ ε, διότι προῆλθον ἐκ τῶν ἀρκέσ-σω, ἤρκεσ-σα κατ' ἀπλοποίησιν τῶν δύο σ, εἰς δὲ τὸν ἐνεστῶτα μεταξύ δύο φωνηέντων τὸ σ ἀπεβλήθη.

ἀρμόττω (προσαρμόζω, συνάπτω, ἐφαρμόζω) καὶ σπανίως ἀρμόζω, παρ. ἤρμοττον, μέλλων ἀρμόσω, ἀόριστος ἤρμοσα. Παθ. ἀρμόττομαι, ἀόριστος παθ. ἤρμόσθην, παρ. πχθ. ἤρμοσμαι. Μέσ. ἀρμόττομαι, μέσ. ἀόρ. συνηρμοσάμην, καὶ παρ. μέσ. ἤρμοσμαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνάρμοστος, εὐάρμοστος, συναρμοστέος.

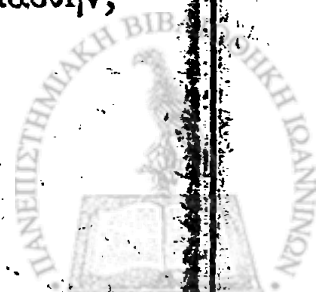
ΣΗΜ. Ὁ ἐνεργ. ἀρμόττω (καὶ προσ-, συν-), ἤρμοττον (καὶ συν-), ἀρμόσω (καὶ συν-), ἀόρ. ἤρμοσα (καὶ συν-, πρὸς-, ἐφ-, περι-), ἀόρ. παθ. ἤρμόσθην (καὶ συν-) παρ. ἤρμοσμαι (καὶ συν-, προσ-). Ρίζ. ἀρμόγ-, ἀρμόζω (=ἀρμόγ-ζω), ῥημ. παράγ. μεταγενέστερα ἀρμογή, ἐφαρμογή, συναρμογή.

ἀρνέομαι-οῦμαι (ἀρνοῦμαι) καὶ ἐξαρνοῦμαι, ἀπαρνοῦμαι, ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, παρ. ἤρνούμην καὶ ἐξηρνούμην, μέλλων μέσ. ἀπαρνήσομαι, ἀόριστος παθ. ὡς μέσ. ἤρνήθην (καὶ ἀπ-, ἐξ-) καὶ μέσ. ἀόριστος σπανιώτερος ἤρνησάμην, παρ. ἤρνημαι. Ῥημ. παρ. ἀρ. ἀρνησις καὶ ἐπίθ. ἐξαρνος, ἀπαρνος.

ἀρνώμαι (λαμβάνω), ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, τοῦ ὁποίου ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστῶς. Σύνθετον ἐπίθ. μίσθ-αρνος.

ἀρόω-ῶ (ἀροτριῶ, ὀργώνω). Μόνον ὁ ἐνεστῶς καὶ ὁ ἀόριστος ἐν-ήροσα. Παθ. ἀροῦμαι. Ῥημ. παρ. ἀρ. [ἄροτος], ἄρουρα, [ἄροτρον].

ἀρπάζω (ἀρπάζω), παρ. ἤρπαζον, μέλλων μέσ. ὡς ἐνεργ. ἀρπάσομαι, (καὶ δι-) καὶ μέλλων ἐνεργ. ἀρπάσω, ἀόριστ. ἤρπασα, παρ. ἤρπακα, ὑπερσ. ἤρπάκειν. Παθ. ἀρπάζομαι, παρ. διηρπαζόμην, μέλλων παθητ. διαρπασθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἤρπάσθην,

παρκ. ἤρπασμαι, ὑπερσ. ἐξηρπάσμην καὶ διηρπάσμην. Ῥηματι. ἐπιθ. ἀνάρπαστος. Ῥημ. παρὰ γ. ἄρπαγή, ἄρπασμός, ἄρπασμα, ἄρπαξ.

ΣΗΜ. Ὁ ἀρπάξω (καὶ ἀν-, ἀφ-, προ-, συν-, δι-, προαν-), ὁ ἤρπασα (καὶ ἀν-, ἀφ-, συν-, δι-, εἰσ-, ὑφ-), ὁ ἤρπακα (καὶ ἀν-, δι-, συν-), ὁ ἀρπάζομαι (καὶ ἀν-, ἀφ-, δι-), ὁ ἤρπάσθην (καὶ ἀν-, ἀφ-, εἰσ-, δι-, ὑφ-), ὁ ἤρπασμαι (καὶ ἀν-, ἀφ-, δι-). Ῥιζ. ἀρπαγ-, ἀρπάξω (= ἄρπαγ-ιω) καὶ ἀρπαθ-, ἐξ οὗ ἀρπασ-μός, ἀρπασ-μα.

ἄρρωστέω-ᾶ (εἰμὶ ἄρρωστος), παρκτ. ἠρρώστουν καὶ ἀόριστος ἠρρώστησα. Ῥημ. παρὰ γ. ἀρρώστημα.

ἄρτάω-ᾶ (προσαρτῶ, κρεμῶ). Ὁ ἐνεστώδης μόνον σύνθετος ἀπαρτῶ, μέλλ. ἀπαρτίσω, ἀόρ. ἤρτησα καὶ ἀνήρτησα, ἐλήρτησα. Παθ. ἐξαρτῶμαι, παρκτ. παθ. ἤρτημαι. Μέσ. ἀναρτῶμαι καὶ ἀπαρτῶμαι, μέλλ. μέσ. ἐξαρτήσομαι καὶ ἀναρτήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἀνηρτησάμην, παρκτ. μέσ. ἤρτημαι, ὑπερσ. μέσ. ἀνηρτήμην.

ΣΗΜ. Ὁ παρκτ. ἤρτημαι (καὶ ἀπ-, ἐξ-, ἀν-, προσ-, ἐπ-, συν-), ῥηματικά παράγωγα μεταγενέστερα ἀρτάνη, ἐξάρτημα, παράρτημα, προσάρτημα, προάρττις, ἀνάρττις, ἐξάρττις.

ἄρτύω (συναρμύζω, εὐτρεπίζω). Μόνον σύνθετον ἐξαρτύω, παρκτ. ἐξήρτυον. Παθ. ἐνεστώδης ἐξαρτύομαι, ἀόρ. ἐξαρτυθεῖς. παθ. παρκτ. ἐξήρτυμαι καὶ κατήρτυμαι. Μέσ. ἐξαρτύομαι, παρκτ. ἐξηρτυόμην, μέλλ. μέσ. ἐξαρτύσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐξηρτυσάμην, παρκτ. μέσος ἐξήρτυμαι, ὑπερσ. μέσ. ἐξηρτύμην.

ΣΗΜ. Τὸ υ πανταχοῦ μακρόν, ῥημ. παράγωγα μεταγεν. ἄρτυμα, ἄρτυσις, ἐξάρτυσις, κατέρτυσις.

ἄρύτω (ἀντλῶ). Μόνον ὁ ἐνεστώδης καὶ ὁ ἀόριστος ἠρύσα. Μέσον ἀρύτομαι καὶ μέσ. ἀόρ. ἠρυσάμην.

ΣΗΜ. Τὸ υ πανταχοῦ εἶναι βραχύ, ὑπάχει καὶ ἐνεστώδης ἀρύω μεταγενέστερος ὡς καὶ τὰ ῥημ. παρὰ γ. ἄρυσις, ἀρυστήρ καὶ ἀρυτήρ.

ἄρχω (πρω ἀρχήν, εἶμαι πρωταίτιος, ἐξουσιάζω) (καὶ σύνθετος ἐξ-, ἐπ-, κατ-, ὑπ-, προῦπ-), παρατατ. ἤρχον (καὶ σύνθετος ἐξ-, ἐπ-, κατ-, ὑπ-, συν-, προσυν-), μέλλ. ἄρξω (καὶ σύνθετος ἐξ-, ὑπ-), ἀόρ. ἤρξα (καὶ σύνθετος ἐπ-, ὑπ-, κατ-). Παθ. ἀρχομαι (ἐξουσιάζομαι), παρκτ. ἠρχόμην, μέλλων μέσος ὡς παθητ. ἄρξομαι, ἀόριστος

παθ. ἤρχθην, παρακ. παθ. σύνθετος (ὑπ-, ἐν-, κατ-, προῦπ-) ἤργμαι, ὑπερσ. παθ. ὑπήργμην. Μέσον ἄρχομαι (ἀρχίζω) (καὶ σύνθετον ἀπ-, ἐξ-), παρατ. μέσ. ἠρχόμεν (καὶ σύνθετος ἐπ-), μέλλ. μέσ. ἄρξομαι, ἀόρ. μέσ. ἠρξάμην (καὶ σύνθετος ἀπ-, ὑπ-, κατ-, συγκατ-), παρακ. μέσ. ἤργμαι. Ῥηματ. ἐπίθετα ἀναρκτος, ἀρκτέον, ὑπαρκτέον. Ῥηματ. παράγ. ἀρχή καὶ σύνθ. ὑπαρχος, ταξίαρχος, ἵπαρχος, γυμνασι-ἀρχης, κωμ-ἀρχης, κτλ.

ἀσεδέω-ῶ (εἶμι ἀσεδής, φέρωμι ἀσεδῶς πρὸς τὸν Θεόν), (καὶ σύνθετον συν-), παρατ. ἠσέβουν. ἀόρ. ἠσέβησα, παρακ. ἠσέβηκα, ὑπερσ. ἠσεβήκειν. Παθ. ἀσεβοῦμαι, ἀόρ. ὑποτ. ἀσεβηθῆ, παρακείμ. ἠσέβηται καὶ μετοχή τὰ ἠσεβημένα. Ῥημ. παράγ. ἀσέβημα.

ἀσθενέω-ῶ (εἶμαι ἀσθενής). Μόνον ὁ ἐνεστώς, ὁ παρατ. ἠσθένουν καὶ ὁ ἀόρ. ἠσθένησα εἶναι εὐχρηστοί.

ἀσθενόω-ῶ (κίμω τινὰ ἀσθενῆ). Μόνον ὁ μέλλων ἀσθενώσω τὰ δὲ ἄλλα κατὰ περίφρασιν ποιῶ τινὰ ἀσθενῆ.

ἀσκέω-ῶ (γυμνάζω) (καὶ σύνθετος ἐπ-, συν-), παρατ. ἠσκουν, μέλλ. ἀσκήσω (καὶ σύνθετος ἐξ-), ἀόρ. ἠσκησα (καὶ σύνθετος ἐπ-, προ-, συν-), παρακ. ἠσκηκα, ὑποτακτ. ἠσκηκῶς ῶ; εὐκτ. ἠσκηκῶς εἶην, ὑπερσ. ἠσκήκειν. Παθ. ἀσκοῦμαι, παρατ. ἠσκούμην, ἀόριστ. παθ. ἠσκήθην, παρακ. ἠσκημαι (καὶ σύνθετος ἐξ-). Τὸ μέσον ἀσκῶ ἑμαυτόν. Ῥημ. ἐπίθ. ἀσκητός, ἀνάσκητος, ἀσκητέος, ἀσκητέον. Ῥημ. παράγ. ἀσκησις, ἀσκημα, ἀσκητής, ἀσκητικός.

ἀσμενος (χαίρων, ἀγαπῶν). Μετοχή, ἥτις λέγεται καὶ τρισάσμενος, ἔχει δὲ καὶ παραθετικὰ ἀσμεναίτατα καὶ ἀσμενέστατα.

ΣΗΜ. Ῥίζα ἀδ- μετὰ φιλήσ ἐκ τοῦ ποιητ. ἀνδάνω (=ἀν-δ-άνω, ἐκ ρίζης ἀδ-, ἥτις προσλαμβάνει τὸ πρόσφρασιν ἀν- καὶ μετὰ ἐτέρου ν πρὸ τοῦ χαρακτῆρος), ἀσ-μενος (=ἄδ-μενος, προβλ. καὶ τὸ ποιητικὸν ἄλ-μενος ἐκ τοῦ ἄλλομαι κ. τ. λ.).

ἀσπάζομαι (χαίρειζω, φιλοῦ). Ἀποθ. μετ' ἐνεργητικῆς διαθέσεως. Μόνον ὁ ἐνεστώς (ὅστις καὶ σύνθετος ἀντ-, ὑπερ-), παρατατικὸς ἠσπάζομην, μέλλων μέσ. ἀσπάσομαι καὶ ἀόρ. μέσ. ἠσπασάμην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀσπαστός, ἀσπαστέος. Ῥημ. παράγ. ἀσπασμός.

ἀστράπτω (λάμπω, κάμνω ἀστραπήν, ἀστράπτω). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ παρ. ἡστραπτον. Ῥημ. παρὰ γ. ἀστραπή.

ἀσχημονέω-ῶ (φέρομαι ἀσχημόνως), παρ. ἡσχημόνουν, μέλλ. ἀσχημονήσω καὶ ἀόρ. ἡσχημόνησα.

ἀτακτέω-ῶ (φέρομαι ἀτάκτως, δὲν ἔγω πειθαρχίαν). Μόνον ὁ ἐνεστώς εἶναι εὐχρηστος.

ἀτιμάζω (ὑβρίζω), παρ. ἡτίμαζον, μέλλ. ἀτιμάσω, ἀόρ. ἡτίμασα, παρ. ἡτίμακα. Πηθ. ἀτιμάζομαι. ἀόρ. ἡτιμάσθην, παρ. ἡτίμασμαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀτιμαστέον.

ἀτιμώω-ῶ (κάμνω τινά ἄτιμον, ἀποστερῶ τῶν πολιτικῶν δικαιῶν). Μόνον ὁ ἐνεστώς, μέλλ. ἀτιμώσω, ἀόρ. ἡτίμασα καὶ παρ. ἡτίμακα. Πηθ. ἀτιμοῦμαι, μέλλ. παθ. ἀτιμωθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἡτιμώθην, παρ. ἡτίμαμαι, μετ' ὄλ. μέλλ. ἡτιμώσομαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀτιμωτέον.

ἀττικίζω (λαλῶ ἀττικιστὶ ἢ μιμῶμαι τὰ ἥθη τῶν Ἀττικῶν), παρ. ἡττικίζον καὶ ἀόρ. ἀττικίσαι. Ῥημ. παρὰ γ. ἀττικισμός καὶ ἐπίρ. ἀττικιστί.

ἄττω (κινῶμαι) καὶ διάττω καὶ ἀόρ. ἡῖξα (ὅστις καὶ σύνθετος ἀν-, ἐπ-, προεξ-).

ἀτυχέω-ῶ (δυστυχῶ, ἀπυτυγχάνω), παρ. ἡτύχουν, μέλλ. ἀτυχήσω, ἀόρ. ἡτύχησα καὶ παρ. ἡτύχηκα. Πηθ. μόνον κατ' ἀόρ. τὰ ἀτυχηθέντα (= τὰ ἀτυχῶς παρὰ γένετα) καὶ παρ. τὰ ἡτυχημένα (= τὰ ἀτυχῶς πεπραγμένα). Ῥημ. παρὰ γ. ἀτύχημα.

αὐαίνομαι (ξηραίνομαι). Μόνον ἡ ὑποτ. αὐαίνηται, ἡ εὐκτ. αὐαίνοιτο, τὸ ἀπαρ. αὐαίνεσθαι, μετοχ. τὰ συναυαίνόμενα καὶ παρ. ἡυαίνετο ἢ ἐξηυαίνετο.

αὐθαδέζομαι (φέρομαι αὐθαδέως, αὐθαδέζω). Ἀπαρ. Μόνον ἡ μετοχὴ αὐθαδιζόμενος καὶ ἀπαυθαδιζόμενος.

αὐλέω-ῶ (πλάζω τὸν αὐλόν), παρ. ἡύλουν, ἀόρ. ἡύλησα. Πηθ. παρ. ἡύλούμην. Μέσ. αὐλοῦμαι, παρ. μέσ. ἡύλούμην. Ῥημ. παρὰ γ. αὐλημα, αὐλησις, αὐλητής, αὐλητρίς.

αὐλίζομαι (μυκνδρίζομαι, ἐπὶ τῆς αὐλῆς διανυκτερεύω). Ἀπο-

Μόνον ὁ ἐνεστώς (ὅστις καὶ σύνθετος ἐν-, ἐξ-), παρατατ. ἠύλιζόμεν, ἀόρ. παθητ. ὡς μέσ. ἠύλισθην (καὶ σύνθετος ἐν-, κατ-) καὶ ἄορ. μέσ. συνηθέστερος ἠύλισάμην (καὶ σύνθετος ἐν-, ἐπ-).

αὕξω (αὕξνω, αὕγατώ) (καὶ σύνθετος συν-) καὶ αὕζάνω σπάνιος (καὶ σύνθετος ἐπ-), παρακτ. ἠύζον, κμέλ. αὕζήσω, ἀόρ. ἠύζησα (καὶ σύνθετος ἐπ-, ἐν-), παρακ. ἠύζηκα. Παθ. αὕζομαι καὶ αὕζάνομαι, παρακτ. ἠύζανόμεν καὶ ἠύζόμεν, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. αὕζήσομαι καὶ παθ. αὕζηθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἠύζήθην (καὶ συν-), παρακ. παθ. ἠύζημαι (καὶ ἐπ-), ὑπερσ. παθ. ἠύζητο. Μέσ. αὕζομαι καὶ αὕζάνομαι, παρακτ. μέσ. ἠύζανόμεν, μέλλ. μέσ. αὕζήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἠύζήθην, παρακ. μέσ. ἠύζημαι. Τὸ μέσον καὶ ἀνακλελυμ. αὕζάνω ἐμαυτόν. Ῥημ. παράγ. αὕζησις.

ΣΗΜ. Ὁ αὕζομαι (καὶ σύνθετος ἐπ-, συν-), ὁ αὕζάνομαι (καὶ σύνθετος ἐπ-, συν-, ὑπερ-). Ῥίζ. αὕξ-, ἥτις λαμβάνει τὸ πρόσφυμα ε καὶ αν. Παράγ. ῥημ. μεναγενέστερα αὕζητος, ἀναύζητος, αὕζητέον, αὕζημα.

αὐτομολέω-ῶ (γίνομαι αὐτόμολος, λιποτακτῶ), παρακτ. ἠύτομόλουν, ἀόρ. ἠύτομόλησα καὶ ὑπερσ. ἠύτομολήκειν καὶ ἀπηυτομολήκειν.

αὐτονομέομαι-οῦμαι (εἶμαι αὐτόνομος, αὐτοδιοίκητος). Ἀποθετ. μετ' ἐνεργ. διαθέσ., ἀπαντᾷ δὲ τὸ αὐτονομεῖσθαι καὶ ἡ μετοχ. αὐτονομούμενος.

αὐτοσχεδιάζω (ἐξ αὐτοσχεδίου πράττω τι). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ ἀόρ. ἀπηυτοσχεδίασα. Ῥημ. ἐπίθ. αὐτοσχεδιαστός, ῥημ. παράγ. αὐτοσχεδιασμός, αὐτοσχεδιαστίς.

αὕω (ἀνάπτω, στεγνώνω, ξηραίνω). Μόνον τὸ σύνθετον ἐναύω καὶ ὁ μέσ. ἀόρ. ἐναύσασθαι ἀπαντᾷ.

ἀφανίζω (κάνω τι ἀφανές, κατὰστρέφω), παρακτ. ἠράνιζον, μέλλ. ἀφανιά, ἀόρ. ἠράνισα, παρακ. ἠράνικα. Παθ. ἀφανίζομαι, παρακτ. παθητ. ἠράνιζόμεν (καὶ σύνθετ. ἐξ-), ἀόρ. παθ. ἠρανίσθην, παρακ. παθ. ἠράνισμαι, ὑπερσ. ἠρανίσμην. Μέσ. ἀφανίζομαι (= καθιστῶ ἐμαυτὸν ἀφανῆ). Ῥημ. ἐπίθ. ἀφανιστέος, ῥηματ. παράγ. ἀφάνισις.

ἀφικνοῦμαι ὅρα ἴκνοῦμαι.

ἀφροντιστέω-ω (εἰμί ἀφροντις, δὲν φροντίζω). Μόνον ὁ ἐνεστώσ ἀπαντᾷ.

ἀφυλακτέω-ω (δὲν φυλάττω, ἀμελῶ). Μόνον ὁ ἐνεστώσ ἀπαντᾷ.

ἀχαριστέω-ω (εἶμαι ἀχάριστος καὶ δὲν χαρίζομαι εἰς τινά). Μόνον ὁ ἐνεστώσ καὶ ὁ ἀόρ. ἀχαριστίσας.

ἄχθομαι (δυσχερροῦμαι, λυποῦμαι). Ἀποθ. Μόνον ὁ ἐνεστώσ (ὄστις καὶ σύνθετος συνάχθομαι), παρρατ. ἤχθόμην, (καὶ σύνθετος συνηχθόμην), μέλλων μέσος ἀχθέσομαι καὶ συναχθέσομαι, ἀόριστος παθητικῶς ὡς μέσος ἤχθέσθην καὶ συνηχθέσθην. Ῥήματ. οὐσιαστ. ἀχθηδών.

ἄψευδέω-ω (δὲν ψεύδομαι, εἶμαι ἀληθής). Μόνον ὁ ἐνεστώσ ἀπαντᾷ.

B

βαδίξω (πορεύομαι τακτικῶς), παρρατ. ἐβάδιζον, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. βαδιοῦμαι, ἀόρ. ἐβάδισα καὶ διεβάδισα. Ῥήμ. παρράγ. βάδισις, βάδισμα, βαδισμός.

βαθύνω (κίμνω τι βαθύ). Μόνον ὁ μέλλ. βαθυνῶ, καὶ τὸ ἀπαρ. τοῦ ἀορ. βαθύναι.

βαίνω (βαδίζω, πορεύομαι), παρρατ. μόνον σύνθετος—ἐβαινον, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργητικῶς μόνον σύνθετος—βήσομαι, ἀόριστος β'. ἐνεργ. μόνον σύνθετος—ἐβην, ὑποτ.—βῶ, εὐκτ.—βαίην, προσ.—βῆσι, ἀπαρ.—βῆναι, μετογ.—βάς, παρρατ. βέβηκα, τοῦ ὁποῖου ἀπαντῶσι καὶ σθηρῶμενοι τύποι, ὑποτακτικῆ ἐμβεδῶσι μετογ. βεβῶτες, τοῦ προδιαβεβῶτας, καὶ θηλ. τὴν βεβῶσαν, ὑπερσυντ. μόνον σύνθετος—ἐβεβίκειν, ἢ εὐκτ. κατὰ περίφρασιν—βεβηκῶς εἶην (μετὰ τῆς κατὰ, διὰ, σύν, παρρά). Πηθ. ἀναβαίνομαι, καταβαίνομαι, καὶ παραβαίνομαι, ἀόριστος παθητικ. ἀνεβάθην, παρεβάθην, καὶ συνεβάθην, παρρατ. παθ. ἀναβέβᾶμαι, παραβέβᾶμαι καὶ ζυμβέβᾶμαι. Ῥήμ. ἐπίθ. ἄδατος, ἀζύμβατος, ἀνέκδατος, δύσδατος, εὐδατος, εὐδιάδατος, ἀνάμβατος, διαβατός, εἰσδατός,

προσβατός, υπερβατός, επιβατός, καταβατέον, διαβατέος, υπερβατέος. Ῥημ. οὐσ. βάσις, βῆμα, ανάβασις, αναβάτης, διάβασις, διαβήτης, διαβατήριος, ἔκβασις, ἀπόβασις, εἰσβασις, ἐπιβασις, ἐπιβάτης, πρόβασις, πρόβατον, πρόσβασις, σύμβασις, κατάβασις, καταβάτης, μετάβασις.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεστώσ βαίνω καὶ σύνθετος (προσ-, ὑπερ-, ἐκ-, ἀπο-, προ-, εἰσ-, ἐπι-, παρα-, ἐπεισ-), ὁ ἔβαινον (μετὰ τῶν ἀπό, διά, κατὰ, ἀνά, ὑπέρ, ἐν, σύν, ταρά, ἐκ, εἰς καὶ ἐπίδια-), ὁ -βήσομαι (μετὰ τῶν ἀπό, ἀνά, διά, παρά, κατὰ, ἐκ, εἰς, ἐν, ἐπί, πρό, ὑπέρ, σύν καὶ προτανα-, ἐπανα-), ὁ -έβην (μετὰ τῶν ἐν, ἐκ, εἰς, ἀνά, κατὰ, ὑπέρ, παρά, διά, σύν, ἀπό, ἐπί, πρό, πρόσ, ἀμφί, συνδι-, ἐπαν-, συναν-, ἀντιδι-, ἐπαν-, προδι-, ἐπεξ-), ὁ βέβημα (καὶ σύνθετος μετὰ τῶν ἀνά, ἐν, ἐκ, πρό, ὑπό, ἀπό, διά, κατὰ, παρά, σύν, ὑπέρ καὶ ὑποκατα-), ὁ ἐβεβήκειν (μετὰ τῶν ἀνά, κατὰ, διά, σύν). Ῥίζα βεν-, β'-, ἐξ οὗ βα-, καὶ β' = βιν-, βίνω (=βίν jv)

βάλλω (ρίπτω), παρκατ. ἔβαλλον, μέλλ. βαλῶ, ἀόρ. β'. ἔβαλον, παρκατ. βέβληκα, ὑπερσ. μόνον σύνθετος—ἐβεβλήκειν (μετὰ τῶν εἰς, ἐν, σύν, διά, ἐκ, ὑπέρ). Παθ. βάλλομαι, παρκατ. παθ. ἔβαλλόμην (καὶ κατ-), μέλλ. παθ. βληθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐβλήθην, παρκατ. παθ. μόνον σύνθετος—βέβλημαι, ὑπερσ. παθ. μόνον σύνθετος ἐβεβλήμην, εὐκτ. μονολεκτ. διαβεβλήσθε καὶ διαβεβλημένος εἶην; μετ' ὄλ. μέλλων διαβεβλήσομαι καὶ διαβεβλημένος ἔσομαι. Μέσον σύνθετον—βάλλομαι (μετὰ τῶν ἀνά, ἐν, πρό, μετά, παρὰ, περί, σύν, ὑπέρ καὶ ἐπεμ-), παρκατ. μέσος σύνθετος—ἐβαλλόμην (μετὰ τῶν ἀνά, πρό, μετά, περί, σύν, ὑπέρ), μέλλ. μέσος σύνθετος—βαλοῦμαι (μετὰ τῶν ἀνά, ἐπί, μετά, περί, σύν, ὑπέρ), μέσος ἀόρ. β'. ἐβαλόμην (καὶ σύνθετος μετὰ τῶν ἀνά, ἀπό, ἐν, εἰς, παρὰ, μετά, πρό, περί, σύν, ὑπέρ, ὑπό, προπαρ-, προσπερι-), παρκατ. μέσ. σύνθετος—βέβλημαι, ὑπερσ. μέσος σύνθετος—ἐβεβλήμην. Ῥηματ. ἐπίθετα ἀπόβλητος, ἀνυπέρβλητος, μεταβλητέον, καταβλητέον, ἐμβλητέον, ἐκβλητέον, ἐπεμβλητέον, ἀποβλητέος, ὑποβλητέος ῥημ. παρκατ. βολή. βέλος. Τὸ μέσ. ἀυτοπαθὲς κατ' ἀνάλυσιν ὑποβάλλω καὶ ἐμβάλλω ἐμαυτὸν καὶ περιβάλλουσιν ἀλλήλους.

ΣΗΜ. Ὁ βάλλω (καὶ σύνθετος ἐμ-, ἐπι-, εἰσ-, ἀντι-, συμ-, ὑπερ-, με-

τα-, ἐκ-, δια-, ἀπο-, ἀνα-, παρα-, ὑπο-, προσ-, κατα-, περι-, ἐπι-, ἐπιχα-
 τα-, ἀντιπαρα-, ἀνθυπο-, συνδια-), ὁ βαλῶ (καὶ σύνθετος ἀπο-, προσ-, εἰς-,
 δια-, ἐκ-, ὑπο-, ἐπι-, κίτι-, ἐμ-, μετα-, ἀνα-, παρα-) ὁ ἐβαλον (καὶ σύν-
 θετος ἀπο-, εἰς-, ἐν-, ἐκ-, ἐξ-, δι- κατ-, συν-, παρ-, περι-, ὑπ-, ὑπερ-, προσ-,
 προεν-, ἀντεν-, συνεν-, προσπερι-, παρακατ-, ἀντιπαρ-), ὁ βέβληκα (καὶ σύν-
 θετ- προ-, περι-, ἀπο-, ἐκ-, ὑπερ-, μετα- ἐμ-, δια-, κατα-, προσ-, συμ-, εἰς-,
 παρακατα-), ὁ βάλλομαι (καὶ σύνθετ. κατα-, ἐμ-, δια-, ἐπι-, ὑπερ-, παρα-, ἐκ-,
 ἀνα-, προ-, μετα-, συνδια-, προσ-), ὁ βληθήσομαι (καὶ σύνθετος δια-, ἐκ-, ἐμ-,
 ἀνα-), ὁ ἐβλήθη (καὶ σύνθετος προ-, δι-, ἐξ-, ἐπ-, ἀν- εἰς-, ὑπερ-, ἐν-, ἀντ-), ὁ
 βέβλημαι (μετὰ τῶν συμ-, ἐμ-, προ-, δια-, κατα-, ἀνα-, μετα-, ἐπι-, παρα-, ὑπε-,
 περι-, ὑπερ-, ἐκ-, συνδια-), ὁ ἐββλήμην (μετὰ τῶν δι-, ἐξ-, περι-, μετ-). Τὸ
 βάλλω ὅταν μὲν σημαίνει τὸ κτυπῶ, ἔχει παθ. τὸ βάλλομαι, ὅταν δὲ σημαίνει
 τὸ ρίπτω κάτω, ἔχει παθητ. τὸ πίπτω.

Βάπτω (βλήζω, πλύνω, χρωματίζω) καὶ ἀόρ. ἔβαψα. Παθ. ἐμ-
 βάπτεσθαι καὶ ἀόρ. παθ. ἐβάφην. Ῥημ. ἐπίθ. βαπτός, παράγ. ῥη-
 ματ. βαφεύς, βάμμα, ἔμβαμμα.

Βαρύνω (προξενῶ βάρος). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστώς. Παθ. βαρύ-
 νομαι, παρκατ. ἐβαρυνόμην, ἀόρ. παθ. ἐβαρύνθην καὶ παρκατ. βε-
 βάρημαι (ἐκ τοῦ ἄλλως ἀγρήστου βαρέω).

Βασανίζω (δοκιμάζω, διακρίνω, ἐξετάζω). Μόνον ὁ ἐνεστώς (ὅσ-
 τις καὶ σύνθετος δια-), παρκατ. ἐβασάνιζον, μέλλ. βασανιῶ, ἀόρ.
 ἐβασάνισα (καὶ σύνθετος δι-) Παθ. βασανίζομαι (ἀνακρίνομαι, δο-
 κιμάζομαι), ἀόρ. παθ. ἐβασανίσθην καὶ σύνθετος δι-), παρκατ. παθ.
 -βεβασάνισμαι καὶ μετ' ὄλ. μέλλ. βεβασανισμένος ἔσομαι. Ῥημ.
 ἐπίθ. ἀβασάνιστος βασανιστέος, βασανιστέον. Ῥημ. παράγ. βᾶ-
 σανιστής.

Βασιλεύω (εἶμι βασιλεύς), παρκατ. ἐβασίλευον, μέλλ. βασιλεύσω,
 ἀόρ. ἐβασίλευσα. Παθ. βασιλεύομαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀβασίλευτος, ῥημ.
 παράγ. βασιλεία.

Βεβαιῶω-ῶ (βεβαιώνω), παρκατ. ἐβεβαίουν, μέλλ. βεβαιώσω,
 ἀόρ. ἐβεβαίωσα. Μέσ. βεβαιουμαί τι, μέλλ. μέσ. βεβαιώσομαι,
 ἀόρ. μέσ. ἐβεβαιωσάμην. Παθ. μόνον ἀόρ. ἐβεβαιώθην. Ῥημ.
 παράγ. βεβαιώσις.

Βήττω (βήγω). Μόνον ὁ ἐνεστώς ἀπαντᾷ σπανίως.

ΣΗΜ. Ῥιζ. βηχ-, βήττω (=βήχ-ττω), βῆξ (ἦ καὶ ὀ).

βιάζομαι (στενοχωρῶ καὶ στενοχωροῦμαι). Ἀποθ. μετὰ μέσης καὶ παθ. διαθ. Μέσ. βιάζομαι (καὶ προσ-, εἰς-, δια-), παρατ. μέσ. ἐβιαζόμην, μέλλ. μέσ. βιάσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐβιασάμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-, προ-), παρκακ. μέσ. βεβίασμαι. Παθ. βιάζομαι, παρατ. ἐβιαζόμην, ἀόρ. παθ. ἐβιάσθην (καὶ σύνθ. προσ-, ἀπ-), παρκακ. παθ. βεβίασμαι. Ῥημ. παρῆγ. βιαστικός.

βιβάζω (ἀναβιβάζω). Μόνον σύνθετον ἀπαντᾷ βιβάζω (μετὰ τῶν ἀνῆ, διῆ, ἐν, εἰς, ἐκ, μετῆ, πρὸς, σύν, καὶ τῶν συνεχ-, ἀντεμ-, συνδια-) παρκατ. σύνθετος—ἐβίβαζον (μετὰ τῶν ἀνῆ, δια-, ἐκ-, εἰς, κατῆ, πρὸ, σύν), μέλλ. συνηρημ. σύνθετος-βιβῶ-ᾶς, -ᾶ, κτλ. (μετὰ τῶν διῆ, ἐν, πρὸς), ἀόρ. σύνθετος-ἐβίβασα (μετὰ τῶν ἀνῆ, ἀπό, διῆ, ἐκ, ἐν, ἐπί, εἰς, κατῆ, μετῆ, πρὸ, πρὸς, σύν, ὑπέρ καὶ τῶν ἀνταν-, ἐπαν-, ἀντεν-, μετεν-, συνδι-). Παθ. διαβιβάζομαι καὶ ὑποβιβάζομαι. Μέσ. ἀναβιβάζομαι τινα, μέλλ. συνηρημ. ἀναβιβῶμαι, ἀόρ. ἀνεβιβασάμην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀναβιβαστέον, καταβιβαστέος.

[βιβρώσκω] (= τρώγω). Μόνον ὁ παρκακ. βέβρωκα καὶ καταβέβρωκα καὶ παθ. παρκακ. διαβεβρώσθαι καὶ καταβεβρωμένα. Ῥημ. ἐπίθ. βροτός, ἡμίβρωτος, παρῆγ. ῥημ. βρῶμα, βρώσις. Τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ ἐσθίω.

βιοτεύω (ζῶ). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ μέλλ. βιοτεύσω. Ῥημ. παρῆγ. βιοτή, βιοτικός, ἀποχειροβίος.

βιώω-ῶ (ζῶ). Ὁ ἐνεστώς καὶ παρατ. ἐλλείπει ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ βιοτεύω καὶ ζῶ, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. βιώσομαι (καὶ σύνθετος δια-, συμ-), ἀόρ. β'. ἐβίων, (καὶ σύνθ. ἀν-, δι-, ἐπ-, κατ-, συν-), ὑποτ. βιώ, -ῶς, ῶ, κτλ., εὐκτ. βιώην, κτλ., προστ. ἐλλείπει, ἀπαρέμφ. βιώναι, μετοχ. βιούς, παρκακ. βεβίωκα (καὶ σύνθετος δια-, συμ-). Παθ. παρκακ. βεβιώται, ὁ βεβιωμένος βίος καὶ τὰ βεβιωμένα. Ῥημ. ἐπίθ. βιωτός, ἀβίωτος, βιωτέος, -έον, διαβιωτέον.

βιώσκομαι (ζωντανεύω τινά, ζωογονῶ). Ἀποθετ. Μόνον σύνθετον ἀναβιώσκομαι (ἀναζωογονῶ), παρατ. ἀνεβιωσκόμην καὶ μεσ. ἀόρ. ἀναβιώσασθαι,

βλακεύω (ἀμελῶ, ἀκίνητῶ) καὶ ἀόρ. καταβλάκευσα. Ἦηματ. παρξγ. βλακεία.

βλάπτω (βλάπτω) (καὶ σύνθετον ἀπο-), παρκατ. ἐβλαπτον, μέλ. βλάψω, ἀόρ. ἐβλαψα (καὶ σύνθετ. κατ-), παρκακ. βέβλαφα καὶ καταβέβλαφα. εὐκτ. καταβεβλαφῶς εἶην. Παθ. βλάπτομαι, παρκατ. ἐβλαπτόμην, μέλλ. μέσος ὡς παθ. βλάψομαι καὶ συνηθέστ. παθ. μέλλων βλαθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐβλάρθη καὶ συνηθέστ. ἐβλάθην, παρκακ. βέβλαμμαι (καὶ σύνθετ. κατ-). Μέσον αὐτοπαθ. βλάπτω ἑμαυτόν. Παρξγ. ῥημα. βλάψις.

βλαστάνω (ἐξέρχω βλαστόν). Μόνον ὁ ἐνεστώς (ὅστις καὶ σύνθετος ἀνα-, παρ-), ἀόρ. β'. εὐκτ. βλάστοι καὶ ὑπερσυντ. ἐπεβλαστίκει.

βλασφημέω — ὦ (ὑβρίζω), παρκατ. ἐβλασφήμουν, ἀόρ. ἐβλασφήμισα, παρκακ. βεβλασφήμηκα.

βλέπω (ρίπτω τὰ βλέμματα). Μόνον ὁ ἐνεστώς (ὅστις καὶ σύνθετος ἀπο-, εἰς-, ἐμ-, ἐπι-, περι-, προσ-, ἀντι-, ἀνα-), παρκατ. ἐβλεπον (καὶ ἀπ-, ὑπ-), μέλλων μέσος ὡς ἐνεργ. βλέψομαι (καὶ ἀντι-, υπο-), ἀόρ. ἐβλεψα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐν-, ἐπ-, ἀντ-, ἀν-, δι-, περι-, προσ-, ὑπ-). Ἦηματ. ἐπίθ. περίβλεπτος, βλεπτέος, -έον, ἀποβλεπτέον. Ἦηματ. παρξγ. βλέμμα.

βοίω — ὦ (φωνάζω). Ὁ ἐνεστώς καὶ σύνθετος (ἀνα-, δια-, ἐκ-, ἐμ-, ἐπν, κατα-, παρ-), παρκατατ. ἐβόων (καὶ σύνθετος δι-, ἐπ-, κατ-, συν-), μέλλων μέσ. ὡς ἐνεργ. βοήσομαι (καὶ σύνθετος ἀνα-), καὶ ἀόρ. ἐβόησα (καὶ σύνθετος ἀν-, ἐν-, ἐπ-, συν-). Παθητ. μόνον κατὰ παρκακ. διαβεβόηται. Μέσον ἐπιβοῶμαι καὶ διαβοῶμαι. Ἦηματ. ἐπίθ. περιβόητος, ἐπιβόητος.

βοηθέω — ὦ (μετὰ βοῆς τρέφω ὑπὲρ τινος), παρκατ. ἐβοήθουν, μέλλ. βοηθίσω, ἀόρ. ἐβοήθησα, παρκακ. βεβοήθηκα, ὑποτ. βεβοηθηκῶς ἄ, εὐκτ. βεβοηθηκῶς εἶην, ὑπερ. ἐβεβοηθήκειν (καὶ προσ-) καὶ βεβοηθηκῶς ἦν. Ἦηματ. παθ. φωνῆς μόνον ὁ παρκακ. βεβοήθηται. Ἦηματ. ἐπίθ. βοηθητέον. Ἦηματ. παρξγ. βοηθητικός.

ΣΗΜ. Τὸ βοηθῶ (καὶ ἀντι-, ἐκ-, ἐπι-, προσ-), ὁ ἐβοήθουν (καὶ ἐξ-, παρ-, προσ-), ὁ βοηθήσω (καὶ ἐπι-, προσ-, συμ-), ὁ ἐβοήθησα (καὶ ἀντ-, ἐξ-, ἐπ-, παρ-

ΣΗΜ Τὸ βρῖω ἔχει τὸ υ βρωχῦ, ῥημ. παρᾶγ. μεταγενέστ. βρούσις.

βωμολοχεύομαι (εἰμί βωμολόχος, κινῶ γέλωτα, οὐτινος ἀντίθετον εἶναι τὸ σεμνίνομαι). Ἀποθετ., ἀπαντᾷ δὲ μόνον ὁ ἐνεστώσως σπανίως.

Γ

γαμέω-ω (ἐπὶ ἀνδρὸς = κωμείομαι), παρατ. ἐγάμου, μέλ. συντηρημ. γαμῶ (ἐκ τῆς ἐννοίας διακρίνεται τοῦ ἐνεστώτος), ἀόρ. ἐγημα, παρακ. γεγάμηκα, ὑπερσ. ἐγεγαμήκειν, καὶ γεγαμηκῶς ἦν, εὐκτ. γεγαμηκῶς εἶην. Μέσ. γαμοῦμαι, (ἐπὶ γυναικὸς συγκατατιθεμένης νὰ ἔλθῃ εἰς γάμον, ἐπιτρεπούσης ἑαυτὴν τῷ ἀνδρὶ γῆμαι=ὑπανδρεύομαι), μέλλ. συντηρ. γαμοῦμαι, ἀόρ. μέσ. ἐγημάμην, παρακ. μέσ. γεγάμημαι. Ῥημ. ἐπίθ. γαμετή.

γάνυμαι (φαιδρίνομαι, χαίρω), καὶ μέσ. παρακ. γεγανωμένος (ἐκ τοῦ ἄλλως ἀρρήστου γανῶω-ω).

γαυρέω-ω (καμαρώνω, ὑπερηφανεύομαι) καὶ μέσ. γαυριῶμαι (ἐπὶ ἵππου καμαρωτὰ περιπατοῦντος) μόνον.

γαυρόομαι-οῦμαι (φουσκῶνω, ὑπερηφανεύομαι), Ἀποθ. Μόνον ὁ ἐνεστώσως καὶ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐπιγαυρωθεῖς.

γεγωνέω-ω καὶ γεγωνίσκω (φωνάζω μεγαλοφώνως): εὐρίσκειται μόνον ἢ προστ. γεγωνεῖτω, τὸ ἀπαρέμφ. γεγωνεῖν καὶ ἡ μετοχὴ γεγωνίσκων.

[γεένομαι]=γεννώμαι. Εὐρίσκειται μόνον τοῦ μέσου ἀορίστου [ἐγεινάμην=ἐγέννησα] ἢ μετοχὴ γειναμένη (=μήτηρ) καὶ οἱ γεινάμενοι (=γονεῖς).

γειτονεύω (εἰμί γείτων). Μόνον ὁ ἐνεστώσως, ὅστις λέγεται καὶ γεινιάω-ω καὶ γειτονέω-ω, οὐτινος καὶ παρατ. ἐγειτόνου καὶ ῥημ. παρᾶγ. γειτόνημα.

γέλω-ω (γέλω). Μόνον ὁ ἐνεστώσως (ὅστις καὶ σύνθετος κατα-, δια-, ἐκ-, προς-, ἐπεγ-), παρατ. ἐγέλων (καὶ σύνθετος κατα-, ὑπ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. γελᾶσθαι (καὶ σύνθετος κατα-), ἀόρ. ἐγέλασα (καὶ κατα-, ἐκ-, ἐν-, ἐξ-). Παθ. καταγελώμαι, ἀόρ. παθ. ἐγε-

λάσθην, καὶ συνηθέστ. κατεγελάσθην. Ῥημ. ἐπίθ. καταγέλαστος καὶ ὑπερκαταγέλαστος.

ΣΗΜ. Τὸ γελάω-ᾶ ἔχει το α πανταχοῦ βραχύ.

γελωτοποιέω-ᾶ (προξενῶ γέλωτα). Μόνον ὁ ἐνεστώς, ἄλλως λέγεται κατὰ περίφρασιν γέλωτα ποιῶ καὶ παρέχω.

γέμω (εἶμαι γεμᾶτος). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ παρατ. ἔγεμον.

γεμίζω (γεμίζω, κἀμνω τι γεμᾶτον). Μόνον ὁ ἀόρ. ἐγέμισα. Μέσ. γεμίζομαι. Παθ. μόνον κατ' ἀόρ. ὑπερεγεμίσθην καὶ παθ. παρακ. γεγεμισμένος.

γενεαλογέω-ᾶ (ἀπαριθμῶ τὴν γενεάν τινος). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ ἀόρ. γενεαλογήσας. Ἀόρ. παθ. τὰ γενεαλογηθέντα.

γενειάσκω (ἀρχίζω καὶ ἐθγάζω γένεια). Μόνον ὁ ἐνεστώς.

γενειάω-ᾶ (ἔχω γένεια). Μόνον ὁ ἐνεστώς.

γεννάω-ᾶ (παράγω τέκνα· ἐπὶ τοῦ πατρός, σπανίως δὲ ἐπὶ μητρός), παρατ. ἐγέννων, μέλλ. γεννήσω, ἀόρ. ἐγέννησα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, συν-), παρακ. γεγέννηκα. Παθ. γεννώμαι, παρατ. ἐγεννώμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. γεννήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐγεννήθην, παρακ. παθ. γεγέννημαι. Μέσον μόνον κατ' ἀόρ. ἐγεννησάμην. Ῥημ. ἐπίθ. γεννητός, ἀγέννητος. Ῥημ. παράγ. γέννημα, γέννησις. γεννήτης.

γεραίρω (τιμῶ, βραβεύω) (καὶ σύνθετος ἐπι-), παρατ. ἐγέραιρον, μέλλ. γεραρῶ. Παθ. γεραίρομαι.

γεύω (ἔστιῶ, φιλεύω τινά). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστώς. Μέσ. γεύομαι (καὶ σύνθετος ἀπο-), μέλλ. μέσ. γεύσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐγευσάμην (καὶ σύνθετος ἀπ-), παρακ. γέγευμαι, ὑπερσ. ἐγέγευντο. Ῥημ. ἐπίθ. ἄγευστος, γευστέον.

γεωμετρέω-ᾶ (εἶμι γεωμέτρης). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστώς.

γεωργέω-ᾶ (καλλιεργῶ τὴν γῆν, εἶμι γεωργός), παρατ. ἐγεώργουν, μέλλ. γεωργήσω, ἀόρ. ἐγεώργησα. Παθ. γεωργοῦμαι. Παράγ. ῥημ. γεώργημα.

[γῆθω] = χαίρω, εὐφραίνομαι. Μόνον ὁ παρακ. γέγηθα μὲ σημασίαν ἐνεστώτος, τὰ δὲ λοιπὰ ὑπὸ τοῦ χαίρω.

γηράσκω (γηράσκω, γηράζω) (ὅστις καὶ σύνθετος κατα-

συγ-) και γηράω-ω μόνον κατ' ἀπαρέμφ. γηραν και καταγηραν και κατὰ μετοχ. καταγηρών, μέλλ. γηράσω, καταγηράσω και μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. ἐγγηράσομαι και καταγηράσομαι, ἀόρ. ἐγήρασα, (και σύνθετ. κατ-, συγκατ-), ἀπαρέμφ. γηρᾶναι (ὡς ἐκ τοῦ ἀορ. ἔ' κατὰ τὰ εἰς μι ἐγήραν κατὰ τὸ ἀπέδραν), παρκα. καταγεγήρακα, και ἐγκαταγεγήρακα και παραγεγήρακα. Ἦρμ. ἐπίθ. ἀγήρατος.

γηροτροφέω-ω (γηροκομῶ), μέλλ. γηροτροφήσω. Παθ. γηροτροφοῦμαι, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. γηροτροφήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐγηροτροφήθην.

γίνομαι (γίνομαι), παρατ. ἐγινόμην, μέλλ. μέσ. γενήσομαι, ἀόρ. μεσ. ἔ' ἐγενόμην, παρακ. γέγονα και γεγονώς εἰμι, ὑποτακτ. γεγονώς ὦ, εὐκτ. γεγονώς εἶην και παρκα. μέσ. γεγένημαι, ὑπερσ. ἐγεγόνειν και γεγονώς ἦν και ὑπερσ. μέσ. ἐγεγενήμην και συγγεγενημένος ἦν, μετ' ὄλ. μέλλ. γεγονώς ἔσομαι και γεγενημένος ἔσομαι. Ἦρμ. ἐπίθ. ἀγένητος.

ΣΗΜ. Ῥίζα γεν και ἀσθενής γν-, ἐξ ἧς δι' ἐνεστωτικῆς ἀναδιπλώσεως ἔγινε γι-γν-ο-μαι, προδλ. και νεο-γν-όν, και γενε, ἐξ ἧς γενήσομαι, γεγένημαι. Τὸ γίνομαι (και σύνθετον συγ-, ἀπο-, προσ-), ἐγινόμην (και σύνθετον περι-, δι-, κερ-, ἐκ-), γενήσομαι (και περι-, παρα-, ἐπι-, ἐγ-, προσ-, συγ-), ἐγενόμην (και συν-, δι-, ἐν-, ἐκ-, παρ-), γεγένημαι (και συγ-, περι-, παρα-, δια-, ἐγ-, προ-, ἐπι-, προσ-).

γιγνώσκω (γνωρίζω, φρονῶ, κρίνω) (και σύνθετος ἀνα-, δια-, μετα-, κατ-, συγ-, προ-, παρκα-, προκατ-), παρατ. ἐγίγνωσκον (και σύνθετος ἀν-, δι-, ἀπ-, μετ-, ἐπ-, συν-), μέλλων μέσος ὡς ἐνεργ. γνώσομαι (και σύνθετος ἀνα-, δια-, ἀπο-, κατ-, προκατ-, προσκατ-), ἀόρ. ἔ'. ἔγνων (και σύνθετος ἀν-, ἀπ-, δι-, ἐπ-, κατ-, μετ-, παρ-, συν-, διακ-, προσκατ-, παρκα-, προδι-, ὑπαν-), ὑποτ. γνῶ, γνῶς, γνῶ, κτλ., εὐκτ. γνοίην κτλ., προστ. γνῶθι, γνώτω, κτλ., ἀπαρ. γνῶναι, μετοχῆ γνούς, κτλ., παρκα. ἔγνωκα (και σύνθετος ἀν-, ἀπ-, δι-, ἐπ-, κατ-, προκατ-), ὑποτακτ. ἔγνωκώς ὦ, εὐκτ. ἔγνωκώς εἶην, ὑπερσυντ. ἐγνώκειν και ἐγνωκώς ἦν (και δι-), μετ' ὄλ. μέλλων ἔγνωκώς ἔσομαι. Παθλητ. γιγνώσκομαι (και σύνθετος ἀνα-,

δια-, σπανα-, παρσπανα-), παρσπατ. ἐγιγνωσκόμενην (καὶ σύνθετος ἀν-, κατ-), μέλλ. παθ. γνωσθασομαι (καὶ σύνθετος ἀνα-), ἀόρ. παθ. ἐγνώσθην (καὶ σύνθετος ἀν-, ἀπ-, κατ-, διαν-, μεταν-, προσκατ-), παρακ. ἐγνωσμαι (καὶ σύνθετος ἀν-, δι-, κατ-, προ-), ὑπερσ. ἀνεγνώσμην, διεγνώσμην καὶ κατεγνώσμην. Ῥημ. ἐπίθ. γνωστός, ἄγνωστος, δύσγνωστος, γνωστέος, γνωστέον, συγγνωστέος. Ἐὶ μέσον κατ' ἀνάλυσιν γινώσκω ἑμαυτόν, καταγιγνώσκω ἑμαυτοῦ. Ῥημ. παρράγ. γνώμη, διαγνώμη συγγνώμη, γνώσις, διάγνωσις, γνωστήρ, γνώμων.

γλίχομαι (ἐπιθυμῶ). Ἀποθετ. Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ παρασπατ. ἐγλιχόμην.

ΣΗΜ. Ῥίζ. γλιτ-, ἐξ ἧς γλις-χρος (ἀντὶ τοῦ γλίτ-χρος), γλίχομαι (=γλίτ-σκομαι. πρὸλ. ἔρχομαι=ἔρ-σκομαι).

γνωρίζω (γνωρίζω) (καὶ σύνθετος ἀνα-, ἐπι-) παρατ. ἐγνώριζον, μέλλ. γνωριῶ, ἀόρ. ἐγνώρισα (καὶ σύνθετος ἀν-), παρακ. ἐγνώρικα. Παθ. γνωρίζομαι, μέλλ. παθ. γνωρισθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐγνωρίσθην, παρακ. ἐγνώρισμαι, ὑπερσ. ἐγνωρίσμην. Ῥημ. παρράγ. γνώρισις, γνωριστής.

γοητεύω (ἀπατῶ, κολακεύω). Μόνον ὁ ἐνεστώς, ὅστις καὶ καταγοητεύω λέγεται, καὶ ἀόρ. ἐξεγοήτευσα. Παθητ. γοητεύομαι, ἀόρ. ἐγοητεύθην, παρακ. γεγοήτευμαι. Ῥημ. ἐπίθ. δυσγοήτευτος, ῥηματ. παρράγ. γοητεία, γοήτευμα.

γράφω (γράφω) (καὶ σύνθετος ἀνα-, ἀπο-, δια-, ἐγ-, μετα-, παρα-, προ-, συγ-, ὑπο-, προσπαρα-, προσαπο-), παρσπατ. ἔγραφον (καὶ σύνθετος ἀπ-, ἐν-, μετ-), μέλλ. γράψω (καὶ σύνθετος ἀπο-, ἐγ-, συγ-, ὑπο-, προσπαρα-), ἀόρ. ἔγραψα (καὶ σύνθετος ἀν-, δι-, ἐν-, ἐπ-, μετ-, παρ-, περι-, προσ-, συν-, ἀντεπ-), παρακείμενος γέγραφα (καὶ σύνθετος ἀπο-, ἐγ-, προσ-, συν-, ὑπο-, ἀντεπι-), ὑπερσυντ. ἐγεγράφειν καὶ γεγραφῶς ἦν. Παθητ. γράφομαι, παρσπατ. παθητ. ἐγραφόμην, μέλλων παθητ. γραφήσομαι (καὶ σύνθετος ἀνα-, ἀπο-, ἐγ-, ἀντεγ-), ἀόρ. παθητ. ἐγράφην (καὶ σύνθετος ἀν-, ἀπ-, ἐν-, ἐξ-, δι-, μετ-, προ-, προσ-, συναν-, προαν-, παρεν-), παρακείμενος παθητικὸς

γέγραμμαι, ὑπερσ. παθ. ἐγεγράμμην (καὶ σύνθετος ἀπ-, ἐν-, ἐπ-, περι-, προσ-) καὶ ἦν γεγραμμένος, μετ' ὀλίγ. μέλλ. ἀναγεγράψομαι καὶ ἐγγεγραμμένος ἔσομαι. Μέσ. γράφομαι, παρατ. μέσ. ἐγραφόμην, μέσ. μέλλ. γράφομαι (καὶ σύνθετος ἀπο-), ἀόρ. μέσ. ἐγραψάμην (καὶ σύνθετος ἀπ-, ἀν-, ἀντ-, δι-, ἐπ-, ἐξ-, εἰς-, μετ-, προσ-, ὑπ-, συν-), παρακ. μέσ. γέγραμμαι, ὑπερσ. μέσ. ἐγγεγραμμένος ἦν. Ῥημ. ἐπίθ. γραπτός, ἀνάγραπτος, παρέγγραπτος, περιγραπτός, γραπτέος, περιγραπτέον. Ῥημ. παρ' ἄγ. γραφή, γραφεύς, γραμμή, γράμμα. Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς κατ' ἀνάγκην, ἐγγράφω ἑμαυτόν.

ΣΗΜ. Τὸ γράφομαι (καὶ σύνθετον ἀπο-, ἐπι-, συγ-, ἐκ-, ἐγ-, παρ-), ὁ ἐγραφόμην (καὶ σύνθετος ἀπ-, ἐπ-, παρ), ὁ γέγραμμαι (καὶ σύνθετος ἀνι-, ἀπο-, ἀντι-, ἐγ-, ἐπι-, παρα-, προσ-, συγ-), ὁ ἐγεγράμμην, (καὶ σύνθετος ἀπ-, ἐν-, ἐπ-, περι-, προσ-)

γράφω (γράφω, μουρμουρίζω). Μόνον σύνθετον ἀναγράφω καὶ ἀόρ. ἀπλοῦς ἐγράφω.

γυμνάζω (γυμνάζω τινά) (καὶ σύνθετ. προσ-), παρατ. ἐγύμναζον, ἀόρ. ἐγύμνασα. Μέσ. γυμνάζομαι (καὶ σύνθετον συν-) παρατ. μέσ. ἐγυμναζόμην (καὶ σύνθετ. συν-), μέσ. μέλλ. γυμνάσομαι (καὶ σύνθετ. ἐγ-), ἀόρ. μέσ. ἐγυμνασάμην καὶ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐγυμνάσθην (=ἐγύμναστα ἑμαυτὸν), παρακ. μέσ. γεγύμνασμαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀγύμναστος, γυμναστέον. Τὸ μέσ. καὶ ἀναλελυμ. γυμνάζω ἑμαυτόν. Ῥημ. παρ' ἄγ. γυμνασία, γυμνάσιον, γυμναστής.

γυμνασιαρχέω-ω (εἰμί γυμνασιάρχης), παρατ. ἐγυμνασιάρχουν, ἀόρ. ἐγυμνασιάρχησα, παρακ. γεγυμνασιάρχηκα. Παθ. γυμνασιαρχοῦμαι. Μέσ. γυμνασιαρχεῖται ὁ δῆμος.

γυμνώω-ω (γυμνώνω). Μόνον τὸ μέσ. ἀπογυμνοῦμαι καὶ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐγυμνώθην, ὅστις καὶ ὡς παθ. εὑρίσκειται ἐγυμνώθην ὑπὸ τινος. Ῥημ. ἐπίθ. γυμνωτέος. Ῥημ. παρ' ἄγ. γύμνωσις.

Δ

δάκνω (δαγκάνω) (καὶ σύνθετον ἀπο-, συν-), παρατ. ἔδακνον, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνερ. διήξομαι, ἀόρ. ἅ' ἔδακον (καὶ σύνθετ. ἐν-, ἀπ-). Μέσ. καὶ παθ. δάκνομαι, ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐδήχθην, παρακ. μέσ. καὶ παθ. δέδηγμα. Ῥημ. παράγ. δήγμα.

δαμάζω (δαμάζω, ὑποτάσσω, ἡμερώνω). Μόνον ὁ ἐνεστῶς δαμάζω, ἀόρ. παθ. ἐδαμάσθην, μέσ. ἀόρ. καταδαμασάμενος καὶ ῥημ. ἐπίθ. ἀδάμαστος.

δανείζω (δίδω χρήματα ἐπὶ τόκῳ) (καὶ σύνθ. εἰς-), μέλλ. δανείσω, ἀόρ. ἐδάνεισα (καὶ σύνθετ. ἐπ-), παρακ. δεδάνεικα, ὑπερσ. ἐδεδανείκειν καὶ δεδανεικῶς ἦν, εὐκτ. δεδανεικῶς εἶην. Μέσ. δανείζομαι (λαμβάνω χρήματα ἐπὶ τόκῳ) (καὶ σύνθετ. ἐπι-, παρατ. ἐδανειζόμεν, μέλλ. μέσ. δανείσομαι (καὶ σύνθετ. ἐπι-), ἀόρ. μέσ. ἐδανεισάμεν (καὶ σύνθετ. ἐπ-, προσ-), ἀόρ. παθ. ἐδανείσθην, παρακ. μέσ. καὶ παθ. δεδάνεισμαι (καὶ σύνθετ. ἐπι-, προ-, προσ-), ὑπερ. μέσ. καὶ παθ. δεδανεισμένος ἦν. Ῥημ. παράγ. δάνεισμα, δανειστής.

δαρθάνω (κοιμῶμαι). Τὸ ἀπλοῦν εἶναι ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζοῖς λέγεται πάντοτε σύνθετον καταδαρθάνω καὶ ἐπικαταδαρθάνω, ἀόρ. κατέδαρθον καὶ ἐπικατέδαρθον, παρακ. καταδεδάρθηκα. Ἐὰ λοιπὰ ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ καθεῦδω.

δέδοικα (φοβοῦμαι), παρακείμε. μὲ σημασίαν ἐνεστῶτος, τοῦ ὁποίου εὐχρηστά εἶναι μόνον τὰ τρία ἐνικὰ τῆς ὀριστ. δέδοικα, δέδοικας, δέδοικε καὶ ἡ μετοχὴ δεδοικῶς καὶ δεδοικυῖα, ὑπερσ. ἐδεδοίκειν, ἐδεδοίκει καὶ ἐδεδοίκεσαν μόνον. Λέγεται δὲ ὁ παρακ. καὶ δέδια (ἐξ ἀσθενοῦς θέματ. δι), δέδιε, δέδιμεν, δέδιτε, δεδίασι, ὑποτακ. δεδίη καὶ δεδίωσι μόνον, ἀπαρέμ. δεδιέναι καὶ μετοχ. δεδιῶς καὶ οὐδ. τὸ δεδιῶς μόνον ὑπερσ. ἐδεδίειν, ἐδεδίεις, ἐδεδίει καὶ τρίτον πληθ. ἐδέδισαν μόνον. Μέλλ. μέσ. δεῖσομαι καὶ ἀόρ. ἔδεια (καὶ σύνθετ. κατ-).

δείκνυμι- ἄρα ἡμετ. Μεγάλ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 150.

δειλιάω-ῶ (δέν τολμῶ, εἶμαι δειλός). Ἀπλοῦν εἶναι μετα-

γινώστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζοῖς λέγεται πάντοτε σύνθετον ἀποδειλιῶ, μέλλ. ἀποδειλιᾶσα, ἀόρ. ἀπεδειλιᾶσα καὶ κατεδειλιᾶσα, παρακ. ἀποδεδειλίακα ῥημ. ἐπίθ. ἀποδειλιατέον.

δειπνέω-ῶ (δειπνῶ) (καὶ σύνθ. συν-), παρκατ. ἐδείπνουν (καὶ σύνθετος συν-), μέλλ. δειπνήσω (καὶ σύνθετος συν-), ἀόρ. ἐδείπνησα (καὶ σύνθετος συν-), παρακ. δεδείπνηκα (καὶ σύνθετος συν-), ὑπερσυντ. ἐδεδειπνήκειν καὶ δεδειπνηκῶς ἦν.

δειπνέζω (φιλέω τινὰ ἐν δείπνῳ), παρκατ. ἐδείπνιζον καὶ ἀόρ. ἐδείπνισα μόνον.

δειπνοποιέω-ῶ (παρασκευάζω τὰ τοῦ δείπνου). Τοῦ ἐνεργητ. μόνον τὸ ἐδειπνοπρίουν. Μέσ. δειπνοποιουῦμαι (=δειπνῶ), παρκατ. ἐδειπνοποιούμην, ἀόρ. μέσος ἐδειπνοποισάμην.

δεκάζω (δώριος διαρθείρω, δωροδοκῶ τινὰ) καὶ συνδεκάζω καὶ ἐνδεκάζω (=ἐορτάζω ἐν τῷ αὐτῷ τὴν δεκάτην ἡμέραν) καὶ ἀόριστ. συνεδέκασα. Παθητ. παρκατ. ἐδεκαζόμην καὶ παθητ. παρακαίμενος δεδεκασμένοι.

δεκατεύω (δεκατιζώ, ἐκλέγω τὴν δεκάτην), μέλλ. δεκατεύσω, ἀόρ. ἀπκρ. δεκατεῦσαι, ἀόρ. παθητ. ἐδεκατεύθην ῥημ. παράγωγα δεκατευτήριον.

δελεάζω (ἀπατῶ). Μόνον ὁ παθ. ἐνεστώσ δελεάζομαι εἶναι εὐχρηστος παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις.

δεξιόομαι (χαίρειζω πίκτων τὴν δεξιάν τινος). Ἀποθ. μέσον, παρκατ. ἐδεξιούμην (καὶ σύνθετος ἀντ-), μέλλ. μέσ. δεξιώσομαι, ἀόρ. μέσος ἐδεξιώσάμην. Παθ. μόνον ἀόρ. παθ. τὸ δεξιωθῆναι.

δέρω (γθέρνω) καὶ ἐκδέρω καὶ ἀόρ. ἐξέδειρα μόνον. Παθητ. μόνον ἀόρ. παθ. ἀπεδάριγν ῥημ. ἐπίθ. νεόδαρτος, ῥηματ. παράγ. δέρμα, δορά.

δεσιμεύω (δέκω) καὶ ἀόρ. ἐδέσμευσα μόνον. Παθητ. παρακείμ. δεδέσμευμαι.

δεσπόζω (εἰμί δεσπότης, κυριεύω), παρκατ. ἐδέσποζον, ἀόρ. ἐδέσπουσα. Παθ. δεσπόζομαι καὶ ῥημ. ἐπίθ. ἀδέσπουτος.

δεύω (βρέχω, υγραίνω). Μόνον ὁ ἀόρ. ἔδευσα καὶ ὁ παθ. παρακ. δεδευμένος· ῥημ. σύνθ. δευσο-ποιός.

δέχομαι (λαμβάνω τὸ διδόμενον ἐν χερσίν), ἀποθ. μέσον, παρακ. ἐδεχόμην, μέσ. μέλλ. δέξομαι, μέσ. ἀόρ. ἐδεξάμην, παρακ. δέδεγμαi. Παθ. χρόνοι μετὰ παθητ. διαθέσεως μόνον ὁ ἀόρ. εἰσδεχθεῖς (=δεκτὸς γενόμενος) καὶ ὑπερσ. προσεδέδεκτο. Ῥημ. ἐπίθ. παραδεκτέος, -τέον, ἀποδεκτέον, προσδεκτέον, ὑποδεκτέον. Ῥημ. παράγ. δοχή, ἀποδοχή, διαδοχή, ὑποδοχή.

ΣΗΜ. Εὐρ'σκεται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων, ἀνά, ἀπό, διά, εἰς, ἐν, ἐξ, κατά, παρά, πρὸς καὶ ὑπό. Ἐὰ μὲν ἐκ προθέσεως σύνθετα ἔχουσι χ, τὰ δὲ ἐξ ἄλλων λέξεων κ, ὡς διαδοχή, διάδοχος, ἀνάδοχος, κτλ., ἀλλὰ ξενοδόκος, δωροδόκος, κτλ., δωροδοκῶ, ἀχυροδόκη, κτλ.

δέω (ἔχω ἀνάγκην), δεῖς, δεῖ, κτλ., εἶναι προσωπικὸν καὶ ἀπρόσωπον, προσωπικὸν δ' εἶναι, ὅταν συντάσσεται μὲ τὴν γενικὴν πολλοῦ, ὀλίγου, τοσούτου (λέγεται καὶ σύνθετον ἐν-), παρακ. ἔδεδον (καὶ σύνθετος ἐν-, προσ-), μέλλ. δεήσω, ἀόρ. ἐδέησα (καὶ σύνθετος ἐν-, προσ-), παρακ. δεδέηκε. Μέσον δέομαι (ἔχω ἀνάγκην, παρακαλῶ) (καὶ σύνθετον ἐν-, ἐπι-, προσ-, συν-), παρακ. ἐδεόμην (καὶ σύνθετ. ἐν-, ἐπ-, προσ-), μέσος μέλλων δεήσομαι (καὶ σύνθετος ἐν-, προσ-), ἀόρ. παθητ. ὡς μέσος ἐδεήθην (καὶ σύνθετος ἐν-, κατ-, προσ-), παρακ. μέσος δεδέημαι. Ῥηματ. ἐπίθ. ἀδέητος· ῥηματ. παράγωγα δέησις.

δέω-ῶ (δένω), μόνον συνδεῖ καὶ γ'. πληθ. δοῦσι, ὑποτ. συνδῆ, ἀπαρ. δεῖν (καὶ σύνθετ. συν-, ἀνα-, ἐγκατα-), μετοχὴ δῶν (καὶ ὑπο-), δοῦσα, δοῦν (καὶ συν-), παρακ. ἐνέδουν, ἔδεις, ἐνέδει (καὶ κατέδει, συνέδει, ἀπέδει), ἐδεῖτε, ἐνέδουν (καὶ κατέδουν, συνέδουν). Μέλλ. δήσω (καὶ σύνθετ. ἀνα-, συν-). Ἀόριστ. ἔδησα (καὶ σύνθετος ἀν-, ἐν-, ἐπ-, κατ-, συν-). Παρακ. δέδεκα, ὑπερσ. ἐδεδέκει. Μέσον ὑποδοῦνται καὶ συνδοῦνται, παθ. δὲ καταδεῖται, συνδεῖται, ἐνδοῦνται, ἀπαρέμφ. δεῖσθαι, μετοχὴ μέσ. καὶ παθητ. ἀναδούμενος (καὶ συνδούμενος, διαδούμενος, ὑποδούμενος). Παρακ. μέσ. περιεδοῦμεθα καὶ παθ. συνεδεῖσθε. Μέλλων παθ. δεθήσομαι. Ἀόρ. παθ. ἐδέθην (καὶ σύνθετος ἐν-, συν-). Ἀόρ. μέσος ἀνεδησά-

μην. Παρ.κ. δέδεμαι (καὶ σύνθετ. δια-, ἐν-, ἐπι-, κατα-, ὑπο-), ὑπερσ. ἐδεδέμην. Μετ' ὀλ. μέλλ. δεδήσομαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἄδετος. συνδετός, ἀνυπόδυτος, ἀσύνδετος. μεταδοτέον. Ῥημ. παρ.κ. δεσμός, δέσις, διάδημα, ὑπόδημα, σύνδεσις, σύνδεσμος, ὑπόδεσις, κατάδεσμος.

Θηλύω-ω ὄρα Ἡμετ. Μεγ.άλ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 130.

Θημαγωγέω-ω (εἰμί θημαγωγός) καὶ μέλλων θημαγωγήσω μόνον.

Θημεύω (κίνω τι θημόσιον, θημεύω) καὶ ἄορ. ἐδήμευσα μόνον. Παθ. θημεύομαι, ἄορ. παθ. ἐδημεύθην. παρ.κ. δεδήμευμαι. Ῥημ. παρ.κ. δήμευσις.

Θημιουργέω-ω (πλάττω, κατασκευάζω) καὶ ἄορ. ἐδημιούργησα. Παθ. θημιουργοῦμαι, ἄορ. παθ. ἐδημιουργήθην καὶ παρ.κ. παθ. δεδημιούργημαι

Θημοκρατέομαι - οὔμαι (κυβερνώμαι δημοκρατικῶς), ἀπαθ., παρ.κ. ἐδημοκρατούμην καὶ μέσος μέλλων θημοκρατήσομαι μόνον.

Θηρώω-ω (ληλατῶ, καίω, φονεύω), παρ.κ. ἐδήουν, μέλλων θηρώσω, ἄορ. ἐδήωσα. Παθ. θηοῦμαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀδήωτος.

Διαιτέω-ω (κρίνω ὡς δικιτητής), παρ.κ. κατεδιήτων, μέλλ. διαιτήσω (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατα-), ἄορ. ἐδιήτησα, (καὶ σύνθετ. κατ-, ἀπ-), παρ.κ. δεδιήτηκα, ὑπερσ. κατεδεδιητήκειν. Μέσος διαιτῶμαι (= ἴω εἶδος τι ζῶης) (καὶ σύνθετ. ἐν-, συν-) παρ.κ. ἐδιητήμην, μέσος μέλλων διαιτήσομαι, ἄορ. μέσ. κατεδιητησάμην, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. καὶ παθ. ἐδιητήθην (καὶ σύνθετον ἀπ-, κατ-, συν-), παρ.κ. μέσ. δεδιήτημαι καὶ παθ. ἀποδεδιήτημαι καὶ καταδεδιήτημαι, ὑπερ. μέσ. ἐξεδεδιήτο. Ῥημ. παρ.κ. διαίτημα, διαιτητήριον, διαιτητής.

Διακονέω ω (εἰμί διάκονος, ὑπηρετῶ), μέλλων διακονήσω, ἄορ. ἀπαρ. διακονῆσαι, καὶ μετοχ. διακονήσας. Παθ. διακονοῦμαι, ἄορ. παθ. ἐδιᾶκονίθην καὶ παρ.κ. παθ. δεδιακόνημαι. Ῥημ. παρ.κ. διακόνημα, διακόνησις.

Διαλέγω (καθαρίζω, συνάγω), μέλλ. διαλέξω καὶ ἄορ. διέλε-

ζα Μέσον διαλέγομαι (ἀμοιβαίως λέγω, συνομιλῶ), (καὶ σύνθετον προσδια-), πρκατ. διελεγόμην, μέσ. μέλλ. διαλέξομαι καὶ σπκν. παθ. ὡς μέσ. διαλεχθήσομαι, ἀόρ. πρθ. ὡς μέσ. διελέχθην, παρκακ. μέσ. διείλεγμαι, ὑπερσ. μέσ. διειλέγμην καὶ ὡς παθ. διείλεκτο, ῥημ. ἐπίθ. ὡς οὐσιαστ. διάλεκτος, διαλεκτέον.

διανοοῦμαι (συλλογίζομαι, σκέπτομαι), ἀποθ., παρατατ. διενουούμην, μέλλ. πρθ. ὡς μέσ. διανοηθήσομαι καὶ σπανιώτερ. μέσ. μέλλ. διανοήσομαι, ἀόρ. πρθ. ὡς μέσ. διενοήθην, πρκακ. διανενόημαι, ὑπερσ. διενενοήμην, ῥημ. ἐπίθ. ἀδιανόητος διανοητέον καὶ προσδιανοητέον.

διαχειρίζω (διαχειρίζομαι), παρατατ. διεχειρίζον, ἀόρ. διεχείρισα, πρκακ. διακεχειρικά. Μέσ. διαχειρίζομαι μόνον. Πρθ. διαχειρίζομαι, παρατ. πρθ. διεχειριζόμην. ῤηματ. παρῶγ. διαχειρίσις.

διδάσκω (διδάσκω) (καὶ σύνθετος ἀνα-, προ-), παρατατ. ἐδίδασκον, μέλλ. διδάζω (καὶ σύνθετ. ἐπι-, ἐπεκ-), ἀόρ. ἐδίδαξα (καὶ σύνθετ. ἐπ-, ἐξ-), πρκακ. δεδίδαχα. Μέσ. καὶ πρθ. διδάσκομαι, μέλλων μέσος δ δάξομαι, ἀόρ. μέσ. ἐδίδαζάμην, ἀόρ. παθητ. ἐδιδάχθην (καὶ σύνθετ. ἀνα-, προ-), πρκακ. παθ. δεδίδαγμα, ῥηματ. ἐπίθ. διδακτός, ἀδίδακτος, διδακτέον. ῤηματ. παρῶγ. δίδαγμα, διδαχή.

διδραῖσκω (δραπατεύω). Μόνον σύνθετον εἶναι εὐχρηστον ἀποδιδραῖσκω, ἐκδιδραῖσκω, καὶ διαδιδραῖσκω παρατατ. ἀπεδιδραῖσκον καὶ διεδιδραῖσκον, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἀποδράσσομαι, ἀόρ. β' ἀπέδραῖν, ἀπέδραῖς, ἀπέδραῖ, κτλ. ὑποτ. ἀποδρῶ, ἀποδρας, ἀποδρα, κτλ., εὐκτ. ἀποδραῖν, κτλ., προστ. ἐλλείπει, ἀπκρ. ἀποδραναί, μετογ. ἀποδράς καὶ σπκν. διαδράς. Παρκακ. ἀποδέδρακα, ὑπερσ. ἀπεδεδράκειν.

δίδομι ὄρα Ἦμετ. Μεγάλ. ἑλλ. Γραμμ. σ. 148.

δικάζω (κρίνω ὡς δικαστής) (καὶ σύνθετον ἐκ-, δια-, κατα-, συν-), παρατ. ἐδίκαζον, μέλλ. δικάσω, ἀόρ. ἐδίκασα (καὶ σύνθ. ἀπ-, δι-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-). Μέσ. καὶ παθ. δικάζομαι (καὶ σύνθετον

δικ-, ἐπι-, προσ-), παρατ. ἐδικαζόμεν (καὶ σύνθετ. ἐπ-), μέσ. μέλλ. δικάσομαι (καὶ σύνθετ. δικ-, ἐπι-), ἀόρ. μέσ. ἐδικασάμεν (καὶ σύνθετ. δι-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-), ἀόρ. πηθ. ἐδικάσθην, (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἐπ-, κατ-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. δεδίκασμαι (καὶ σύνθετ. ἐπι- κατ-), ὑπερσ. μέσ. ἐδεδικάσμεν, ῥημ. ἐπιθ. ἀδίκαστος. Ἦρμ. παρὰ γ. δικαστής, δικαστήριον.

διορθόω-ω (διορθώνω), μέλλ. διορθώσω, ἀόρ. διώρθωσα, παρακ. διώρθωκα. Μέσ. διορθοῦμαι (καὶ σύνθετ. προσ-), παρατ. διωρθούμεν, μέλλ. μέσ. διορθώσομαι, ἀόρ. μέσ. διωρθωσάμεν, ῥημ. ἐπιθ. ἀδιόρθωτος.

διστάζω (ἔγω δισταχμὸν, ἀμφιβάλλω). Μόνον ὁ ἐνεστώσως διστάζω εἶναι εὐχρηστος.

διψῶ (διψῶ), διψηῖς, διψηῖ, κτλ. μέλλ. διψήσω καὶ ἀόρ. ἐδιψησα μόνον.

ΣΗΜ. Τὸ διψῶ συναϊρεῖται εἰς η, διότι ἦτο διψήω-ω, διψηεῖς-διψηῖς, διψηεῖ-διψηῖ, κτλ.

διώκω (καταδιώκω, κυνηγῶ, καταδιώκω τινὰ δικαστικῶς) (καὶ σύνθετ. ἐπι-, κατ-, μετ-, προ-, συν-), παρατ. ἐδίωκον (καὶ σύνθετ. ἐπ-, ἐξ-, κατ-, μετ-,) μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. διώζομαι καὶ σπανιώτερον ὡς ἐνεργ. μέλλ. διώξω, ἀόρ. ἐδίωξα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐπ-, ἐξ-, κατ-), ἀόρ. ἑ'. ἐδιώκαθον μόνον καὶ τὸ ἀπαρέμω. διωκαθεῖν, παρακ. δεδίωχα. Πηθ. διώκομαι (καὶ σύνθετ. κατ-, μετ-), παρατ. ἐδιωκόμεν (καὶ σύνθετ. ἐπ-), ἀόρ. πηθ. ἐδιώχθην (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἐπ-, κατ-, σφρακτ-). Ὡς πηθ. τοῦ διώκω εἶναι καὶ τὸ φεύγω ὑπὸ τινος. Ἦρμ. ἐπιθ. διωκτέος, διωκτέον, μεταδιωκτέον. Ἦρμ. παρὰ γ. δίωξις, δίωγμα.

δοκέω ω (φαίνεται μοι, ὅταν δὲν εἶναι ἀπρόσωπον = φαίνεται εὐλογον), προσωπ. καὶ ἀπρόσωπον (καὶ σύνθετ. συν-), παρατ. ἐδόκουν, μέλλ. δόξω (καὶ σύνθετ. συν-), ἀόρ. ἐδοξα, (καὶ σύνθετ. ἀπ-, μετ-, συν-). Πηθ. δοκοῦμαι (=νομίζομαι, θεωροῦμαι) καὶ καταδοκοῦμαι (=πιστεύομαι), ἀόρ. πηθ. καταδοχθεῖς, παρακ. δέδοκται καὶ δεδογμένον ἐστί, ὑποτ. δεδογμένον ἢ, προστ. δεδόχθω, ἀπαρ. δεδόχθαι, μετοχ. δεδογμένος (καὶ σύνθετ. προ-, συν-). ὑπερσ. ἐδέ-

δοκτο καὶ δεδογμένον ἴην, εὐκτ. δεδογμένον εἶη, ῥημ. ἐπίθ. ἀ-
δόκητος. Ῥημ. παράγ. δόξα (=δόκ-τζα).

δράω-ᾶ (πράττω) (καὶ σύνθετ. ἀντι-), παρατ. ἔδρων, μέλλ.
δρᾶσω (καὶ σύνθετ. συν-), ἀόρ. ἔδρᾶσα (καὶ σύνθετ. συν-), παρακ.
δέδρᾶκα. Παθ. δρᾶμαι, παρατ. ἐδρώμην, ἀόρ. παθ. σπανίως τὸ
δρασθέν, παρακ. παθ. δέδρᾶμαι, ῥημ. ἐπίθ. δραστέον. Ῥημ. παράγ.
δράμα, δραστικός, δραστήριος.

δύναμαι (ἐμπορῶ), ἀποθ., ὑποτ. δύναμαι, δύνῃ, δύνηται, κτλ.
εὐκτ. δυναίμην, δύναιο, δύναιτο, κτλ., προστ. μόνον δυνάσθω,
ἀπκρ. δύνασθαι, μετοχ. δυνάμενος. Παρατ. ἐδυνάμην, ἐδύνω,
ἐδύνατο, κτλ. (καὶ ἡδυνάμην), μέλλ. μέσ. δυνήσομαι, ἀόρ. παθ.
ὡς μέσ. ἐδυνήθην (καὶ ἡδυνήθην) καὶ ἐδυνάσθην (μόνον παρὰ Ξε-
νοφῶντι ἄνευ προστακτικῆς) πάντοτε διὰ τοῦ ε καθ' ἑριστικῆν. Πα-
ρακ. δεδύνημαι. Ῥηματ. ἐπίθ. δυνατός, ἀδύνατος. Ῥημ. παράγ.
δύναμις, δυνάστης.

δυναστεύω (εἶμι δυνάστης, τυραννῶ) (καὶ σύνθετ. ἐν-), παρατ.
ἐδυναστευον, ἀόρ. ἐδυναστευσα καὶ κατεδυναστευσα. Παθ. δυ-
ναστεύομαι μόνον.

δυσκολαίνω (δυστροτῶ, δυσκολεύομαι), παρατ. ἐδυσκόλαινον
καὶ μέλλ. δυσκολανῶ μόνον.

δυστυχέω-ᾶ (εἶμι δυστυχής, δυστυχῶ), παρατ. ἐδυστύχουν,
μέλλ. δυστυχήσω, ἀόρ. ἐδυστύχησα (καὶ σύνθετ. προ-, συν-), παρακ.
δεδυστύχηκα (καὶ σύνθετ. προ-). Παθ. μόνον τοῦ ἀόρ. παθ. ὑποτ.
δυστυχηθῆ (=ὑπὸ δυστυχίας καταληθῆ) καὶ τὰ δυστυχηθέντα
(=τὰ μετὰ δυστυχίας προχθέντα, τὰ δυστυχήματα). Ῥημ. παράγ.
δυστύχημα.

δυσχεραίνω (κίμνω δυσχερές, ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι), παρατ.
ἐδυσχέραινον, μέλλ. δυσχερανῶ, ἀόρ. ἐδυσχέρᾶνα. Παθητ. δυσ-
χεραίνομαι ὑπὸ τινος μόνον. Ῥημ. ἐπίθ. δυσχεραντέον. Ῥημ.
παράγ. δυσχέρασμα.

δυσωπέομαι-οὔμαι (ὑποπτεύω, φοβοῦμαι), ἀποθ. Μόνον ὁ
ἐνεστώς καὶ ὁ παρατ. ἐδυσωπούμην.

δύω (βυθίζω). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λέγεται σύνθετον μόνον

ἀποδύω, ἐκδύω, ὑποδύω, παρατ. μόνον ἐνέδῦον, μέλλων καταδύσω, ἀόριστ. σύνθετος ἀπέδῃσα, ἐνέδῤυσα, ἐξέδῤυσα, κατέδῤυσα, παρακ. μεταβ. ἀποδέδῤυκα Μέσον δύομαι (καί σύνθετον ἀνα-, ἀπο-, δια-, ἐν-, κατα-, παρα-, παραπο-, ὑπο-) καί δύνω (=ἴομαι), παρατ. μέσος ἐδυόμην (καί σύνθετος ἀν-, ἀπ-, εἰς-, ἐν-, κατ-, παρ-, ὑπ-), μέλλων μέσος δῦσομαι (καί σύνθετος ἀνα-, δια-, κατα-, ὑπο-), ἀόρ. ῥ. ἐνεργητ. ὡς μέσος ἔδῤυν, ἔδῤυς, ἔδῤυ, κτλ. (καί σύνθετος ἀπ-, δι-, ἐν-, ἐξ-, ἐξεν-, κατ-, παρ-, ὑπ-), ὑποτακτ. δύω, εὐκτ. ὑποδύοι, προστακτ. ἐλλείπει, ἀπαρέμῃ. ἀποδύναι ἐνδύναι, καταδύναι μετοχῆ δῦς, δῤυσα, δύν, (καί σύνθ. ἀπο-, δια-, ἐκ-, ἐν-, ἐξανα-, κατα-, παρα-, ὑπο-), παρακείμε. ἐνεργητικὸς ὡς μέσος δέδῤυκα (καί σύνθετ. ἐκ-, ἐν-, κατα-, παρα-, ὑπο-), ὑπερσ. ἐνεργ. ὡς μέσος ἐνεδεδύκειν. Παθητ. ἐκδύομαι καί ἐνδύομαι, παρατατ. παθ. ἐξεδυόμην, ἀόρ. παθητ. ἐξεδῤῃθην, παρακ. παθητ. ἀποδέδῤυμαι καί ἐκδέδῤυμαι. Ῥημ. ἐπίθετα ἄδυτος καί ἀποδυτέον. Ῥημ.κτ. παράγωγα ἐνδυσίς.

δωροδοκέω-ῶ (δῶρα δέχομαι μὲ μεμπτήν ἔννοιαν, κοινῶς δωροδοκοῦμαι) (καί σύνθετον κατα-), παρατ. ἐδωροδόκουν, μέλλ. δωροδοκίσω, ἀόρ. ἐδωροδόκησα παρακ. δεδωροδόκηκα. Παθητικ. δωροδοκοῦμαι, ἀόρ. παθ. τὰ δωροδοκηθέντα (=τὰ ὑπὸ τῶν δωροδοκούντων πραχθέντα), παρακ. παθ. δεδωροδόκηται (=ὑπὸ τῶν δωροδοκούντων πέπρακται) καί τὸ δεδωροδοκημένον (=τὸ ὑπὸ τῶν δωροδοκούντων πραχθέν). Ῥημ. ἐπίθ. ἀδωροδόκητος.

δωροδομαί (δῶρον προσφέρει, δωρίζω) ἀποθ. (καί σύνθετον ἀντι-) παρατατ. ἐδωρούμην (καί σύνθετ. δι-), μέλλων μέσος δωρήσομαι, ἀόριστ. μέσος ἐδωρησάμην, παρακ. μέσος δεδώρημαι. Παθ. μόνον ἀόρ. παθ. ἐδωρίθην καί παρακ. παθ. δεδώρημαι. Ῥημ.κτ. παράγ. δώρημα.

E

εἶω-ῶ (ἀγῆνω), παρατ. εἶων, μέλλων εἶᾶσω, ἀόρ. εἶᾶσα, παρακείμε. εἶᾶκα. Παθ. εἶωμαι, μέλλων μέσος ὡς παθ. εἶασομαι, ἀόρ.

παθ. εἰάθην, παρακτ. παθ. εἰᾶμαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἐατέος καὶ ἐατέον.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον ἦτο σεΓάω-ᾶ, διὰ τοῦτο ὑπάρχει εἰ εἰς τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους, εἶων (=ἰ-σ-έΓαον, ἐ-έΓαον καὶ συναϊρέσει εἶων), εἶασσ (=ἰ-σ-έΓασσ).

ἐγγυάω-ᾶ (ἐγχειρίζω, ὑπισχνούμαι, ἀρραβωνίζω) (καὶ σύνθετον ἐξ-, ἐπ-, κατ-, παρ-), παρακτ. ἠγγύων (καὶ σύνθετος κατ-, παρ-), ἀόρ. ἠγγύησα καὶ σύνθετος ἐξ-, κατ-, παρ-), παρκακείμ. ἠγγύηκα, ὑπερσ. ἠγγυήκειν καὶ ἠγγυηκῶς ἦν. Μέσον ἐγγυᾶμαι (=ἐγγυᾶμαι, κἀμνω ἐμχυτὸν ἐγγυητὴν καὶ = μνηστεύομαι, νυμφεύομαι) (καὶ σύνθετον παρ-), παρακτ. μέσος ἠγγυάμην, μέλλων μέσος ἐγγυήσομαι, ἀόριστος μέσος ἠγγυησάμην καὶ σύνθετος δι-, προσ-), παρακτ. μέσος ἠγγύημαι, ὑπερσ. μέσος ἠγγυήμην καὶ ἠγγυημένος ἦν. Παθητ. κατεγγυᾶμαι, ἀόρ. παθ. ἠγγυήθην (καὶ σύνθετος δι-, ἐξ-, κατ-), παρκακείμενος παθ. διηγγύημαι καὶ ἐξηγγύημαι. Ῥηματ. ἐπίθ. ἐγγυητὴ γυνή (= ἡ μεμνηστευμένη κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐταίρα). Ῥηματ. παρὰγ. ἐγγύησις, ἐξεγγύησις, διεγγύησις, παρεγγύησις, ἐγγυητής.

ἐγείρω (ἐξυπνῶ, διεγείρω τινά) (καὶ σύνθετον ἀν-, ἐπ-), παρακτ. ἠγειρον, μέλλων ἐξεγερῶ, ἀόριστ. ἠγειρα (καὶ σύνθετος ἀν-, ἐξ-, ἐπ-), παρκακείμ. β'. ἀμετάβ. ἐγρήγορα (=εἰμι ἄγρυπνος), ὑπερσυντ. ἐγρηγόρειν. Μέσον ἐγείρομαι (καὶ σύνθετον ἀν-), ἀόρ. παθητ. ὡς μέσος ἠγέρθην (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐξ-), ἀόριστ. μέσος β'. σπανιότερος ἠγρόμην καὶ ἐξηγρόμην. Παθητ. ἐγείρομαι ὑπὸ τινος, παρακτ. παθ. συνηγειρόμην, ἀόρ. παθητ. ἠγέρθην (καὶ σύνθετ. ἐπ-). Ῥηματ. παρὰγ. ἔγερσις.

Ῥίζις ἰσχυρὰ ἐγερ-, (ἐξ ἧς ἐγείρω=ἐγέρ jω), καὶ ἀσθενής ἐγο-, ἧτις ἐπανελήφθη ὀλόκληρός ἐν τῇ Ἀττικῇ ἀναδιπλώσει τοῦ ἐγο-ἠγορ-α.

ἐγκωμιάζω (ἐπαινῶ, κἀμνω ἐγκώμιόν τινος), παρακτ. ἐνεκωμιάζον, μέλλων μέσος ὡς ἐνεργ. ἐγκωμιάσομαι καὶ ἐνεργ. ἐγκωμιάσω, ἀόρ. ἐνεκωμιάσα, παρκακ. ἐγκεκωμιάκα. Παθ. ἐγκωμιάζομαι καὶ παθ. παρκακ. ἐγκεκωμιάσμαι μόνον. Τὸ μέσον αὐτοπαθές κατ' ἀνάλυσιν ἐγκωμιάζω ἐμαυτόν. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνεγκωμιάστος.

ἐγχειρέω-ᾶ (ἐπιχειρῶ, χειρουργῶ), παρακτ. ἐνεχειρουν,

μέλ. ἐγχειρίσω, ἀόρ. ἐνεχειρήσα, παρκα. ἐγκεχειρήκα. ὑπερσ. ἐνεκεχειρήκειν. Ῥημ. ἐπίθ. ἐγχειρητέον. Ῥηματικὸν παρὰ γ. ἐγχειρήσεις.

ἐγχειρίζω (δίδω τι εἰς τὰς χεῖράς τινός), παρκατ. ἐνεχειρίζον, μέλλ. ἐγχειριῶ, ἀόρ. ἐνεχειρίσα, παρκα. ἐγκεχειρίκα. Μέσ. μόνον ἀόρ. μέσ. ἐνεχειρισάμην. Τὸ δὲ μέσ. αὐτοπαθὲς κατ' ἀνάλυσ. ἐγχειρίζω ἑμαυτόν. Πηθ. μόνον ἀόρ. πηθ. ἐνεχειρίσθην.

ἔζομαι (βᾶλλω ἑμυτὸν νὰ καθίσῃ, κάθημαι). Ἀποθ. καὶ μόνον σύνθετον καθέζομαι (καὶ σύνθετ. παρακαθ-, περικαθ-, ἐγκαθ-, προσκαθ-, συγκαθ-), παρκατ. μετὰ σημασίας ἀορίστου ἐκαθεζόμεν (καὶ σύνθετ. ἀντ-, παρ-, συν-, συμπαρ-), μέλλ. συνηρ. καθεδοῦμαι (καὶ σύνθετ. προσκαθ-).

ἐθέλω (θέλω) καὶ συνεθέλω, ἐνίοτε δὲ θέλω, παρκατ. ἤθελον, μέλλ. ἐθελήσω (σπανιώτατα δὲ θελήσεις, θελήσει, θελήσουσι, θελήσειν), ἀόρ. ἠθέλησα, ὑποτ. ἐθελήσω (σπανιώτατα δὲ θελήσῃ), εὐκτ. ἐθελήσαιμι, προστ. ἐθέλησον, ἀπαρ. ἐθελῆσαι (σπανιώτ. δὲ θελήσαι), μετογ. ἐθελήσας (σπανιώτατ. δὲ θελήσας), παρκα. ἠθέληκα, ὑπερσ. ἠθελήκειν. Ῥημ. παρὰ γ. ἐθελοντής, ἐθελούσιος.

ΣΗΜ. Τὸ *ἐθέλω* λέγεται *θέλω* εἰς τὰς φράσεις θεοῦ θέλοντος, ἂν θεὸς θέλῃ, ἂν θεοὶ θέλωσι.

ἐθίζω (συνθίζω τινά), (καὶ σύνθετ. ἀπ-, προσ-, συν-), παρκατ. εἶθιζον καὶ προσεἶθιζον, μέλλ. ἐθιώ, ἀόρ. εἶθισα (καὶ σύνθετ. προσ-, συν-), παρκα. εἶθικα. Μέσ. καὶ πηθ. ἐθίζομαι (καὶ σύνθετ. προσ-, συν-, ἀόρ. πηθ. ὡς μέσ. καὶ πηθ. εἶθίσθην καὶ συνειθίσθην, παρκα. μέσ. καὶ πηθ. εἶθισμαι (καὶ σύνθετ. προσ-, συν-), ὑπερσ. μέσ. εἶθισμην καὶ εἶθισμένος ἦν, καὶ πηθ. συνειθισμένος ἦν. Ῥημ. ἐπίθ. ἐθιστέον, συνεθιστέον. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς κατ' ἀνάλυσιν ἐθίζω ἑμαυτόν. Ῥημ. παρὰ γ. ἐθισμα.

[ἔθω]. Ἀγρηστον παρ' Ἀττικῶς πειζολόγους, εὐγρηστος δὲ ὁ παρκα. εἰώδα (=εἶθισμαι, συνθίζω), ὑποτ. εἰώθω, ὑπερσ. εἰώθειν, καὶ εἰώθως ἦν.

ΣΗΜ. Ῥιζ. εἶθω εἰώδα (=εἶ-εἶθω, εἰ εὖ μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ σ

καὶ ἀναπληρωτικὴν ἔκτασιν τοῦ ε εἰς εἰ ἐτρέπη καὶ τὸ η εἰς ω, ὡς ῥηγ-ῥήγ-
νυμι, ἔρρωγχ).

εικάζω (ὁμοιάζω τινὶ τινι, συμπεραίνω) (καὶ σύνθετον ἀπ-, ἐξ-,
προ-, προσ-), παρατ. ἤκαζον, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἀπεικάσομαι
καὶ ἀντεικάσομαι, ἀόρ. ἤκασα καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀντ-, παρ-). Παθ.
εικάζομαι, παρατ. ἤκαζόμην, (καὶ σύνθετ. ἀπ-), ἀόρ. παθ. καὶ ὡς
μέσ. καὶ παθ. ἤκασθην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, προσ-), παρακ. παθ. ἤ-
κασμαι (καὶ σύνθετ. ἀπ-), ὑπερσ. παθ. ἐξήκαστο. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ.
ἀπεικάζω ἑμαυτόν. Ῥημ. ἐπίθ. ἀπεικαστέον. Ῥημ. παράγ. εἰκα-
σία, εἰκαστής, εἰκαστικός.

ΣΗΜ. Ἡ διὰ τοῦ η αὔξησις καὶ ἀναδιπλωσις εἶναι Ἀττικὴ, ἡ δὲ διὰ τοῦ
εἰ εἶναι μεταγενεστέρα.

εἶκω (ἐνδίδω, ὑπηγορῶ) (καὶ σύνθετ. ὑπ-, παρ-), παρατ. εἶκον
(καὶ σύνθετ. ὑπ-), μέλλ. εἶξω (καὶ σύνθετ. ὑπ-), ἀόρ. εἶξα (καὶ σύνθετ.
ὑπ-), ἀόρ. 6' εἶκαθον, τοῦ ὑποίου εὐχρηστα εἶναι μόνον ὑποτ. πα-
ρειακάθη καὶ εὐκτ. ὑπεικάθοιμι.

[εἶκω] = ὁμοιω· εὐχρηστος ὁ παρακ. εἶκα μετὰ σημασίας ἐνε-
στῶτος (= ὁμοιάζω, φαίνομαι), τοῦ ὑποίου τὸ γ' πληθ. λέγεται εἰ-
κασι καὶ εἶξασι (καὶ σύνθετ. προσ-), ὑποτ. εἶκω, εὐκτ. εἶκοιμι,
προστακ. ἐλλείπει, ἀπαρ. εἶκέναι (καὶ σύνθετ. προσ-), μετοχ. εἶ-
κῶς (καὶ σύνθετ. προσ-) εἰκυῖα, εἶκός (καὶ σύνθετ. ἀπ-), ὑπερσυντε-
λικ. ἐώκειν.

ΣΗΜ. Ῥιζ. Fικ-, ἐξ οὗ τὸ εἶξασι (= Fε-Fιξασιν κτ' ἀναλογίαν τοῦ ἴσασι),
εἶκέναι (= Fε-Fικέναι), εἶκῶς (= Fε-Fικῶς).

εἶμαρτα. ὄρα μείρομαι.

εἶμι (εἶμαι) εἶ, ἐστί, ἐστόν, ἐστόν, ἐσμέν, ἐστέ, εἰσί, ὑποτ.
ᾶ, ἦς, ἦ, κτλ. εὐκτ. εἶην, εἶης, εἶη. εἶητον, εἶήτην καὶ εἶτην,
εἶημεν καὶ εἶμεν, εἶητε. εἶησαν καὶ εἶεν. προστ. ἴσθι. ἔστω, ἔ-
στον, ἔστε, ἔστων καὶ ὄντων, ἀπαρ. εἶναι, μετοχ. ᾶν, οὐσα, ὄν.
Παρατ. ἦ καὶ ἦν, ἦσθα, ἦν, ἦστον, ἦστην, ἦμεν, ἦτε καὶ ἦστε,
ἦσαν. Μέλλ. ἔσομαι, ἔσει, ἔσται κτλ., ἀόρ. ἐγενόμην, παρακ.
γέγονα, ὑπερσ. ἐγεγόνειν. Ῥημ. ἐπίθ. συνεστέον.

ΣΗΜ. Τὸ εἶμαι εὐρίσκεται σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἐξ, ἐν, μετά, παρά, περί, πρός, σὺν καὶ μετὰ τοῦ συμπαρ.

εἶμαι (πορεύσομαι), εἶ, εἶσι. ἴτον, ἴτον, ἴμεν, ἴτε, ἴᾶσι, ὑποτακτ. ἴω, ἴης, ἴη, εὐκτ. ἰοίην καὶ σπανίως ἰοίμι, ἰοῖς, ἰοί, κτλ., προστ. ἴθι ἴτω, ἴτον, ἴτε, ἰόντων, ἀπκρέμρ. ἰέναι, μετοχὴ ἰών, ἰούσα ἰόν. Πκρκτ. ἦα καὶ ἦειν, ἦεις καὶ ἦεισθα, ἦει καὶ ἦειν, ἦτον, ἦτην, ἦμεν, ἦτε, ἦσαν. Ῥημ. ἐπίθ. περιτέον, διεξιτέον, ἀπιτέον, διυτέον, ἐπανιτέον, προσιτέον, ἰτέος-τέυν, παριτητέα, ἐξιτητέον, δυσπάρητος.

ΣΗΜ. Τὸ εἶμαι καθ' ὀριστικὴν ἔχει σημασίαν μέλλοντος = πορεύσομαι, εἰς δὲ τὰς ἄλλας ἐγκλίσεις ἔχει σημασίαν ἐνεστώτος καὶ μέλλοντος. Ῥίζα ἰ-, ἐξ ἧς εἶ-. Εὐρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, διά, εἰς, ἐκ, ἐπί, παρά, περί, πρός, πρό, σὺν καὶ τῶν διπλῶν ἐπεξ-, διεξ-, ἐπαν- κτλ.

εἴρω (κωλύω, ἀποκλείω, ἐμποδίζω τὴν εἴσοδον) (καὶ σύνθετον ἀπ-, ἀν-, ἐξ-, περι-), πκρκτ. εἴρωγον (καὶ σύνθετος ἀπ-, δι-, ἐξ-, κκτ-), μέλλων εἴρωξω (καὶ σύνθετος ἀπ-), ἀόρ. εἴρωξα (καὶ σύνθετος ἀπ-). Πκθ. εἴρωγομαι (καὶ σύνθετον ἀπ-, δι-, ἐξ-, κκτ-), παρακτ. εἴρωγόμεν (καὶ ἐξ-), μέλλων μέσος ὡς πκθ. εἴρωξομαι, ἀόρ. πκθ. εἴρωχθην πκρκκείμ. πκθητ. ἀνεἴρωγομαι καὶ περιεἴρωγομαι ῤημκτ. ἐπίθ. ἀερκτος.

εἴρωγνύω (ἐγκλείω, ἐμποδίζω τὴν ἐξοδον) καὶ καθεἴρωγνύμι, ἀόρ. εἴρωξα (καὶ σύνθετος καθ-, συγκκθ-). Πκθ. καθεἴρωγνύμαι, ἀόρ. πκθ. εἴρωχθην, πκρκκ. εἴρωγομαι (καὶ σύνθετος καθ-, συγκκθ-). Ῥημ. ἐπίθ. εἴρωκτη.

ΣΗΜ. Παρὶ Πλάτωνι ὁ ἀόρ στος εὐρίσκεται καὶ ἐρξας, καθέρξης, περιέρξας, συνέρξας.

εἴρωνεύομαι (ἀρνοῦμαι ὑπάρχοντα ἀγαθὰ, ἐλαττώ τὰ ἐμαυτοῦ, οὐ ἀντίθετον τὸ ἀλλοτριεύομαι), ἀποθ. οὐτινος μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ μέλλων εἴρωνεύομαι. Ῥημ. πκρκγ. εἴρωνεία.

ἐκκλησιάζω (συνέρχομαι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου), πκρκατακτ. ἐξεκκλησιάζον καὶ ἠκκλησιάζον, μέλλ. ἐκκλησιάζω, ἀόρ. ἐξεκκλησίωσα καὶ ἠκκλησίωσα. Ῥημ. πκρκγ. ἐκκλησιαστής, ἐκκλησιαστικός.

ἐλαττώω-ῶ (σμικρύνω) καὶ ἀόρ. ἠλάττωσα μόνον. Μέσον καὶ παθητ. ἐλαττοῦμαι, παρατ. ἠλαττούμην, μέλλ. μέσος ἐλαττώσομαι καὶ ἐλαττωθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἠλαττώθην. Ῥηματ. παρὰγωγὰ ἐλάττωσις, ἐλάττωμα.

ἐλαύνω (ὑπάγω ἔριππος ἢ ἐρ' ἀμύξης, καταδιώκω) (καὶ σύνθετον ἀπ-, δι-, εἰς-, ἐξ-, ἐπ-, παρ-, προ-, περι-, προσ-), παρατ. ἤλαυνον (καὶ σύνθετος ἀπ-, ἐξ-, παρ-, προσ-), μέλλων συνηρημ. ἐλῶ, ἐλας, ἐλα, κτλ. (καὶ σύνθετος ἀπ-, ἐξ-, παρ-, προσ-), ἀόριστ. ἤλασα (καὶ σύνθετος ἀπ-, δι-, εἰς-, ἐξ-, παρ-, προσ-, περι-, συν-, ὑπ-), παρακκ. μόνον σύνθετος ἀπελήλακα, ἐξελήλακα προελήλακα, περιελήλακα. Παθητ. ἐλαύνομαι (καὶ σύνθετον ἀπ-, ἐξ-, ἐπ-, περι-), παρατ. ἠλαυνόμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-), ἀόρ. παθ. μόνον σύνθετος ἀπηλάθην, ἐξηλάθην καὶ περηλάθην. Ἀόρ. μέσος ἠλασάμην καὶ ἐξελάσασθαι. Παρακκ. παθ. ἐλήλαμαι (καὶ σύνθετος ἀπ-, ἐξ-). Ῥημ. ἐπίθ. εὐήλατος, νεήλατος σφυρήλατος, ἐλατέον. Παράγ. ῤηματ. ἐλασις, διέλασις, ἐξέλασις, προέλασις.

ἐλέγγω (ἐξελέγγω, επιπλήττω, κατηγορῶ) (καὶ σύνθετον ἀπ-, δι-, ἐξ-), παρατ. ἠλεγχον (καὶ σύνθετος ἐξ-), μέλλων ἐλέγξω (καὶ σύνθετος ἐξ-), ἀόρ. ἠλεγξα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-). Παθ. ἐλέγχομαι (καὶ σύνθετον ἀπ-, ἐξ-), παρατ. παθ. ἠλεγχόμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-), μέλλων παθητ. ἐλεγχθήσομαι (καὶ σύνθετ. ἐξ-), ἀόρ. παθ. ἠλέγχθην (καὶ σύνθετ. ἐξ-), παρακκ. ἐλήλεγμαι (καὶ σύνθετος ἐξ-), ὑπερσυντ. ἐξελήλεγκτο καὶ ἐξεληλεγμένοι ἦσαν μόνον. Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς κατ' ἀνάλυσιν ἐξελέγγω ἑμαυτόν. Ῥημ. ἐπίθ. ἐλεγκτός, ἀνελεγκτός, εὐελεγκτός, δυσεξέλεγκτος, ἀνεξέλεγκτος, ἐλεγκτέον, ἐξελεγκτέος. Ῥημ. παράγ. ἐλεγκτήρ, ἐλεγκτικός.

ἐλεέω-ῶ (ἐλεῶ, εὐσπλαγχνίζομαι), παρατ. ἠλέουν, μέλλων ἐλεήσω (καὶ σύνθετος κατ-), ἀόρ. ἠλέησα (καὶ σύνθετος κατ-). Παθητ. ἐλεοῦμαι, παρατ. ἠλεούμην, μέλλων παθ. ἐλεηθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἠλεήθην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνελέητος.

ἐλελίζω (φωνάζω ἐλελεῦ, τὸ ὑποῖον ἦτο ἐπίρθεγμα πολεμικόν). Μόνον τὸ ἐλελίζουσι καὶ ὁ ἀόρ. ἠλέλιζαν.

ἐλίττω (τυλίττω, στρέφω, γυρίζω), συνήθως εὑρίσκεται σύνθετον ἀνελίττω (ὅπερ καὶ ἀνειλίττω παρὰ Πλάτωνι) καὶ ἐξελίττω, ἄρ. εἰλιζα (καὶ σύνθετον ἐξ-, περι-). Παθ. ἐλίττομαι, παρακ. παθητ. ἀνειλιγμαι. Μέσ. ἐξελίττομαι, περιελίττομαι (ὅπερ καὶ περιελίττομαι παρὰ Πλάτωνι), ἄρ. παθ. ὡς μέσ. περιελίχθην παρακ. μέσ. ἐνειλιγμαι.

ἔλκω (σύρω) (καὶ σύνθετον ἀν-, ἀρ-, ἐρ-, καθ-, περι-, συν-, συνερ-), παρακ. εἰλκον (καὶ σύνθετος ἀνθ-, ἀρ-, καθ-, περι-, ὑρ-), μέλλ. μόνον συνέλξω καὶ καθέλξω, ἄρ. εἰλκῦσα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀρ-, δι-, ἐξ-, καθ-, συν-), παρακ. μόνον καθειλκῦκα. Παθ. ἔλκομαι (καὶ σύνθετον δι-, ἐρ-, περι-) παρακ. παθ. εἰλκόμεν, ἄρ. παθ. καθειλκῦσθην, παρακ. παθ. ἀνειλκῶμαι καὶ καθειλκῶμαι. Μέσ. ἐφέλκομαι καὶ προσέλκομαι, μέσ. ἄρ. ἐφειλκῦσάμην καὶ προσειλκῦσάμην. Ῥημ. ἐπίθ. ἐλκτέον καὶ συνελκυστέον. Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς καὶ ἀλληλοπαθὲς κατ' ἀνάλυσιν, ἔλκω ἑμαυτόν, ἔλκουσιν ἀλλήλους. Ῥημ. παρὰ γ. ἔλξις.

ἐλληνίζω (διαλέγομαι ἐλληνιστί). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστῶς καὶ ὁ παθ. ἄρ. ἠλληνίσθησαν.

ἐλπίζω (ἐλπίδα, νομίζω), παρακ. ἠλπιζον, ἄρ. ἠλπισα (καὶ σύνθετ, ἐπ-). Παθ. ἐλπίζομαι μόνον. Ῥηματ. ἐπίθ. ἐλπιστός, ἀνέλπιστος, δυσέλπιστος.

ἐμέω-ᾶ (ξερνῶ), παρακ. ἤμουν καὶ ἄρ. ἐξίμεσα μόνον.

ἐμπεδῶ-ᾶ (στερεώνω, ἀσφαλίζω, βεβαιώνω), παρακ. ἠμπέδουν, μέλλ. ἐμπεδώσω καὶ ἄρ. ἠμπέδωσα μόνον.

ἐμποδίζω (ἐμποδίζω), παρακ. ἐνεπόδιζον, μέλλων ἐμποδιῶ μόνον. Παθ. ἐμποδιζομαι μόνον.

ἐμπορεύομαι (ἐμπορεύομαι, εἶμαι ἔμπορος) ἀποθ., μέλλων μέσ. ἐμπορεύσομαι, ἄρ. μέσ. ἐμπορευσάμενος μόνον.

ἐναντιόομαι-οὔμαι (ἐναντιόομαι) ἀποθ., παρακ. ἠναντιούμην, μέλλ. μέσ. ἐναντιώσομαι, ἄρ. παθ. ὡς μέσ. ἠναντιώθην, παρακ. ἠναντιόομαι. Ῥημ. παρὰ γ. ἐναντίωσις.

ἐνεδρεύω (κάμνω ἐνέδραν), παρατ. ἐνήδρευον καὶ ἀόρ. ἐνήδρευσα. Παθ. ἐνεδρεύομαι, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ἐνεδρεύσομαι, ἀόρ. παθ. ἐνηδρεύθην. Μέσ. μόνον ὁ ἀόρ. τῆς μετοχ. ἐνεδρευσάμενος.

ἐνεχυράζω (λαμβάνω ἐνέχυρον), παρατ. προσηνεχύραζον, μέλλ. ἐνεχυράσων, ἀόρ. ἀπαρ. ἐνεχυράσαι. Παθ. ἀόρ. ἠνεχυράσθη μόνον. Ῥημ. παρὰ γ. ἐνεχυρασία, ἐνεχυρασμός.

ἐνθουσιάζω καὶ ἐνθουσιάζω-ᾶ (εἶμι ἐνθουσιώδης), μέλλ. ἐνθουσιάσω καὶ ἀόρ. ἐνθουσιάσας. Ῥημ. παρὰ γ. ἐνθουσίασις καὶ ἐνθουσιασμός.

ἐνθυμέομαι-οὔμαι (ἐν τῷ ἐμῷ θυμῷ, τῷ νῷ τίθημί τι, σκέπτομαι) ἀποθετ., παρατ. ἐνεθυμούμην, μέλλ. μέσ. ἐνθυμήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐνεθυμήθην (καὶ σύνθετ. προς-), παρακ. μέσ. ἐντεθύμημαι, ὑπερσ. μέσ. ἐνετεθύμητο. Παθ. μόνον τοῦ παρακ. τὸ ἐντεθυμημένον (=ἐσκεμμένον). Ῥημ. ἐπίθ. ἐνθυμητέον. Ῥημ. παρὰ γ. ἐνθύμημα, ἐνθύμησις.

ἐννοέω-ᾶ (βάλλω τι ἐν τῷ νῷ, σκέπτομαι), παρατ. ἐνενόουν, ἀόρ. ἐνενόησα (καὶ σύνθετ. προς-), παρακ. ἐννενόηκα. Μέσον ἐννοοῦμαι (ἐν τῷ ἐμῷ νῷ τίθημί τι), παρατ. ἐνενοοούμην, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐννοηθεῖς.

ἐνοχλέω-ᾶ (ἐνοχλῶ), παρατ. ἠνώχλουν, μέλλ. ἐνοχλήσω, ἀόρ. ἠνώχλησα, παρακ. ἠνώχληκα. Παθ. ἐνοχλοῦμαι, παρατ. ἠνωχλούμην καὶ παρακ. παθ. παρηνώχλησθε μόνον.

ἐντέλλομαι (δίδωμι ἐντολήν τινι, παραγγέλλω) ἀποθ. παρατ. ἐνετελλόμην, ἀόρ. μέσ. ἐνετειλάμην, παρακ. μετὰ παθ. διαθέσ. ἐντέταλμαι. Ῥημ. παρὰ γ. ἐντολή.

ἔξεστι (εἶναι ἐπιτετραμμένον, ὑπάρχει δύνχμις ἔξωθεν) ἀπρόσωπ., ὑποτ. ἐξῆ, εὐκτ. ἐξεῖη, προστ. ἐξέστω, ἀπαρ. ἐξεῖναι, μετοχ. ἐξόν. Παρατ. ἐξῆν. Μέλλ. ἐξέσται καὶ ἐκγενήσεται, εὐκτ. ἐξέσοιτο, ἀπαρ. ἐξέσεσθαι, μετοχ. ἐξεσόμενον καὶ ἐκγενησόμενον. Ἀόρ. ἐξεγένετο.

ἐξετάζω (ἐξετάζω) (καὶ σύνθετον προς-, συν-), παρατατ. ἐξήταζον, μέλλ. ἐξετάσω καὶ συνηρημ. ἄπχξ ἐξετώμεν, ἀόρ. ἐξήτασα (καὶ σύνθετος ἀντ-, παρ-), παρακ. ἐξήτακα. Παθ. ἐξετάζομαι (καὶ σύνθετον συν-), παρατ. ἐξηταζόμεην, μέλλων παθ. ἐξετασθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐξητάσθην, παρακ. παθ. ἐξήτασμαι (καὶ σύνθετος προς-). Ῥημ. ἐπίθ. ἐξεταστέον καὶ ἀνεξεταστός. Τὸ μέσον αὐτοπαθές κατ' ἀνάγκην ἐξετάζω ἑμαυτόν. Ῥημ. παρξγ. ἐξέτασις. ἐξετασμός, ἐξεταστίς.

ἐπαινέω-ῶ (ἐπαινῶ) (καὶ σύνθετ. ἀντ-, συν-, ὑπερ-), παρατατ. ἐπίνουν. μέλλων μέσ. ὡς ἐνεργ. ἐπαινέσομαι καὶ σπαν. ἐνεργ. ἐπαινέσω, ἀόριστος ἐπίνεσα (καὶ σύνθετ. συν-, ὑπερ-), παρακείμ. ἐπίνεκα. Παθητ. ἐπαινοῦμαι, παρατ. ἐπηνούμην, μέλλ. παθ. ἐπαινεθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐπηνέθην, παρακ. παθ. ἐπίνημαι, ὑπερσυντ. παθ. ἐπηνημένος ἦν. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάγκην ἐπαινῶ ἑμαυτόν. Ῥημ. ἐπίθ. ἐπαινετός, πολυεπαινετός καὶ ἐπαινετέον. Ῥημ. παρξγ. ἐπαινέτης.

ἐορτάζω (ἐγὼ ἐορτήν, ἐορτάζω), παρατ. ἐώρταζον, ἀόριστος ἐώρτασα. Ῥημ. παρξγ. ἐόρτασις.

ἐπανορθῶ-ῶ (ἐπανάγω τι εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ ὀρθὴν κατάστασιν), παρατ. ἐπηνώρθουν, μέλλ. ἐπανορθώσω, ἀόρ. ἐπηνώρθωσα (καὶ σύνθετος συν-). Μέσον ἐπανορθοῦμαι, παρατ. μέσ. ἐπηνωρθούμην, μέλλ. μέσος ἐπανορθώσομαι, ἀόρ. μέσος ἐπηνωρθωσάμην. Παθητ. γρόνοι μέλλων ἐπανορθωθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐπηνωρθώθην, παρακ. ἐπηνώρθωται. Ῥημ. ἐπίθ. ἐπανορθωτέος. Ῥηματ. παρξγ. ἐπανόρθωσις, ἐπανόρθωμα.

ἐπείγω (βιάζω) καὶ συνήθως κατεπείγω, παρατ. κατήπειγον. Μέσον ἐπείγομαι, παρατ. ἠπειγόμεην, ἀόρ. παθητ. ὡς μέσος ἠπείχθην. Ῥημ. ἐπίθ. ἐπεικτέον.

ἐπιθυμέω-ῶ (ἐπιθυμῶ), παρατ. ἐπεθύμουν, μέλλ. ἐπιθυμήσω, ἀόρ. ἐπεθύμησα, παρακ. ἐπιτεθύμηκα. Παθ. μόνον τὸ ἐπιθυμούμενα καὶ ἀντεπιθυμείσθαι. Ῥηματ. παράγωγα ἐπιθυμητής, ἐπιθύμημα, ἐπιθυμητικός.

ἐπικουρέω-ῶ (εἰμί ἐπίκουρος, βοηθῶ) (καὶ σύνθετον συν-), παρατατ. ἐπεκούρουν, μέλλων ἐπικουρήσω (καὶ σύνθετ. ἀντ-), ἀόριστ.

ἐπεκούρησα. Παθ. μόνον τὸ τοῦ παρακ. ἐπικεκουρησθαι. Ῥηματ παράγ. ἐπικούρησις.

ἐπιμέλομαι καὶ ἐπιμελέομαι-οὔμαι (ἐπιμελοῦμαι, εἶμαι ἐπιμελής), ἀποθ. (καὶ σύνθετον ἀντ-, συν-), παρατ. ἐπεμελόμην καὶ ἐπεμελούμην (καὶ σύνθετος συν-), μέλλων μέσος ἐπιμελήσομαι (καὶ σύνθετος συν-) καὶ παθητ. ὡς μέσος σπανιώτατα ἐπιμεληθήσομαι, ἀόριστ. παθητ. ὡς μέσος ἐπεμελήθην, παρακείμ. ἐπιμεμέλημαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἐπιμελητέον. Ῥημ. παράγ. ἐπιμέλημα, ἐπιμελητής, ἐπαμελητικός.

ἐπί-σταμαι (γνωρίζω) ἀποθετ. (καὶ σύνθετον ἐξ-, προ-, προσ-, συν-), ὑποτ. ἐπίστωμαι, ἐπίστη, κτλ., εὐκτ. ἐπισταίμην, ἐπίσταιο, κτλ., προστ. ἐπίστω, ἐπιστάσθω, κτλ., ἀπαρ. ἐπίστασθαι, μετοχὴ ἐπιστάμενος, παρατ. ἠπιστάμην, ἠπίστω, κτλ., μέλλων μέσος ἐπιστήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσος ἠπιστήθην. ῤημ. ἐπίθ. ἐπιστητός. ῤημ. παράγ. ἐπιστήμη, ἐπιστήμων.

ἐπιστατέω-ῶ (εἶμαι ἐπιστάτης) (καὶ σύνθετον συν-), παρατατ. ἔπεστατόουν, μέλλ. ἐπιστατήσω, ἀόρ. ἐπεστάτησα. Ῥηματ. ἐπίθετα ἐπιστατητέον.

ἐπιτηδεύω (πράττω), παρατ. ἐπετήδευον, μέλλ. ἐπιτηδεύσω, ἀόρ. ἐπετήδευσα, παρακ. ἐπιτετήδευκα. Παθητ. ἐπιτηδεύομαι καὶ παθ. παρακ. ἐπιτετήδευται καὶ ἐπιτετηδευμένος μόνον. Ῥημ. ἐπίθ. ἐπιτηδευτέον. Ῥημ. παράγ. ἐπιτήδευμα, ἐπιτήδευσις.

ἐπιτροπεύω (εἶμαι ἐπίτροπος), παρατ. ἐπετρόπευον, μέλλων ἐπιτροπεύσω καὶ ἀόρ. ἐπετρόπευσα. Παθ. ἐπιτροπεύομαι, ἀόριστ. παθ. ἐπετροπεύθην (καὶ σύνθετος προσ-) καὶ παθ. παρακ. ἐπιτετροπευμένος μόνον. Ῥημ. παράγ. ἐπιτροπεία, ἐπιτρόπευσις, ἐπιτροπευτικός.

ἐπιχειρέω-ῶ (βάλλω χέρι εἰς τι, ἐπιχειρίζομαι), παρατ. ἐπεχείρουν, μέλλων ἐπιχειρήσω, ἀόρ. ἐπεχείρησα, παρακ. ἐπικεχείρηκα. Παθ. ἐπιχειροῦμαι (=προσβάλλομαι καὶ πρᾶττομαι), παρατ. ἐπεχειρούμην, ἀόρ. παθ. ἐπεχειρήθην. Ῥημ. ἐπίθ. ἐπιχειρητέον. Ῥημ. παράγ. ἐπιχείρημα, ἐπιχείρησις, ἐπιχειρητής.

ἔπομαι (ἀκολουθῶ) ἀποθ. ὁ ἐνεστώς ἔπομαι (καὶ σύνθετος ἐφ-, παρ-, συν-, συμπαρ-), παρατ. εἰπόμην (καὶ σύνθετος ἐφ-, παρ-, συν-,

σμιπαρ-, σμερ-), μέλλων μέσος ἔψομαι (καὶ σύνθετος ἐρ-, συν-), ἀόρ. μέσος ἐσκόμην (καὶ σύνθετος ἐρ-, συν-, συνερ-), ὑποτακτ. μόνον σύνθετος ἐπίσχωμαι καὶ συνεπίσχωμαι, εὐκτ. ἐπισποίμην, προστ. ἐπίσπου καὶ συνεπίσπου, ἀπρ. ἐπισπέσθαι καὶ συνεπισπέσθαι, μετοχῆ ἐπισπόμενος καὶ συνεπισπόμενος.

ΣΗΜ. Ῥίζα σκ-, ἐξ ἧς ἐπ-, καὶ ἀσθενῆς ῥίζα σκ-, ἐξ ἧς ὁ ἀόριστος ἐσκόμην, ὁ παρατ. εἰσκόμην, (= σκ-επ-όμην) μετὰ τὴν συγκοπὴν τοῦ σ καὶ συναιρέτιν τοῦ εε εἰς ει.

ἔπω (ἐνασχολοῦμαι εἰς τι, ἐνεργῶ, θεραπεύω). Ἀπλοῦν εἶναι ποιητικόν, παρὰ δὲ ταῖς Ἀττικαῖς πεζολόγοις εὐρίσκεται μόνον σύνθετον περιέπω (= περιποιοῦμαι, καλῶς μεταχειρίζομαι), παρατ. περιεῖπον καὶ μέλλ. περιέψω. Παθητικὸς μόνον περιέποιτο καὶ παρατατικὸς περιεῖποντο.

ἐράω-ω (ἔρω ἔρωτα, ἀγαπῶ σφόδρα), παρατ. ἤρων, ἀόρ. παθ. ὡς ἐνεργ. ἠράσθην (καὶ σύνθετ. ἄν-). Παθ. ἐράωμαι (ὑπό τινος καὶ σύνθετ. ἄντι-) μόνον. Ῥημ. ἐπίθ. ἐραστός, ἐρατὴ, πολυέραστός, ἀξίεραστός.

ἐργάζομαι (ἐργάζομαι), ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως (ὁ ἐνεστῶς καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, ἐν-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-, περι-, συν-, ὑπ-, ἐναπ-, προσεξ-, ἀναπ-), παρατ. εἰργαζόμην (καὶ σύνθετ. ἐξ-, κατ-), μέλλ. μέσ. ἐργάσομαι (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-, περι-), ἀόρ. μέσ. εἰργασάμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐν-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-, προσ-, ἐπεξ-), παρακ. μέσ. εἰργασομαι (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, κατ-, περι-), ὑπερσ. μέσ. εἰργάσμην (καὶ σύνθετ. ἐπ-), καὶ εἰργασμένος ἦν. Χρόνοι μετὰ παθητ. διαθέσ. εἶναι ἀόρ. καὶ παθ. μέλλ. ἐξεργασθήσομαι καὶ κατεργασθήσομαι, ἀόρ. παθ. εἰργάσθην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐν-, ἐξ-, κατ-), παρακ. παθ. εἰργασομαι (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-, κατ-, συν-, προ-, προσεξ-), ὑπερσ. παθ. εἰργάσμην (καὶ σύνθετ. ἐξ-, προσ-), μετ' ὀλίγ. μέλλ. παθ. εἰργασμένος ἔσομαι. (Ῥημ. ἐπίθ.) εὐκατέργαστος, ἀδιεξέργαστος, δυσκατέργαστος, ἐργαστέος, -τέον, περιεργαστέον. Ῥημ. παρὰ γ. ἐργαστιρ, ἐργάτης, ἐργασία.

ΣΗΜ. Ῥίζ. Ῥεργ-, διὰ τοῦτο εἰργασομαι (= Ε. Εἰργασομαι), ὁ δὲ παρατ. κατ' ἀρχῆς ἦτο ἠεργαζόμην, ἀόρ. ἠεργασάμην, ὕστερον δὲ πρὸς ἀφομοίωσιν διὰ τὸ τοῦ παρακ. ει ἐπέθη πανταχοῦ ει.

ἑρεθίζω (ἐρεθίζω), ἀόρ. ἠρέθισα καὶ παρακ. ἠρέθικα Παθ. ἑ

ρεθίζομαι (καὶ σύνθετ. ἀν-) καὶ ὑπερσ. ἀνηρέθιστο μόνον. Ῥημ. ἐπίθ. ἐρεθιστέον.

ἐρείδω (στηρίζω). Μόνον σύνθετον ἀντερείδω καὶ ὑπερείδω, παρατ. ἀντήρειδον, ἀόρ. ἤρεισα (καὶ σύνθετ. ἀντ-). Μέσ. ἀπερείδομαι καὶ ἐπερείδομαι καὶ ἀόρ. μέσ. ἀπηρεισάμην. Ῥημ. παράγ. ἔρεισμα.

ἐρευνάω-ῶ (ἐξετάζω) (καὶ σύνθετ. δι-), παρατ. ἠρεύνων, ἀόρ. ἠρεύνησα. Παθ. ἐρευνῶμαι (καὶ σύνθετ. δι-). Μέσ. διερευνῶμαί τι, προεξερευνῶμαι, διεξερευνῶμαι, μέσ. μέλλ. προδιερευνήσομαι, ἀόρ. μέσ. διηρευνησάμην, ἀνηρευνησάμην καὶ συνεξηρευνησάμην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀδιερεύνητος, ἀνερεύνητος, δυσδιερεύνητος, ἐρευνητέον, διερευνητέον.

ἐρίζω (φιλονικῶ) παρατ. ἤριζον καὶ ἀόρ. ἤρισα, ὡς παθ. δὲ κατὰ περίφρασιν ἔρις γίγνεται.

ἐρμηνεύω (εἶμαι ἐρμηνεύς) (καὶ σύνθετ. ἀρ-), παρατ. ἠρμήνευον, μέλλ. ἐρμηνεύσω, ἀόρ. ἠρμήνευσα. Παθ. ἐρμηνεύομαι. Ῥημ. παράγ. ἐρμηνεία, ἐρμηνευτής, ἐρμηνευτικός.

ἔρπω (περιπατῶ, πορεύομαι, μεταγενεστ. δὲ σύρομαι μὲ τὴν κοιλίαν). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον τὸ ἐξέρπει (= ἐξέρχεται) καὶ καθέρπει (= κατέρχεται) καὶ τὸ ῥημ. ἐπίθ. ἐρπετόν (= ῥῶν).

ἔρρω (περιεπλανήθην, ἐρθάρην, ἐχάρην). Ἐνεστῶς μὲ σημασ. παρακειμένου, ἀπαντᾷ δὲ μόνον ἡ ὀριστικὴ (καὶ σύνθετ. ὑπ-), τὸ ἀπαρ. ἔρρειν καὶ ἡ μετοχ. ἔρρων.

ἐρυθριάω-ῶ (κοκκινίζω ἐξ ἐντροπῆς). Μόνον ὁ ἐνεστῶς καὶ ὁ ἀόρ. ἠρυθρίασα (καὶ σύνθετ. ἀν-).

ἐρῶκω (ἀναχαιτίζω, ἀπομακρύνω). Μόνον τὸ ἐρύκειν καὶ ἀπερῶκω καὶ ὁ ἀόρ. ἀπήρῶξα.

ἔρχομαι (ἔρχομαι, ὑπάγω). Τοῦ ἐνεστῶτος μόνον ἡ ὀριστικὴ εὐρίσκεται ἀπλή (καὶ σύνθετ. ἀπ-, εἰσ-, ἐξ-, ἐπ-, προ-, παρ-, περι-, προσ-, συν-, ὑπ-, διεξ-, συνεισ-, ὑπεξ-), αἱ δὲ ἄλλαι ἐγκλίσεις ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ εἶμι, εὐρίσκεται δὲ μόνον ὑπέρχεσθαι καὶ μετοχ. ὑπερχόμενος, παρατ. ἦειν, ἦ ἦα, μέλλ. εἶμι, ἀόρ. ἦλθον (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, ἐξ-, εἰσ-, κατ-, συν-, διεξ-, ἀντιδιεξ-, ἐπεξ-, συνεξ-,

ἔπεισ-, κτλ.), παρκα. ἐλίλυθα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, εἰσ-, ἐξ-, ἐπ-, πρ-, κατ-, παρ-, προσ-, συν-, ὑπ-, ἐπαν-, ἐπεξ-, προεισ-, προδι-, διεξ-), εὐκτ. προεληλυθοῖης καὶ περιεληλυθῶς εἶην, ὑπερσυν. ἐληλύθειν (καὶ σύνθετος ἀπ-, δι-, εἰσ-, ἐξ-, κατ-, παρ-, προσ-, προ-, διεξ-, ἐπαν-) καὶ συνεληλυθῶς ἦν, ἐπανεληλυθῶς ἦν, περιεληλυθῶς ἦν.

ΣΗΜ. ῥίζα ἔρ-, ἔρ-χομαι (=ἔρ-σκομα', ὡς γλί-χομαι=γλίτ-σκομα'), ἐλ-, ἐλ-υθ-, ἐξ οὗ ἤλυθον (ἐκ τοῦ ἤλυθον)

ἔρωτάω-ᾶ (ἔρωτᾶ) (καὶ σύνθετον ἀν-, ἀντ-, δι-, ἐπ-, ἐπκν-, ὑπ-), παρκατ. ἠρώτων (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, ἐπ-, προσ-, ἐπκν-), μέλλ. ἔρωτήσω (καὶ σύνθετος δι-, ἐπ-) καὶ μέσος μέλλ. ὡς ἐνεργ. συνηθέστ. ἐρήσομαι (καὶ ἀν-, ἐπ-), ἀόρ. ἠρώτησα (καὶ σύνθετος ἀν-, δι-, ἐπ-, ἐπκν-) καὶ συνηθέστ. ἀόρ. μέσος ἠρώμην (καὶ σύνθετος ἀν-, ἀντ-, δι-, ἐπ-, ἐπκν-, προσ-), παρκα. ἠρώτηκα (καὶ σύνθετ. δι-). Παθητ. ἐρωτῶμαι (καὶ σύνθετον ἀν-, δι-, ἐπ-, ἐπκν-, προσ-), ἀόρ. παθ. ἠρωτήθη (καὶ σύνθετος ἐπ-), παρκα. παθητ. μόνον προστακτ. ἠρωτήσθω καὶ μετοχὴ ἠρωτημένα. ῥημ. ἐπίθ. ἀνερωτητέον. ῥημ. παρκατ. ἐρώτησις, ἐρώτημα, ἐρωτητικός.

ἔδοθ'ω (ἔδωγ'ω) (καὶ σύνθετον ἀπ-, κατ-, ὑπερ-), παρκατ. ἔδοθον (καὶ σύνθετος κατ-), μέλλ. μέσος ὡς ἐνεργητ. ἔδομαι, ἀόρ. ἔφαγον (καὶ σύνθετος ἀπ-, ἐν-, κατ-, συν-), παρκα. ἐδήδοκα καὶ κατεδήδοκα. Παθητ. μόνον παρκα. κατεδηδεσμένος. ῥημ. ἐπίθ. ἐδεστός, ἐδεστέον, καὶ σύνθετ. θριπήδεστοξ (=τεωληκόβρωτος). ῥημκατ. παρκατ. ἐδεσμα, ἐδωδί.

ΣΗΜ. ῥίζ. ἔδ-, ἐξ οὗ ἔδοθ'ω (=ἔδ-θω) καὶ ὑπερρον ἐτόθ'ω, καὶ ἔδο-, ἐξ οὗ ἔδοθ'ω (πρὸς ἐνεκ-, ἐν-ήνοχ-α, λεγ-, συν-είλοχ-α κτλ.), ἔδεσ-, ἐδήδεσ-μαι, ἔδεσ-μα.

ἔστιάω-ᾶ (ἐστίαώ, ἐστίαώ) (καὶ σύνθετον ἀνταρ-), παρκατ. εἰστίαν, ἀόρ. εἰστιάσασα, παρκα. εἰστιάσασα. Μέσος ἐστιῶμαι (καὶ σύνθετον συν-), παρκατ. μέσος εἰστιάωμην, μέσος μέλλ. ἐστιάσομαι, ἀόριστ. παθ. ὡς μέσος σπκν. ἐστιαθεῖσα καὶ συνειστιάθη, παρκα. μέσος εἰστιάμαι. Παθ. σπκν. ἐστιῶμαι ὑπό τινος, ἀόριστ. παθητ. ἐστιαθείς, παρκα. παθητ. προστακτ. ἐστιάσθω. ῥημκατ. παρκατ. ἐστίασις, ἐστιάωρ.

ἐτοιμάζω (ἐτόμνω ἔτοιμον), παρκατ. ἠτοίμαζον, μέλλων ἐτοι-

μάσω. Μέσον ἐτοιμάζομαι, παρατ. μέσος ἠτοιμαζόμεν, ἀόρ. μέσ. ἠτοιμασάμεν, παρακ. μέσ. ἠτοίμασμαι. Παθ. ἐτοιμάζομαι καὶ ὑπερσ. παθ. ἠτοίμαστο.

εὐδαιμονέω-ῶ (εἶμι εὐδαίμων) (καὶ σύνθετον συν-), παρατατ. ἠδαιμόνουν, μέλλων εὐδαιμονήσω, ἀόρ. ἠδαιμόνησα (καὶ σύνθετος ἐν-).

εὐδαιμονίζω (νομίζω τινὰ εὐδαίμονα, καλοτυγίζω), παρατ. ἠδαιμόνιζον, μέλλ. εὐδαιμονιῶ, ἀόρ. ἠδαιμόνισα. Παθ. μόνον εὐδαιμονίζομαι. Τὸ δὲ μέσον αὐτοπαθὲς εὐδαιμονίζω ἑμαυτόν. Ῥημ. παρὰ γ. εὐδαιμόνισμα.

εὐδοκιμέω-ῶ (εἶμι εὐδόκιμος, καλὴν ὑπόληψιν ἔχω) (καὶ σύνθετον ἐν-, ὑπερ-), παρατ. ἠδοκίμουν, μέλλ. εὐδοκιμήσω, ἀόρ. ἠδοκίμησα, παρακ. ἠδοκίμηκα. Ῥημ. παρὰ γ. εὐδοκίμησις.

εὐδω (κοιμῶμαι). Μόνον ὁ ἐνεστώς ἀπλοῦς ἐνίοτε, συνήθως δὲ σύνθετος καθευδω (καὶ συγκαθ-), παρατ. ἠδον σπανίως, συνήθως δὲ ἐκάθευδον καὶ σπανιώτ. καθἠδον, μέλλων καθευδήσω. Ῥημ. ἐπίθ. καθευδητέον.

εὐεργετέω-ῶ (κάνω εὐεργεσίαν) (καὶ σύνθετ. ἀντ-), παρατατ. εὐεργέτουν, μέλλ. εὐεργετήσω, ἀόρ. εὐεργέτησα καὶ εὐηργέτησα, παρακ. εὐεργέτηκα καὶ εὐηργέτηκα, ὑπερσ. εὐεργετήκειν. Παθ. εὐεργετοῦμαι, ἀόρ. παθ. εὐεργετήθην, παρακ. παθ. εὐεργέτημαι, ὑπερσ. εὐηργέτητο καὶ εὐηργέτηντο μόνον. Ῥημ. ἐπίθ. εὐεργετητέον. Ῥημ. παρὰ γ. εὐεργεσία, εὐεργέτημα.

ΣΗΜ. Τὸ εὐεργετῶ διαφορεῖται ἐν τῇ αὐξήσει καὶ ἀναδιπλώσει.

εὐθυμέομαι-οὔμαι (εἶμι εὐθυμος, εὐθυμῶ), ἀποθετ., παρατ. ἠθυμούμεν, μέλλ. μέσ. εὐθυμήσομαι. Ῥηματ. ἐπίθ. εὐθυμητέον.

εὐλαθέομαι-οὔμαι (ροβοῦμαι, φυλάττομαι) ἀποθετ. (καὶ σύνθετον δι-, ἐξ-), παρατ. ἠλαβούμεν, μέλλων μέσος εὐλαθήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἠλαβήθην (καὶ σύνθετ. δι-, προ-), παρακ. διηυλάβημαι. Ῥημ. ἐπίθ. εὐλαβητέον καὶ διευλαβητέον.

εὐλογέω-ῶ (ἐγκωμιάζω), παρατ. ἠλόγουν, ἀόρ. ἠλόγησα. Παθ. εὐλογοῦμαι καὶ μέλλων μέσος ὡς παθ. εὐλογήσομαι.

εὐρίσκω (εὐρίσκω) (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐξ-) παρατατικὸς ἠῦρισκον (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐξ-), μέλλ. εὐρήσω (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐξ-, συνεξ-), ἀόρ. ἠῦρον (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐξ-, συνεξ-), παρακ. ἠῦρηκα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐξ-, προτεξ-). εὐκτ. ἠῦρηκῶς εἶην, ὑπερσ. ἠῦρηκῶς ἦν. Μίσ. εὐρίσκομαί τι (= ἀπολαύω, ἐπιτυγχάνω τινός), παρατ. μέσ. ἠῦρισκόμην, μέλλ. μέσ. εὐρήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἠῦρόμην, παρακ. μέσ. ἠῦρημαι. Παθ. εὐρίσκομαι (καὶ σύνθετ. ἀν-), παρατ. παθ. ἠῦρισκόμην (καὶ σύνθετ. ἀν-), μέλλ. παθ. εὐρεθήσομαι (καὶ ἀν-), ἀόρ. παθ. ἠῦρέθην (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐξ-), παρακ. παθ. ἠῦρημαι (καὶ σύνθετ. ἐξ-), ὑπερσ. παθ. ἠῦρήμην. Ῥημ. ἐπίθ. εὐρετός, ἀνεύρετος, εὐεύρετος, δυσεύρετος, εὐρετέον, ἀνευρετέον, ἐξευρετέον. Ῥημ. παρὰ γ. εὐρετής, εὐρεσις, εὐρημα.

ΣΗΜ. Ἡ αὐξήσις καὶ ἡ ἀναδιπλασίασις γίνεται πάντοτε διὰ τοῦ ΗΥ, πλημμελὴς δὲ εἶναι ἢ διὰ τοῦ ΕΥ γινομένη.

εὐσεβέω-ω (εἰμί εὐσεβής), παρατ. ἠῦσέβουν. Παθ. μόνον εὐσεβοῖντο καὶ ἀόρ. παθ. ὑποτ. ἠῦσεβηθη. Συνήθως δὲ λέγεται κατὰ περίφρασιν εὐσεβής εἰμι, εὐσεβῶς ἔχω.

εὐτυχέω-ω (εἰμί εὐτυχής) (καὶ σύνθετ. δι-), παρατατικὸς ἠῦτήχουν, ἀόρ. ἠῦτύχησα, παρακ. ἠῦτύχηκα, (καὶ σύνθετ. δι-), ὑπερσ. μόνον τὸ ἠῦτυχέεσσαν. Παθητ. μόνον τὸ τοῦ παρακ. ἠῦτύχεται (= μετ' εὐτυχίας κατάρθεται). Ῥημ. παρὰ γ. εὐτύχημα.

εὐφραίνω (καλῶς τὰς φρένας τινός διατίθημι, τέρπω, εὐφροσύνην παρέχω), παρατ. ἠῦφραινον, ἀόρ. ἠῦφραῖνα. Μίσ. εὐφραίνομαι, παρατ. ἠῦφραινόμην (καὶ σύνθετ. συν-). μέλλ. συνήρημ. εὐφρανοῦμαι καὶ σπανιότ. παθ. ὡς μέσ. εὐφρανθήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ.) ἠῦφράνθην.

εὐχχομαι (εὐχόμεαι, ἐπιθυμῶ, κενύωμαι) ἀποθ. (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐπ-, κατ-, προσ-, συν-), παρατ. ἠῦχόμην (καὶ σύνθετ. κατ-, συν-, προσ-, συνεπ-), μέλλων μέσος εὐξομαι (καὶ σύνθετ. συν-, προσ-), ἀόριστος μέσ. ἠῦξάμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐπ-, προσ-, συν-, συνεπ-). Παθ. παρακ. ἠῦκται. Ῥημ. ἐπίθ. εὐκτός, ἀπευκτός, πολυευκτός καὶ εὐκτέον.

ΣΗΜ. Ἡ αὔξησης καὶ ἡ ἀναδίπλωσις γίνονται μόνον διὰ τοῦ ΗΥ, πλημμελῆ δ' εἶναι τὰ διὰ τοῦ ΕΥ εἰς τοὺς παρωχημένους χρόνους.

εὐωχέω-ᾶ (φιλεύω), παρατ. εὐώχουν. Μέσ. εὐωχοῦμαι, παρατ. εὐωχούμην, μέλλ. μέσ. εὐωχήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. εὐωχήθην.

ἔχω (ἔχω, κατέχω, δύναμαι) (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀν-, ἀντ-, δι-, ἐπ-, κατ-, μετ-, παρ-, περι-, προ-, προσ-, συν-, ὑπερ-, ὑπ-) παρατατ. εἶχον (καὶ σύνθετ. μετὰ τῶν αὐτῶν προθέσεων), μέλλων ἔξω (καὶ σύνθετ. ἀνθ-, καθ-, μεθ-, παρ-, προ-, προσ-, ὑφ-, ἀντιπαρ-) καὶ σχήσω (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐπι-, κατα-, παρα-, περι-), ἀόριστος β' ἔσχον (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀντ-, δι-, ἐπ-, κατ-, μετ-, παρ-, προ-, προσ-, ὑπ-, ὑπερ-, ἀντιπαρ-), ὑποτακτ. σχῶ, κτλ., εὐκτική σχοίην ἀπλή οὔσα, σύνθετος δὲ—σχοίμι, προστακτική σύνθετ. σχέες, σχέτω, κτλ. (μετὰ τῶν προθέσεων ἐπί, κατὰ, παρὰ, πρὸς, ὑπό), ἀπαρ. σχεῖν, μετοχὴ σχών. Παρακ. ἔσχηκα (καὶ σύνθετ. κατ-, μετ-, παρ-, προσ-, ὑπ-). Μέσ. καὶ παθ. ἔχομαι (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀντ-, ἐν-, κατ-, προ-, παρ-, προσ-, περι-, ὑπερ-, συν-, προσ-, παρ-), παρατατικὸς μέσ. καὶ παθητικὸς εἰχόμεν (καὶ ἀπ-, ἀντ-, κατ-, παρ-, περι-, προ-, συν-), μέλλων μέσ. ἔξομαι (καὶ σύνθετ. ἀφ-, ἀνθ-, παρ-), καὶ μέλλων μέσ. ὡς παθ. ἐνέξομαι καὶ συνέξομαι, μέλλων μέσ. παρασχίσομαι καὶ ἀποσχίσομαι, ἀόρ. μέσ. β' ἀπεσχόμεν, παρεσχόμεν καὶ ἐπεσχόμεν, ἀόρ. μέσ. ὡς παθ. ἐσχόμεν (καὶ σύνθετ. κατ-, ἐν-, συν-), παρακ. μέσ. παρῆσχημαι καὶ ἀπέσχημαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνεκτός, καθεκτός, εὐκάθεκτος, δυσκάθεκτος, δυσἀνεκτος, ἀνασχετός, ἐκτέος, -έον, παρρεκτέον, μεθεκτέον, προσεκτέον, ἀνθεκτέον, ὑφεκτέον, συνεκτέον, ἀφεκτέον, ἐπισχετέος. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἀναλελυμ. πρῆγω ἑμαυτόν, κατέγω ἑμαυτόν. Τὸ δὲ ἐνεργητ. εἶναι ἐνίοτε ἴσον μὲ μέσον μάλιστα εἰς τὴν φράσιν «ἔγω δὴ». Ῥημ. παρὰγ. ἔξις, σχέσις, σχήμα, ἀνοκωχὴ διοκωχὴ, παροχὴ, μέτοχος, ὑπεροχὴ, μέθεξις, κάθεξις.

ἔψω (ψήνω) (καὶ σύνθετ. καθ-), μέλλων μέσ. ὡς ἐνεργητ. ἐψήσομαι, ἀόρ. ἤψησα. Παθ. ἔψομαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἐφθός, ἐψητός. Ῥημ. παρὰγ. ἔψησις, ὄψον, ὀπτός.

Z

ζῆω-ω (ζῆ), ζῆς, ζῆ, κτλ. (καὶ σύνθετ, ἀπο-, δια-, κατα-, συν-), προστ. [ζῆ], ζῆτω, παρατ. ἔζων, ἔζης, ἔζη κτλ. (καὶ σύνθετ, δι-), μέλλ. ζήσω καὶ διαζήσω, συντηθέστερ. δὲ ὁ μέλλ. βιώσομαι, ἀόρ. ἐδίων κτλ., περκα. βεδίωκα (ὄρα βιώω-ω).

ΣΗΜ. Τὸ ζῶ συναρτεῖται εἰς ἦ, διότι ἤτο ποτε ζῆω-ζῶ, ζῆεις-ζῆης, ζῆει-ζῆ κτλ.

ζεύγνυμαι (ζεύγω). Ἄπλοῦν εἶναι ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εἶναι σύνθετον συζεύγνυμι, ὑποζεύγνυμι καὶ μεταζεύγνυμι, παρατ. ἀναζεύγνυ μόνον, ἀόρ. ἔζευξα καὶ ἀνέζευξα. Παθ. ζεύγνυμαι (καὶ σύνθετ. κατα-, παρα-), ἀόρ. παθ. ἐζύγην (καὶ σύνθετ. δι-, συν-), καὶ σπκνίως ἐζεύχθην, παρακ. ἔζευγμαί (καὶ σύνθετ. δι-, συν-). Μέσ. διαζεύγνυμαι, ἀόρ. μέσ. συνεζεύξατο. Ῥημ. παρὰ γ. διάζευξις, σύζευξις.

ζέω (βράζω), ζεῖς, ζεῖ κτλ. καὶ ἀόρ. ἔζεσα μόνον. Ῥημ. παρὰ γ. ζέσις.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀρχική ζεσ-, ἐξ ἧς τὸ μεταγενέστερον ζεσ-τός, τὸ δὲ σ μεταξὺ δύο φωνηέντων καὶ πρὸ ἄλλου σ ἀποβάλλεται καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐκτείνεται τὸ ζ εἰς Η εἰς τὸν ἀόριστον.

ζημιόω-ω (ζημιῶ, τιμωρῶ σωματικῶς ἢ γρηματικῶς) (καὶ σύνθετ. ἐπι-), παρατ. ἐζημίουν, μέλλ. ζημιώσω, ἀόρ. ἐζημίωσα καὶ σύνθετ. προσ-), παρακ. ἐζημιώκα Παθ. ζημιούμαι, παρατ. ἐζημιούμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ζημιώσομαι καὶ σπκνίως ὁ παθ. ζημιωθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐζημιώθην, περκα. παθ. ἐζημιώμαι, ὑπερσ. παθ. ἐζημίωτο. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. ζημιῶ ἑμαυτόν. Ῥημ. παρὰ γ. ζημίωμα.

ζώνυμαι (ζώνω) Ὁ ἐνεστώτῳ μόνον σύνθετος καὶ σπκνίως παραζωννός. Παθ. καὶ μέσ. περκα. διέζωται καὶ διεζωμένος. Ῥημ. ἐπίθ. ἀζωστος. Ῥημ. παρὰ γ. διάζωμα, ζώνη.

ἠθάσκω (ἀρχίζω καὶ ἠθῶ). Μόνον ὁ ἐνεστώς ἠθάσκω.

ἠθάω-ῶ (εἶμαι εἰς ἠδικήν ἠλικίαν, ἀκμάζω) καὶ ἀνηθῶ, μέλλ. ἐφηθήσουσιν, ἀόρ. ἤθησα καὶ ἀνήθησα καὶ παρακ. παρήθηκα.

ἠγεμονεύω (εἶμαι ἠγεμῶν), ἀόρ. ἠγεμόνευσα, παθ. μόνον ἠγεμονεύεσθαι.

ἠγέομαι-οὔμαι (ὀδηγῶ, νομίζω) ἀποθετ. (καὶ σύνθετ. ἐξ-, εἰσ-, ἐρ-, καθ-, προ-, ὑρ-), παρατ. ἠγούμην (καὶ σύνθετ. ἀρ-, δι-, εἰσ-, ἐξ-, προ-, ὑρ-), μέλλ. μέσ. ἠγήσομαι (καὶ σύνθετ. δι-, ἐξ-, καθ-, ὑρ-, ἐπεκδι-), ἀόρ. μέσ. ἠγησάμην (καὶ δι-, εἰσ-, ἐξ-, καθ-, προδι-, ὑρ-), παρακ. μέσ. ὑφήγημαι, ἐξήγημαι καὶ διήγημαι (ὅστις σπανίως καὶ ὡς πρῆ). Ἄόρ. πρῆ. μετὰ πρῆ. διαθές. τὸ περιηγηθέν. Ῥημ. ἐπίθ. ἀδιήγητος, εὐδιήγητος, ἀπεριήγητος, ἠγητέον. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσ. ἠγοῦμαι ἑμαυτόν.

ἠδομαι (εὐχαριστοῦμαι, εὐφραίνομαι) ἀποθετ. (καὶ σύνθετ. ἐρ-, συν-), παρατ. ἠδόμην (καὶ σύνθετ. συν-, ὑπερ-), μέλλ. παθ. ὡς μέσ. ἠσθήσομαι (καὶ σύνθετ. ἐρ-, συν-), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἦσθην (καὶ σύνθετ. ἐρ-, συν-, ὑπερ-). Ῥημ. παρὰ γ. ἠδονή.

ἠκω (=ἠλήλυθα) (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀρ-, ἐξ-, ἐρ-, δι-, καθ-, παρ-, προ-, περι-, προσ-, συν-), παρατ. ἠκον (=ἠηλύθειν) (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἐπκν-, προκath-, προσ-), μέλλ. ἦξω (=ἠηλυθῶς ἔσομαι). Τὸ δὲ ἀπρόσωπον προσήκει λέγεται καὶ προσῆκόν ἐστι, ὑποτακτ. καὶ προσῆκον ἦ, ὁ παρατ. καὶ προσῆκον ἦν.

ἦμι (λέγω). Παρὰ τοῖς Ἀττικαῖς πεζολόγοις ἀπαντῶσι μόνον τοῦ παρατ. ἐν διχλόγοις τὸ ἦν δ' ἐγώ, ἦ δ' ὅς, ἦ δ' ἦ.

ἠττάωμαι-ῶμαι (εἶμι κατώτερος, νικῶμαι) ἀποθετ. (καὶ σύνθετ. ἀνθ-), παρατ. ἠττώμην, μέλλ. μέσ. ἠττήσομαι καὶ παθ. μετὰ τῆς αὐτῆς σημας. ἠττηθήσομαι, ἀόρ. πρῆ. ἠττήθην, παρακ. ἠττημαι καὶ σύνθετ. συν-), ὑπερσ. ἠττήμην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀἠττητος.

Θ

θάλλω (άνθῶ, άκμάζω), παρακ. ύποτ. τεθήλη και άπαρ. τεθλέναι.

θανατώω-ῶ (θανκτώνω, ρονεύω), μέλλ. θανατώσω, άόρ. έθανάτωσα. Πκθ. θανατουῦμαι, μέσ. μέλλ. ώς πκθ. θανατώσομαι, άόρ. πκθ. έθανατώσθην. Ρημ. πκρζγ. θανάτωσις.

θάπτω (θάπτω, έντκρίζω) (και σύνθετ. συν-), πκρατ. έθαπτον (και σύνθετ. συν-), μέλλ. θάψω, άόρ. έθαψα (και σύνθετ. συν-, κατ-). Πκθ. θάπτομαι (και σύνθετ. συγκκτκ-), πκρκτ. έθαπτόμην, μέλλ. πκθ. ταρήσομαι, άόρ. πκθ. έτάρην (και σύνθετ. έν-, συν-), παρακ. πκθ. μόνον συντέθαμμαι, τέθαπται, άπκρ. τεθάρθαι, μετοχ. τεθαμμένος. Ρημ. παρζγ. ταφή.

θαρρέω-ῶ και θαρσέω-ῶ (έγω θάρρος, δέν φοβοῦμαι) και σύνθετ. άνκ-), πκρκτ. έθάρρουν (και έν-) και έθάρσουν, μέλλ. θαρρήσω και θαρσήσω, άόρ. έθάρρησα και έθάρσησα (και σύνθετ. άν-), πκρκκ. τεθάρρηκα (και άνκ-, άπο-) και τεθάρσηκα.

θαρρῶνω (δίδω τινί θάρρος) (και σύνθετ. άνκ-, παρκ-,) και θαρσῶνω, πκρκτ. έθάρρῶνον (και σύνθετ. πκρ-) και έθάρσυνον, άόρ. έθάρρῶνα και έθάρσῶνα (και σύνθετ. παρ-).

θαυμάζω (θαυμάζω, άπορῶ) (και σύνθετ. συν-), πκρατ. έθαύμαζον, μέλλ. μέσ. ώς ένεργ. θαυμάσομαι, άόρ. έθαύμασα (και σύνθετ. άπ-). πκρκκ. τεθαύμακα. Πκθ. θαυμάζομαι, πκρκτ. έθαυμάζομην, μέλλ. πκθ. θαυμαστήσομαι, άόρ. πκθ. έθαυμάσθην. Ρημ. έπίθ. θαυμαστός, άξιοθαύμαστος θαυμαστέον.

θεύομαι-ῶμαι (πκρκττηρῶ, κντκρίζω) άποθετ. (και σύνθετ. δια-, κατκ-, πκρκ-, συν-), παρκτ. έθεώμην (και σύνθετ-, κατ-), μέλλ. μέσ. θεῶσομαι (και σύνθετ. συν-, έπανκ-), άόρ. μέσ. έθεῶσάμην (και σύνθετ. δι-, κατ-, συν-), πκρκκ. τεθεῶμαι, ύπερσ. έτεθεῶμην. Ρημ. έπίθ. θεατός, άθέατος, άξιοθέατος, θεατέον, διαθεατέον.

θεραπεύω (περιποιούμαι, λατρεύω, ίατρεύω) (και σύνθετ. άντι-, έν-, έπν-), πκρατ. έθεράπευον, μέλλ. θεραπεύσω, άόρ. έθεράπευσα

(καὶ σύνθετ. προ-, ὑπερεξ-), παρακ. τεθεράπευκα. Παθ. θεραπεύομαι, παρατ. ἐθεραπευόμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. θεραπεύσομαι, ἀόρ. παθ. ἐθεραπεύθην, παρακ. παθ. τεθεράπευμαι. Τὸ μέσον κατ' ἀνά-
λυσιν θεραπεύω ἑμαυτόν. Ῥημ. ἐπίθ. θεραπευτός, ἀθεράπευτος, θεραπευτέον. Ῥημ. παρᾶγ. θεραπεία, θεραπεία, θεραπευτής, θεραπευτικός.

θερίζω (ἀμεταβ. = διζώ τὸ θέρος, μεταβ. δέ = θερίζω καρπὸν). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ ἀόρ. ἐθήρισα καὶ ἐξεθήρισα. Παθ. παρακ. τεθερισμένος. Ῥημ. παρᾶγ. θεριστής.

θερμαίνω (ζεσταίνω) καὶ ἀόρ. παθ. διεθέρμηνα. Παθητικὸς θερμαίνομαι, παρατ. διεθερμαίνοντο, ἀόρ. παθ. ἐθερμάνθην καὶ σύνθετ. παρ-).

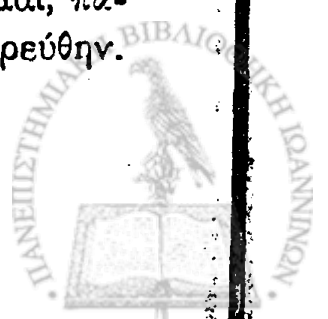
θεωρέω-ῶ (ἐξετάζω, παρατηρῶ) (καὶ σύνθετ. παρα-, συν-). παρατ. ἐθεώρουν, μέλλ. θεωρήσω, ἀόρ. ἐθεώρησα, (καὶ σύνθετ. παρ-, συν-), παρακ. τεθεώρηκα. Παθ. θεωροῦμαι, καὶ παρατ. κατεθεωρούμην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀθεώρητος, θεωρητέον. Τὸ μέσ. κατ' ἀνά-
λυσιν παραθεωρῶ ἑμαυτόν (= προσβᾶλλω). Ῥημ. παρᾶγ. θεώρημα, θεώρησις, θεωρητικός.

θέω (τρέχω), θεῖς, θεῖ, κτλ. (καὶ σύνθετ. δι-, προ-, παρα-, περι-, κατα-, ἐπι-, ἐκ-, ἀπο-, ἀνα-, ὑπο-, συν-, μετα-, ὑπερ-, προσ-, προεκ-, συνδια-, ἀντιπαρα-, συγκατα-, συμπαρα-, ἐπεκ-) παρατ. ἔθειον (καὶ σύνθετ. δι-, παρ-, προσ-, ἐξ-, ἐπεξ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. μόνον μεταθεύσομαι. Παθ. μεταθέομαι, τὰ δὲ λοιπὰ ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ τρέχω.

θήγω. Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστώς θήγω, ὁ παθ. θήγομαι καὶ ὁ παθ. παρακ. τεθηγμένος.

θηράω-ῶ (κυνηγῶ), παρατ. ἐθήρων (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. θηράσω, ἀόρ. ἐθήρᾱσα, παρακ. τεθήρᾱκα. Μέσ. θηρῶμαι (καὶ σύνθετ. ἐκ-) καὶ παθ. θηρῶμαι. Ῥημ. ἐπίθ. θηρατέος, θηρατέον. Ῥημ. παρᾶγ. θηρατικός, θήρατρον.

θηρεύω (κυνηγῶ) (καὶ σύνθετ. συν-), παρατ. ἐθήρευον, μέλλ. θηρεύσω, ἀόρ. ἐθήρευσα, παρακ. τεθήρευκα. Μέσ. θηρεύομαι, παρατ. μέσ. ἐθήρευόμην. Παθ. θηρεύομαι, ἀόρ. παθητικὸς ἐθήρεύθην.

Ἰημ. ἐπίθ. ἀθήρευτος, δυσθήρευτος. Ῥηματ. παράγ, θήρευσις, θηρευτής, θηρευτικός.

Θιγγάνω (ἄπτομαι, ἐγγίζω). Μόνον ὁ ἀόρ. β'. ἔθιγον εἰς τοὺς τύπους θίγιης καὶ θιγών, τὰ δὲ λοιπὰ ὑπὸ τοῦ ἄπτομαι.

Θλι'θω (πιέζω) καὶ ὁ ἀόρ. ἐβλίψα. Παθ. ἐκθλίβομαι καὶ ἀόρ. παθ. ἐβλίφθην.

Θνήσκω (ἀποθνήσκω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐναπο-, προαπο-, συναπο-, ὑπεραπο-), παρατ. ἐθνησκον (καὶ σύνθετος ἀπ-), μέλλων μέσος ὡς ἐνεργ. μόνον σύνθετος ἀποθανοῦμαι (καὶ σύνθετ. συναπο-), ἀόρ. β'. μόνον ἀπέθανον (καὶ σύνθετ. συναπ-, ὑπεραπ-, προαπ-, ἐπαπ-, ἀνταπ-) παρακ. μόνον ἀπλοῦς τέθνηκε καὶ τεθνήκασι καὶ τέθνατον, τέθναμεν. τεθνάσι, ὑποτ. μόνον τεθνήκωσι, πρυστ. μόνον τεθνάτω, ἀπαρ. τεθνηκέναι καὶ συνήθ. τεθνάσαι, μετοχὴ τεθνηκώς καὶ τὸ τεθνηκός καὶ τεθνεώς (καὶ σύνθετ. ἐκ-) καὶ τεθνεῶσα, ὑπερσ. ἐτεθνήκει καὶ ἐτεθνήκεσαν καὶ ἐτέθνησαν, εὐκτ. τεθναίην, τεθναίη, τεθναίεν καὶ τεθνηκώς καὶ τεθνεώς εἶην, μετ' ὄλ. μέλλ. τεθνήξω καὶ τεθνηκώς ἔσομαι. Ῥημ. παρ' ἄγ. θάν-α-τος.

ΣΗΜ. Ῥιζ. θαν-, θνα-, θνη-, ἐξ οὗ θνήσκω (= ἰνη-ίσκω).

Θορυβέω-ᾶ (κίμνω θόρυβον), παρατ. ἐθορύβουν (καὶ σύνθετος δι-), μέλλ. θορυβήσω, ἀόρ. ἐθορύβησα (καὶ σύνθετος ἀν-, ἐπ-). Παθ. θορυβοῦμαι, παρατ. ἐθορυβούμην, μέλλ. παθ. θορυβηθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐθορυβήθην, παρακ. παθ. τεθορύβημαι, ὑπερσ. ἐτεθορύβητο καὶ τεθορυβημένος ἦν. Ῥημ. ἐπίθ. ἀθορύβητος.

Θρα'ετω (ταρτίτω) καὶ ὁ ἀόρ. ἔθραζα μόνον.

Θραύω (συντρίβω) (καὶ σύνθετον δια-) καὶ ὁ ἀόρ. κατέθραυσα. Παθ. θραύομαι (καὶ σύνθετ. δια-), ἀόρ. παθ. κατεθραύσθην, παρακ. παθ. παρατεθραυμένος καὶ συντεθραυμένος.

Θρυλέω-ᾶ (ψιθυρίζω, διαρτημίζω τι), παρατατ. ἐθρύλουν καὶ μέλλων θρυλίσω. Παθ. θρυλοῦμαι (καὶ σύνθετον δια-), παθ. παρακ. τεθρύλημαι (καὶ σύνθετ. δια-), ὑπερσ. παθ. διετεθρύλητο. Ῥηματ. ἐπίθ. πολυθρύλητος.

Θρύπτω (συντρίβω, θραίω) (καὶ σύνθετον δια-). Μέσον θρύπτομαι (= κίμνω τσακίσματα, κλιωπίζομαι), παρατ. μέσος ἐθρυπτό-

μην. Παθ. θρύπτομαι (καὶ σύνθετον δια-), παθ. παρακ. διατεθρυμμένος καὶ ἀποτεθρυμμένος. Ῥημ. ἐπίθ. ἐνθρυπτος. Ῥημ. παράγ. τρυφή, θρύψις, θρυπτικός.

θυμόομαι-οὔμαι (ὀργίζομαι, θυμώνω), ἀποθ. Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ ἀόρ. παθ. ὡς μέσος ἐθυμώθην καὶ παρακ. τεθυμωμένος.

θῦ'ω (θυσιάζω) (καὶ σύνθετον ἀπο-, κατα-, προ-, συν-), παρατ. ἔθῦον (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. θύσω (καὶ σύνθετ. κατα-), ἀόρ. ἔθῦσα (καὶ σύνθετος ἀπ-, κατ-), παρακ. τέθῦκα. Μέσον θύομαι (διὰ τοῦ ἱερέως κήννω θυσίαν), παρατ. μέσος ἐθῦόμην, μέσος μέλλων θύσομαι, μέσος ἀόρ. ἐθῦσάμην, παρακ. μέσος τέθῦμαι, ὑπερσ. μέσ. ἐτεθύμην. Παθ. θύομαι, ἀόρ. παθ. ἐτύθην, παρακ. παθητ. τέθῦμαι, ὑπερσ. παθ. ἐτεθύμην. Ῥημ. ἐπίθ. ἄθυτος, θυτέον. Ῥημ. παράγ. θυσία, θῦμα.

θωρακίζω (ἐνδύω θώρακα, ὀχυρῶ). Μόνον ὁ ἀόρ. ἐθωράκισα. Μέσος παρατ. ἐθωρακιζόμην, παρακ. μέσ. τεθωράκισμαι. Παθητ. παρακ. τεθωράκισμαι (καὶ σύνθετ. κατα-). Ῥημ. ἐπίθ. ἀθωράκιστος.

I

ιάομαι-ῶμαι (ιατρεύω) ἀποθετ. (καὶ σύνθετ. ἐξ-), μέλλ. μέσος ἰᾶ'σομαι, ἀόρ. μέσος ἰᾶσάμην. Παθ. ἀόρ. μετὰ παθ. διαθέσ. ἰάθην. Ῥηματ. ἐπίθ. ἰατός, εὐίατος, ἀνίατος, δυσίατος. Ῥηματ. παράγ. ἰασίς, ἰασίμος, ἰαμα, ἰατρός.

ἰδρώω-ῶ (ἰδρώνω). Μόνον ἡ μετοχή ἰδρουῖντι τῷ ἵππῳ καὶ ὁ ἀόρ. ἰδρωσα (καὶ σύνθετος ἐν-).

ἰδρύω (ἀνεγείρω, κτίζω) καὶ ὁ ἀόρ. μεθιδρύσας. Μέσον ἰδρύομαι, μέσος ἀόρ. ἰδρῦσάμην (τι), ἀόρ. παθ. ὡς μέσος ἰδρύθην (= ἰδρῦσα ἐμαυτόν), παρακ. μέσος ἰδρῦμαι (καὶ σύνθετ. καθ-). Παθητ. παρακ. ἰδρῦμαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνίδρυτος. Ῥηματ. παράγ. ἰδρυμα, ἰδρυσις.

ἕζω (καθίζω τινά), σπανίως ἀπλοῦν, συνήθως δὲ σύνθετον καθίζω (καὶ σπανίως ξυνίζω, προσίζω, ἐνίζω, ἀνακαθίζω, προσκαθίζω, ἐγκαθίζω), παρατ. ἐκάθισον μόνον, μέλλ. καθιώ, ἀόρ. ἐκάβισα

(καὶ δι-) καὶ σπκνίως καθίσα. Μέσ. ἴζομαι, συνήθως δὲ καθίζομαι (καὶ σπκν. παρακαθ-, συγκαθ-). παρατ. ἐκαθίζομην καὶ ὑπεκαθίζομην καὶ συνεκαθίζομην, μέλλ. μέσ. καθιζήσομαι, παρακαθιζήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐπεκαθισάμην, παρεκαθισάμην καὶ συμπαρακαθισάμην.

ἔημαι (ρίπτω), ἰεῖς, ἴησι (καὶ σύνθετ. μεθ-, ἀν-, παρ-, δι-, ξυν-, κθ-, καθυρ-), παρατ. ἰεῖν, ἴεις, ἴει, κτλ. (καὶ σύνθετ. ἀφ-, παρ-, ἀν-, συν-, ἐφ-, κθ-, προσ-), μέλλ. ἦσω (καὶ συνήθως σύνθετ. ἀν-, ἀφ-, δι-, ἐν-, μεθ-, προσ-, συν-), ἀόριστος ἀ. ἦκα μόνον ἐν τῷ ἐνικῷ καὶ πληθυντικῷ ἀριθμῷ τῆς ὀριστικῆς (καὶ σύνθετον καθ-, συν-, παρ-, ἀν-, ἀφ-, ἐφ-, δι-, εἰσαφ-, ἐπαν-, διαφ-, ἐξαφ-), ἀόρ. 6' μόνον κατὰ πληθ. καὶ διὰκ. ὀριστικ. καὶ μόνον σύνθετ. -εἶμεν, εἶτε-, εἶσαν, κτλ. μετὰ τῶν ἀπό, ἀνά, μετὰ, διὰ, παρὰ), ὑποτ. -ῶ, -ἦς, -ἦ (σύνθετ. πάντοτε μετὰ τῶν ἀπό, ἀνά, ἐπὶ καὶ καθυρ-), εὐκτ. -εἶην, κτλ. (μετὰ τῶν ἀπό, ἐπὶ, παρὰ, σύν), προστ. -ἔς, ἔτω, κτλ. (μετὰ τῶν ἀπό, παρὰ, πρό, σύν), ἀπαρ. -εῖναι (μετὰ τῶν ἀνά, ἀπό, ἐπὶ, κατὰ, παρὰ, σύν καὶ ἐπαφ-, συγκαθ-, καθυρ-, ἐπκν-, διαφ-), μετοχ. εἶς, -εἶσα, ἐν- (μετὰ τῶν ἀνά, ἀπό, διὰ, ἐν, ἐπὶ, κατὰ, παρὰ, πρό, καθυρ-, συγκαθ-), παρακ. -εἶκα (σύνθετον πάντοτε μετὰ τῶν ἀνά, ἀπό, κατὰ, παρὰ, καθυρ-). Μέσ. ἴεμαι (καὶ σύνθετ. προ-, ἐφ-, παρ-, προσ-, ἀφ-, ὑφ-, ἀν-, μεθ-), παρακ. ἰέμην (καὶ σύνθετ. προ-, ἀφ-, προσ-, ἀφ-, ὑφ-), μέσος μέλλων σύνθετος μόνον -ἦσομαι (μετὰ τῶν πρό, ἀπό, πρὸς, ὑπό), ἀόριστος μέσ. ἀ. μόνον προίηκα, προήκασθε, προήκαντο, μέσ. ἀόρ. 6' μόνον σύνθετ. εἶμην (μετὰ τῶν ἀπό, πρό, ὑπό, πρὸς, εἰς), παρακ. μέσ. καὶ παθ. -εἶμαι (σύνθετον μόνον μετὰ τῶν ἀπό, μετὰ, πρό, ὑπό, διαφ-, καθυρ-), ὑπερσ. μέσος καὶ παθητικὸς εἶμην (σύνθετον μόνον μετὰ τῶν ἀπό, πρό, κατὰ, ὑπό) καὶ ἀφειμένος ἦν. Παθ. ἀφίεμαι, καὶ ἀνίεμαι, μέλλ. παθητικ. ἀφεθήσομαι καὶ ἀνεθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἀφείθην, παρείθην, προεἶθην καὶ ἐφείθην, παρακ. -εἶμαι, ὑπ. ρσ. -εἶμην. Ὑμ. ἐπ. κάθετος, ἀφετος, συνετός, ἐνετός, δυσσύνετος, ἐγκάθετος, ἀνετέον, μεθετέον, προετέον, ἀφετέον, παρετέον. Ὑμιατ. παρὰκ. ἀνεσις, ἀφεςις, σύνεσις, ἐφεςις.

ἰκετεύω (παρακαλῶ ὡς ἰκέτης), παρατ. ἰκέτευον, μέλλ. ἰκετεύσω, ἀόρ. ἰκέτευσα. Ῥημ. ἐπίθ. ἰκετευτέον. Ῥημ. παράγ. ἰκετεία τὸ δὲ ἰκεσία ἐκ τοῦ ἰκέτης.

ἰκνέομαι-οὔμαι (ἔρχομαι, φθάνω), ἀποθ. ἀπλοῦν εἶναι μόνον τὸ ἰκνούμενος (=προσῆκων, ἀρμόζων), πάντοτε δὲ ἄλλοτε λέγεται σύνθετον ἀφικνοῦμαι, ἐξικνοῦμαι, ἐφικνοῦμαι, εἰσαφικνοῦμαι, παρατ. ἀφικνούμην, ἐξικνούμην καὶ δικνούμην, μέλλ. μέσ. ἀφίζομαι, ἐφίζομαι καὶ ἐξίζομαι, ἀόρ. μέσ. ἅ' ἰκόμην σπκν. ἀπλοῦς, συνήθως δὲ σύνθετος ἀφικόμην, ἐφικόμην καὶ ἐξικόμην, παρακ. ἀφίγμαι, καὶ σπκν. ἐφίγμαι, ὑπερσ. ἀφίγμην (καὶ σύνθετ. προαφ-προσαφ-) Ῥημ. παράγ. ἀφίξις, προίξ (=προ-ἴξ).

ἰλάσκομαι (ἐξιλεώνω) ἀποθ., παρατ. ἰλασκόμην, μέσ. μέλλ. ἰλᾶσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐξιλασάμην καὶ ἐφιλασάμην. Παθ. ἀόρ. μετὰ παθ. δικθ. ἐξιλασθέν.

ἴστημι. ὄρα Ἡμ. Μεγάλ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 146.

ἰσχυρίζομαι (δυσχυρίζομαι) ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσ. (καὶ σύνθετ. δι-, ἀντ-, ἐν-), παρατ. ἰσχυρίζομην (καὶ σύνθετ. δι-), μέσ. μέλλ. δυσχυριοῦμαι καὶ ἐνισχυριοῦμαι, ἀόρ. μέσ. ἰσχυρισάμην καὶ δισχυρισάμην καὶ ἀπισχυρισάμην. Παθ. σπανίως ἰσχυριζόμενος σίδηρος ὑφ' ἰπλων. Ῥημ. ἐπίθετον ἰσχυριστέον. Ὡς ἐνεργητικὸς εὐρίσκεται μόνον ὁ μέλλων συνισχυριῶ (=ὁμοῦ ἰσχυρὸν ποιήσω).

ἰσχύω (εἶμαι ἰσχυρός, ἔχω ἰσχύον) (καὶ σύνθετ. ἐπ-, συνεπ-), παρατ. ἰσχύον, μέλλ. ἰσχύσω, ἀόρ. ἰσχύσα, παρακ. μόνον ἰσχυκε. Ῥημ. παράγ. ἐπίθ. ἰσχυρός.

ἴσχω (ἔχω, οὗ τινος εἶναι ἰσχυρότερον) (καὶ σύνθετ. ἐπ-, μετ-, περι-, ἀν-, προ-, προσ-, ἀντ-), παρατ. παρανίσχον. Μέσ. προἴσχομαι. Παθ. ἴσχομαι (καὶ σύνθετ. συν-), παρατ. παθ. ἴσχετο.

ΣΗΜ. Ῥιζ. σπκν. καὶ ἀσθεν. σπκν. καὶ δι' ἐνεστωτικῆς ἀναδιπλώσεως [σί-σπ-ω] ἴσχω.

ἰχνεύω (παίρω τὰ ἴχνη) καὶ ὁ ἀόρ. ἰχνευσα. Παθ. ἰχνεύομαι μόνον. Ῥημ. παράγ. ἰχνεία, ἰχνευσις.

Κ

καθαίρω (καθαρίζω) (καὶ σύνθετ. ἐκ-, δια-), μέλλ. καθαρῶ, ἀόρ. ἐκάθηρα (καὶ σύνθετ. ἐξ-). Μέσ. καὶ πρθ. καθαίρομαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, διχ-, ἐκ-), μέλλ. μέσ. καθαροῦμαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-), ἀόρ. μέσ. ἐκαθηράμην (καὶ σύνθετ. ἀν-), ἀόρ. πρθ. ἐκαθάρθην, πρρκ. κεκαθαρμένος (καὶ σύνθετ. ἐκ-). Ῥημ. ἐπίθ. ἀκάθαρτος. Ῥημ. πρρξγ. κάθαρσις, κάθαρμα.

καθέζομαι· ὄρξ ἐζομαι.

καθεύδω· ὄρξ εὔδω.

κάθημαι (μένω καθιζόμενος), κάθησαι, κάθηται, κτλ. ἀποθετ. οὐδέτ. καὶ ὡς πρρκκ. τοῦ καθέζομαι (καὶ σύνθετ. ἐγ-, πρρξ-), ὑποτ. καθῆται, καθώμεθα, καθῆσθε, καθῶνται (καὶ σύνθετ. ἀντι-), εὐκτ. καθήμεν (καὶ καθῆσθε μόνον, πρρστ. εἶναι πρρρητ. [κάθησο, καθῆσθω], ἀπρρ. καθῆσθαι (καὶ σύνθετον πρρστ-, συγ-), μετοχὴ καθήμενος (καὶ σύνθετον ἐπι-, πρρξ-, περι-, πρρ-, πρρστ-, συγ-, ὑπο-), πρρρτ. ἐκαθήμην, παρεκάθησο, ἐκάθητο καὶ σύνθετ. ἀντ-, πρρξ-, πρρστ-) καὶ ἐκάθηντο (καὶ σύνθετον πρρξ-, συν-, ὑπερ-) καὶ καθήμεν, καθῆτο καὶ καθῆστω, καθήμεθα, καθῆντο.

ΣΗΜ. Τὸ κάθ-ημαι γίνεται ἐκ βίβ. ἦσ-, ἦτις εὐρ'σασται εἰς τὸ καθ-ῆσ-το καὶ τὸ ἦσ-υρος, τὸ δὲ σ' ἀλλοτῶ ἀπεβλήθη, ὡς ὑποτ. καθῶμαι (=καθ-ῆ(σ)-ωμαι καὶ συναιρέσει καθῶμαι, ὡς πρρῶν πρρῶν), εὐκτ. καθήμεν (=καθ-ῆ(σ)-μην).

καθεύω· ὄρξ ἴζω.

καίνω (ροισέω). Ἀπλοῦν μόνον τῆς πρρστκτ. τὸ καινόντων, πάντοτε δ' ἄλλοτε σύνθετον κατακαίνω, πρρρτκτκτκτκτκτ κατέκαινον, μέλλ. κατακανῶ, ἀόρ. β' κατέκανον, πρρρκκ. κατακεκονῶς, μετ' ὄλ. μέλλ. κατακεκονῶς ἔσομαι, ὡς πρρθ. δὲ εἶναι τὸ θνήσκω ὑπότινος.

ΣΗΜ. Ῥίζ. κεν-, ἐξ οὗ κατακέκονα, καὶ κ'ο', ἐξ οὗ καιν, καινω (=κάνω).

καίω (καίω) καὶ κᾶίω (καὶ σύνθετ. κατ-, ἀπο-, ἀντι-, πρρ-κατ-), πρρρτ. ἔκαιον καὶ ἐκᾶον (καὶ σύνθετ. κατ-), μέλλ. καύσω (καὶ σύνθετ. κατ-), ἀόρ. ἔκαυσα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, κατ-, συν-, σφραγ-), πρρρκκ. κατακέκαυκα. Πρρθ. καίομαι καὶ κᾶίομαι

(καὶ σύνθετ. ἐκ-), μέσ. δὲ περικαίωμα, πρῶτ. παθ. μόνον ἐκάο-
μην (καὶ σύνθ. ἀπ-), μέλλ. παθ. κατακαυθήσομαι καὶ ἐκκαυθήσο-
μαι, ἄορ. παθ. ἐκαύθηγν (καὶ σύνθετ. κατ-, προσ-, συν-), πρῶτ. πα-
ρακ. κέκαυμαι (καὶ σύνθετ. κατα-, ἐπι-), ὑπερσ. παθ. κατεκέκαυ-
το. Ῥημ. ἐπίθ. ἄκαυστος, πυρίκαυτος. Ῥημ. παράγωγα καῦμα,
καῦσις.

ΣΗΜ. Ῥ.ζ. καF, κυ-, κᾱ, τὸ δὲ I συνδέεται ἀμέσως μετὰ τοῦ τελικοῦ φω-
νήεντος τῆς ρίζης καὶ τότε ἀποβάλλεται τὸ F ἢ τὸ υ.

καλέω-ᾶ (ὀνομάζω, προσκαλῶ) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἀνα-, ἐγ- ἐπι-,
εἰς-, μετα-, παρα-, συγ-, ἀντεγ-, συμπαρα-, ἀντιπαρα-), παρατ. ἐκά-
λουν (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀν-, ἐν-, ἐξ-, ἐπ-, παρ-, προσ-, συν-, ἀντεν-),
μέλλων συνηρημένος καλῶ (καὶ σύνθετ. ἐγ-, ἐπι-, παρα-, συγ-),
ἄοριστος ἐκάλεσα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀν-, ἐν-, εἰς-, ἐξ-, ἐπ-, παρ-,
προσ-, προσπαρ-, συν-), παρακ. κέκληκα (καὶ σύνθετ. ἐγ-, παρα-),
ὑπερσ. ἐνεκεκλήκειν. Παθ. καλοῦμαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐγ-, ἐπι-,
παρα-), παρατ. πρῶτ. ἐκαλούμην (καὶ σύνθετ. ἐπ-), μέλλ. παθητικ.
κληθήσομαι (καὶ σύνθετ. ἀντι-), ἄορ. παθ. ἐκλήθηγν (καὶ σύνθετον
ἀν-, εἰς-, παρ-, προ-, προσ-), παρακ. παθ. κέκλημαι (καὶ σύνθετον
ἀνα-, ἐγ-, παρα-), ὑπερσ. παθητικ. παρεκεκλήμην, μετ' ὀλ. μέλ.
κεκλήσομαι. Μέσ. καλοῦμαι (καὶ σύνθετ. ἐπι-, προ-, προσ-, ἀντι-,
προ-), παρατ. μέσ. σύνθετος—ἐκαλούμην μετὰ τῶν ἀνζ, ἐπί, πρό,
πρός), μέλλων μέσος συνηρημ. προκαλοῦμαι, ἐκκαλοῦμαι καὶ ἐπι-
καλοῦμαι, ἄορ. μέσ. ἐκαλεσάμην (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-,
παρ-, προ-, προσ-, ἀντιπροσ-). Ῥημ. ἐπίθ. κλητός, ἐκκλητος, σύγ-
κλητος, αὐτόκλητος, ἄκλητος, ἀνέγκλητος, ἀπαράκλητος, εὐ-
πάρκλητος, ἀνεπίκλητος, παράκλητος, εὐανάκλητος, κλητέος,
-τέον, παρακλητέον. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. καὶ ἀναλελυμ. καλῶ ἐ-
μαυτὸν (καὶ παρα-). Ῥημ. παράγ. κλήσις, κλητήρ, πρόσκλησις,
πάρκλησις, ἔγκλημα.

καλινδοῦμαι. ὄρα κυλίνδω.

καλύπτω (σχεπάζω) (καὶ σύνθετ. ἐπι-, περι-, συγ-), παρατατ.
περιεκάλυπτον, μέλλ. ἐγκαλύψω, ἄορ. προεκάλυψα, ἀπεκάλυψα,
κατεκάλυψα, περιεκάλυψα, ἐξεκάλυψα. Μέσ. σύνθ.—καλύπτο-

μαι (μετὰ τῶν ἐν, κατὰ, παρὰ καὶ πρό), ἀόρ. μέσος σύνθετος—
ἐκαλυψάμην (μετὰ τῶν ἀνά, ἐν, ἐκ, σύν). παρακ. μέσος κεκάλυμ-
μαι (καὶ σύνθετ. κατ-, ἐγ-, προ-), ὑπερσυντ. μέσ. ἐνεκεκαλύμην.
Παθ. μέλλων διακαλυφθήσομαι, παρακ. παθ. προκεκάλυμαι, ἐπι-
κεκάλυμαι καὶ ἐκκεκάλυμαι. Ῥημ. παράγ. καλύπτρα.

κάμνω (καπιζῶ, ἀποκάνω, ἀσθενῶ) (καὶ σύνθετ. ἀπο-), παρατ.
ἐκαμνον (καὶ σύνθετ. ἀπ-, προ-), μέλλων μέσ. ὡς ἐνεργ. καμοῦμαι,
ἀόρ. β'. ἐκαμον (καὶ σύνθετος ἀπ-, προαπ-), παρακ. κέκμηκα, ὑπερσ.
ἐκεκρήκειν. Ῥημ. ἐπίθ. ἀποκρητέον.

κάμπτω (λυγίζω, γυρίζω) (καὶ σύνθετον ἀνα-, ἀπο-, κατα-,
συγ-, ὑπο-), παρατ. ἐπέκαμπτον, ἀόρ. ἐκαμψα (καὶ σύνθετος ἐπ-,
κατ-, περι-, συν-). Μέσον καὶ παθ. κάμπτομαι (καὶ σύνθετ. συγ-, κατ-),
ἀόρ. παθ. ἐκίμφθην (καὶ σύνθετος συν-), παρακ. παθ. συγκεκαμ-
μένος. Ῥημ. ἐπίθ. καρπιός, ἀκαμπτος. Ῥημ. παράγ. καρπή,
καρπιτήρ, καρπύλος, κάμψις.

καρπύομαι-οῦμαι ἀποθετ. (συλλέγω τὸν καρπὸν, ἀπολαύω
τινός), παρατ. ἐκαρπούμην, μέλλ. μέσος καρπύομαι, ἀόρ. μέσος
ἐκαρπώσομαι, παρακ. μέσος κεκάρπωμαι. Ῥημ. παράγ. κάρπωσις.

καρτερέω-ᾶ (ὑποφέρω, ἀντέγω εἰς τοὺς κόπους) (καὶ σύνθετον
δι-, ἐγ-, προσ-), παρατ. ἐκαρτέρου (καὶ σύνθετος δι-), μέλλων
καρτερήσω, ἀόρ. ἐκαρτέρησα (καὶ σύνθετ. δι-, προσ-). Ῥημ. πα-
ράγ. καρτέρημα, καρτέρησις.

καταφρονέω-ᾶ (καταφρονῶ), παρατ. κατεφρόνου, μέλλων
καταφρονήσω, ἀόρ. κατεφρόνησα, παρακ. καταπεφρόνηκα. Παθ.
καταφρονοῦμαι, παρατ. κατεφρονούμην, μέλλ. παθ. καταφρονι-
θήσομαι καὶ μέσ. μέλλ. ὡς παθ. καταφρονήσομαι, ἀόρ. παθ. κατε-
φρονίβην, παρακ. παθ. καταπεφρόνημαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀκαταφρό-
νητος, εὐκαταφρόνητος. δυσκαταφρόνητος. Ῥημ. παράγ. κατα-
φρόνημα, καταφρόνησις, καταφρονητικός. Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς
κατ' ἀνάγκην καταφρονῶ ἑμαυτοῦ.

κατηγορέω-ᾶ (κατηγορῶ) (καὶ σύνθετ. ἀντι-, συγ-), παρατατ.
κατηγόρου (καὶ σύνθετ. συγ-), μέλλων κατηγορήσω (καὶ σύνθετος

ἀντι-, συγ-) καὶ κατερῶ, ἄορ. κατηγορήσα (καὶ σύνθετ. ἀντι-, προς-, συγ-) καὶ κατεῖπον, παρ.κ. κατηγορήκα καὶ κατείρηκα, ὑπερσυντ. κατηγορήκειν. Παθ. κατηγοροῦμαι, παρ.ατ. κατηγορούμην, μέλλ. παθ. κατηγορηθήσομαι, ἄορ. παθ. κατηγορήθην (καὶ σύνθετ. προ-), παρ.κ. κατηγορήμαι. Ῥημ. ἐπίθ. εὐκατηγόρητος καὶ κατηγορητέον. Ῥημ. παρ.ἀγ. κατηγορήμα. Τὸ μέσον αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσιν κατηγορῶ ἑμαυτοῦ.

κεῖμαι (εἶμαι κατῴκοιτος, κῆθημαι, εἶμαι τεθειμένος, εἶμαι) ἀποθετ. οὐδέτερον (καὶ σύνθετον ἀνα-, δια-, κατα-, ἀπο-, προ-, προσ-, προσεπι-) καὶ εἰμι κείμενος, ὑποτακτ. κέηται (καὶ συγ-, κατα-), διακέησθε, συγκατακέωνται καὶ ὦ κείμενος, εὐκτ. κέοιτο (καὶ ἐγ-, ἐκ-, κατα-) καὶ προσκέοιντο, ἐπικέοιντο, διακέοιντο καὶ εἶην κείμενος (καὶ ἀπο-), προστ. κατάκεισο, κείσθω (καὶ δια-, ἀπο-, προσ-, συγ-) μόνον, ἀπαρέμφ. κείσθαι (καὶ ἀπο-, δια-, κατα-, παρα-, προσ-, συγ-), μετοχ. κείμενος (καὶ ἀνα-, ἀπο-, ἐγ-, ἐπι-, κατα-, προ-, προσ-, συγ-, ὑπεκ-), παρ.ατ. ἐκείμην (καὶ ἀπ-, δι-, εἰς, ἐν-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-, προσ-, συν-, ὑπεξ-) καὶ ἦν κείμενος, μέλλων μέσος κείσομαι (καὶ δια-, ἐπι-, κατα-, προσ-, ὑπο-, ἐπανα-). Ῥημ. ἐπίθ. διακειτέον. Ῥημ. παρ.ἀγ. κοίτη καὶ σύνθετ. ἀλόκοιτος.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἄρχικ. κί-, ἣτις γίνεται κει-, ταύτης δὲ τὸ Ι ἐπομένου φωνήεντος ἀποβάλλεται, ὅθεν κέηται [=κεί-ηται], κέοιτο [=κεί-οι-το], κείσθαι [=κεί-ε-σθαι, κέ-εσθαι], διὰ τοῦτο τὸ ἀπαρέμφ. ἐν συνθέσει δὲν ἀναβιβάζει τὸν τόνον. Τὸ κείμαι πολλάκις ἀναπληροῖ τὸν παρ.κ. τέθειμαι, ἀφηρημ. δὲ οὐσιαστ. αὐτοῦ εἶναι τὸ θέσις, ὅθεν ὑπόκειμαι ὑπόθεσις, διάκειμαι διάθεσις, κτλ.

κείρω (κουρεύω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-), μέλλ. κερῶ, ἄορ. ἀπέκειρα. Μέσος μέλλ. ἀποκεροῦμαι, μέσος ἄορ. ἐκειράμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-), παρ.κ. κεκαρμένος καὶ ἀποκεκαρμένος. Ῥηματ. παρ.ἀγ. κέρμα, κούρα, κουρεύς, κόρη.

κελεύω (διατάσσω, παραγγέλλω) (καὶ σύνθετον ἐγ-, ἐπι-), παρ.ατ. ἐκέλευον (καὶ σύνθετος συν-), μέλλων κελεύσω, ἄοριστ. ἐκέλευσα (καὶ σύνθετ. ἐπ-), παρ.ακείμ. κέκελευκα. Παθητ. κελεύομαι, παρ.ατ. μέσος ἐπεκελεύομην, ἄορ. παθ. ἐκελεύσθην (καὶ σύνθετος ἀντ-),

παρακ. παθ. κεκελευσμένος. Ῥημ. ἐπίθ. ἀκέλευστος, ἐγκέλευστος, αὐτοκέλευστος, κελευστήον. Ῥημ. παρὰγ. κέλευμα, ἐγκέλευμα, παρακελευστής, κελευστής, κελευστικός. Ἀποθετ. εἶναι τὸ διακελεύομαι (=προτρέπω, παρακινῶ), παρακτ. διεκελευόμην, μέλλ. μέσ. διακελεύσομαι, ἀόρ. μέσ. διεκελευσάμην καὶ ῥημ. ἐπίθ. διακελευστήον. Ἀποθετ. καὶ τὸ παρακελεύομαι (=παρακινῶ) (καὶ σύνθετ. ἀντιπαρ-), παρακτ. παρεκελευόμην (καὶ σύνθετ. ἀντιπαρ-), μέλλ. μέσ. παρακελεύσομαι, ἀόρ. μέσ. παρεκελευσάμην (καὶ σύνθετ. συμ-). Ῥημ. ἐπίθ. παρακελευστός, ῥημ. παρὰγ. παρακέλευσις.

κεράννυμι (σμίγω) (καὶ σύνθετ. συγ-) καὶ σπινῶς κεραυνῶ, ἀόρ. ἐκέρασα (καὶ σύνθετ. συν-, ἐν-). Παθ. καὶ μέσ. κεράννυμαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, συγ-, ἐπεγ-), μέλλ. παθ. κραθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐκεράσθην (καὶ σύνθετ. ἀν-, συν-) καὶ ἐκράθην (καὶ σύνθετ. συν-), μέσ. ἀόρ. συνεκερασάμην καὶ ἐνεκερασάμην, παρακ. παθητ. κέραι (καὶ σύνθετ. συγ-), ὑπερσ. παθ. ἐκέκρᾶτο καὶ μέσ. συνεκέκρᾶτο. Ῥημ. ἐπίθ. ἀκράτος, εὐκρατος, ἀκέραστος, συγκρατέον. Ῥημ. παρὰγ. κρασις, σύγκρασις.

κερδαίνω (κερδίζω) (καὶ σύνθετ. κατα-), παρακτ. ἐκέρδαινον (καὶ σύνθετ. ἀπ-), μέλλ. κερδανῶ, ἀόρ. ἐκέρδᾶνα, παρὰκ. προσκεκερδήκασι.

κῆδομαι ἀποθετ. (φροντίζω). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ παρακτ. ἐκηδύμην. Ῥημ. παρὰγ. κηδεμών, κηδεστής, κῆδος (τό).

κηρυκεύω (διαπραγματεύομαι τι ὡς κῆρυξ). Μόνον ὁ ἀόρ. ἐκηρύκευσα. Μέτρον ἐπικηρυκεύομαι (=προτείνω τι διὰ κῆρυκος, διαπραγματεύομαι διὰ κῆρυκος μετὰ τινος) καὶ προσκηρυκεύομαι, παρακτ. ἐπεκηρυκεύομην, μέλλ. μέσ. ἐπικηρυκεύσομαι καὶ προκηρυκεύσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐπεκηρυκευσάμην καὶ διεκηρυκευσάμην καὶ προεκηρυκευσάμην. Ῥημ. παρὰγ. κηρυκεία, ἐπικηρυκεία.

κηρύττω (φωνῶ ὡς κῆρυξ, προσηκλῶ, δικτάττω) (καὶ σύνθετ. προ-, ἐπι-, ἀπο-, ἐκ-), παρακτ. ἐκήρυττον (καὶ σύνθετ. ἀν-, προ-), μέλλ. κηρύξω, ἀόρ. ἐκήρυξα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-, ἐπ-, κατα-), παρακ. ἐπικεκήρυχα. Παθ. κηρύττομαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἐκ-, ἐπι-), παρακτ. παθ. ἐκηρυττόμην, μέλλ. παθητ. κηρυχθήσομαι, ἀόρ.

παθ. ἐκηρύχθην (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, ἐξ-), μέσ. ἀόρ. ὑποκηρυζόμενος, παρακ. παθ. κεκήρῳγμαί (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐκ-, ἐπι-). Ῥημ. ἐπίθ. ἀκήρυκτος. Ῥημ. παράγ. κήρυγμα.

κιθαρίζω (κρούω τὴν κιθάραν). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ ἀόρ. ἐκιδάρισα. Ῥημ. ἐπίθ. κιθαριστέον. Ῥημ. παράγ. κιθάρισις, κιθαριστής, κιθάρισμα, κιθαριστικός.

κινδυνεύω (κινδυνεύω, πολεμῶ, φαίνομαι) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, παρα-, προ-, συγ-), παρατκτ. ἐκινδύνευον (καὶ σύνθετ. ὡς ὁ ἐνεστώς), μέλλ. κινδυνεύσω (καὶ σύνθετ. παρα-, προ-, συγ-), ἀόρ. ἐκινδύνευσα (καὶ σύνθετ. δι-, παρα-, προ-, συν-), παρακ. κεκινδύνευκα (καὶ σύνθετ. προ-). Παθητ. κινδυνεύομαι, παρατ. ἐκινδυνεύομαι, μέλ. παθ. κινδυνευθήσομαι, ἀόρ. παθ. τὰ κινδυνευθέντα (=τὰ μετὰ κινδύνου πραγθέντα), παθητ. παρακ. διακεκινδυνευμένον φάρμακον, μετ' ὀλίγ. μέλλ. κεκινδυνεύσομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-). Μέσ. διακινδυνεύομαι (=ἀμοιβαίως πολεμῶ). Ῥημ. ἐπίθ. κινδυνευτέον, διακινδυνευτέον. Ῥημ. παράγ. κινδυνευτής, κινδύνευμα.

κινέω -ῶ (κινῶ, ταράττω, ἐνοχλῶ, ἐρεθίζω) (καὶ σύνθετ. δια-, μετα-, παρα-, προ-, ὑπο-), παρατ. ἐκίνουν (καὶ σύνθετ. δι-, ὑπο-), μέλλ. κινήσω (καὶ σύνθετ. παρα-), ἀόρ. ἐκίνησά (καὶ σύνθετ. μετ-, προ-), παρακ. κεκίνηκα (καὶ σύνθετ. παρα-, ὑπο-). Μέσ. καὶ παθητ. κινούμαι (καὶ σύνθετ. μετα-), παρατκτ. μέσ. ἐκινούμην, μέλλ. μέσ. καὶ ὡς παθητ. κινήσομαι, μέλλ. παθητ. καὶ ὡς μέτ. κινήθησομαι, ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐκινήθην (καὶ σύνθετ. προ-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. κεκίνημαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-). Ῥημ. ἐπίθ. ἀκίνητος, ἀεικίνητος, δυσκίνητος, εὐκίνητος, μετακίνητος κινήτεος, -τέον. Ῥημ. παράγ. κινήσις κινήτικός.

κίχρημι (δανείζω), ἀόρ. ἐχρησα, ὑποτ. χρήσης, προστ. χρῆσον, ἀπκρ. χρήσαι, μετοχ. χρήσας. Μέσ. ἀόρ. χρήσασθαι. Παθητ. παρακ. διακεχρημένον. Ῥημ. παράγ. χρήσις.

κλάζω (κλάμνω κλαγγήν, βοῶ). Ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ὁ ἐνεστώς ἀνακλάζω καὶ ὁ παρακ. κεκλαγγυῖαι. Ῥημ. παράγ. κλαγγή.

κλαίω (κλαίω) καὶ κλαῖω (ἀσυναϊρέτως), παρ.τ. ἐκλαῖον (καὶ σύνθετ. ἀπ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργητ. κλαύσομαι καὶ κλαήσω καὶ [κλαιήσω], ἀόρ. ἐκλαυσα. Μέσ. ἀόρ. ἀνακλαύσασθαι. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάγκη. ἀποκλαίω ἑμαυτόν. Ῥημ. παρ.γ. κλαῦμα, κλαυμονή καὶ σύνθετ. κλαυσίγελως.

κλίω-ῶ (σπ.ῶ, θρακίω). Μόνον ὁ παρ.τ. ἀνέκλων καὶ διέκλων, ἀόριστος κατέκλασα. Μέσ. συγκλῶμαι (=λογίζομαι), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐλεκλάσθην (=τυνεκινήθην). Παθ. παρ.κ. ἐκκεκλάσθαι (=ἀποκεκώρθαι), κατακεκλάσμενος καὶ συγκεκλάσμενος (=τυνεκλιμένος), ὑπερσ. παθ. ἐναποκέκλαστο (=ἔνδον συνετέτριπτο). Ῥημ. παρ.γ. κλάσις.

κλείω (κλείω) καὶ ἀρχαιότερον κλίω (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐγ-, κατ-, συγ-), παρ.τ. ἐκλήον (ἢ ἐκλειον καὶ σύνθετ. ἐξ-, συν-), μέλλ. κλήσω (ἢ κλείσω καὶ σύνθετ. ἀπο-, συγ-), ἀόρ. ἐκλήσα (ἢ ἐκλεισα καὶ σύνθετον ἀπ-, ἐξ-, κατ-, περι-, συν-). Παθ. ἐνεστώσ. σύνθετος κλίομαι (ἢ κλείομαι μετὰ τῶν ἀπό, ἐκ, ἐπί, περί, σύν), παρ.τ. παθ. ἀπεκκληόμην καὶ κατεκκληόμην (ἢ κατεκκλειόμην), μέλλ. παθ. συγκλησθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐκλήσθην (ἢ ἐκκλείσθην καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-, συν-), παρ.κ. κέκλημαι (ἢ κέκλειμαι καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐγ-, κατ-, συν-), ὑπερσ. ἐκεκλήμην (ἢ ἐκεκκλείμην καὶ σύνθετ. ἀπ-, συν-, κατ-). Μέσ. κατακλίομαι, ἀόριστος μέσος σύνθετος ἐκκλησάμην (μετὰ τῶν ἀπό, ἐν, κατ', περί). Ῥημ. ἐπίθετα κληστός (ἢ κλειστός), ἀκληστός (ἢ ἀκκλειστός). Τὸ μέσον αὐτοπαθ. κατ' ἀνάγκη. κλήω ἑμαυτόν. Ῥημ. παρ.γ. κλήσις (ἢ κλεισις), ἀπόκλησις, σύγκλησις.

κλέπτω (κλέπτω) (καὶ σύνθετ. δια-, ἐκ-), παρ.τ. ἐκλεπτον, (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. κλέψομαι (καὶ σύνθετος ἐκ-) καὶ ἐνεργητ. σπικνίως κλέψω, ἀόρ. ἐκλεψα (καὶ σύνθετ. ἐξ-), παρ.κ. κέκλορα Παθ. κλέπτομαι (καὶ σύνθετ. παρα-), ἀόρ. παθ. ἐκλάπην (καὶ σύνθετ. ἐξ-, δι-), παρακ. παθ. διακέκλεπται Ῥημ. παρ.γ. κλέμμα, κλέπτῃς, κλοπή.

κλίνω (γέρνω). Ὁ ἐνεστώσ. μόνον σύνθετος -κλίνω (μετὰ τῶν ἀπό, ἐκ, ἐν, ἐπί, παρὰ καὶ τῶν παρεκ, παρακατ-), παρατ. μόνον

κατέκλινον, μέλλ. κλινῶ, ἄορ. ἐκλίνα καὶ σύνθετ. ἄν-, ἄπ-, ἐν-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-). Μέσ. κατακλίνομαι καὶ ὑποκατακλίνομαι, παρατατικῶς μέσ. ἐκλίνετο, μέλλ. β' παθ. ὡς μέσ. κατακλινήσομαι, ἄορ. β' παθ. ὡς μέσ. ἐκλί'νην (καὶ σύνθετ. κατ-, ἐν-, ἐγκατ-), ὡς παθ. δὲ ὁ ἀπεκλίνην (=ἀνετρόπην). παρὰκ. μέσ. κέκλιμαι, παθ. δὲ ὁ ἐπικεκλιμένος καὶ ἐγκεκλιμένος. Ῥημ. παράγ. κλίμα, κλίμαξ, κλί'νη, κλίσιον, κατάκλισις.

κλύζω (βρέχω). Ὁ ἐνεστώς σύνθετος κατακλύζω, ἐκκλύζω καὶ προσκλύζω, μέλλ. κατακλύσω, ἄορ. ἐκλύσα καὶ σύνθετ. κατ-, ἐπ-), παρὰκ. ἐπικέκλυκα. Παθ. κατακλύζομαι καὶ περικλύζομαι, ἄορ. παθ. κατεκλύσθην. Ἄορ. μέσ. ἀποκλύσασθαι. Ῥημ. παράγ. κατακλυσμός.

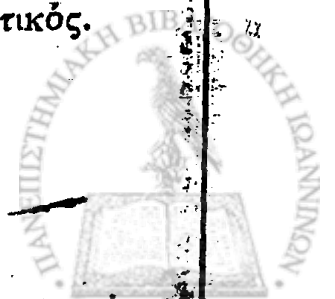
κοιμάω-ῶ (ἀποκοιμίζω). Μόνον ὁ ἄορ. κατεκοίμησα. Μέσ. κοιμῶμαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-), παρατ. ἐκοιμάωμην, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐκοιμήθην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-), παρὰκ. ἀποκεκοιμήσθαι. Τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ κοιμίζω. Ῥημ. παράγωγα κοίμησις.

κοιμίζω (ἀποκοιμίζω) καὶ συνηθέστ. κατακοιμίζω, ἄορ. ἐκοίμισα. Παθ. κοιμίζομαι.

κοινολογέομαι-οὔμαι ἀποθετ. (ἀνακοινοῦμαι, συσκέπτομαι), παρατατικῶς ἐκοινολογούμην, ἄορ. μέσ. ἐκοινολογησάμην καὶ ὑπερσ. ἐκεκοινολόγηντο.

κοινῶω-ῶ (δημοσιεύω, ἀνακοινῶ) καὶ ἄορ. ἐκοίνωσα (καὶ σύνθετ. ἄν-, ἐπαν-). Μέσ. κοινοῦμαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἐπι-), παρατ. ἐκοινοῦμην (καὶ σύνθετ. ἄν-), μέσ. μέλλ. κοινῶσομαι, ἄορ. μέσ. ἐκοινωσάμην (καὶ σύνθετ. ἄν-, ἐπ-, συν-), παρὰκ. μέσ. κεκοινωμένος, ὑπερσ. ἀνεκεκοίνωντο. Παθ. ἄορ. ἐκοινώθην.

κολάζω (τιμωρῶ) (καὶ σύνθετ. συγ), παρατ. ἐκόλαζον, μέλλ. κολάσω, ἄορ. ἐκόλασα. Παθ. κολάζομαι, μέλλ. παθ. κολασθήσομαι, ἄορ. ἐκολάσθην, παθ. παρὰκ. κέκόλασμαι, ὑπερσ. ἦν κεκολασμένος. Μέσ. κολάζομαι, μέλλ. μέσ. κολάσομαι, ἄορ. μέσ. ἐκολασάμην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀκόλαστος, κολαστέος καὶ κολαστέον. Ῥημ. παράγ. κόλασις, κόλασμα, κολαστής, κολαστήριον, κολαστικῶς.

κολούω (κολοβιώνω) και άόρ. έκόλουσα. Παθ. κολουόμαι και άόρ. έκολουθήν.

κομίζω (ζέρω) (και σύνθετ. είς-, έκ-, δια-, κατ-, παρα-, προσ-, συγ-, ύπεκ-), παρατ. έκόμιζον (και σύνθετ. άπ-, είς-, κατ-) μέλλ. κομιώ (και σύνθετ. άπο-, προσ-), άόρ. έκόμισα (και σύνθετ. άν-, δι-, είς-, έξ-, κατ-, πικρ-, περι-, προσ-, συν-, συμ.πικρ-, συνεξ-) πικρ. κέκομικα (και σύνθετ. είς-, κατ-, προσ-). Μέσ. κομίζομαι (και σύνθετ. άνκ-, άπο-, δια-, είς-, κατ-, μετκ-, προσ-, συγ-). πικραττικός μέσ. έκομιζόμην (και σύνθετ. άπ-, δι-, είς-, έξ-, κατ-, πικρ-, περι-), μέλλων μέτος κομιούμαι (=λήφομαι). μέλλων παθ. ώς μέτ. κομισθήσομαι (=κομιώ έμαυτόν), άόριστος μέσος έκομισάμην (=έλαβον και σύνθετ. άν-, άπ-, δι- είς-, έξ-, πικρ-, προσ-, συν, ύπεξ-), άόρ. πικρ. ώς μέσ. έκομισθήν (=έκόμισα έμαυτόν). πικρ. μέσ. κέκομισμαι (και σύνθετ. συγ-), ύπερσυντ. μέσ. συνεκεκομισήν, έξεκεκομισήν και άνεκεκομισήν. Παθ. κορίζομαι (και σύνθετ. άνκ-, δια-, είς-, συγ-) παρατ. σύνθετος -έκομιζόμην (μετά τών άνκ, κατ, πικρ), μέλλων παθ. κομισθήσομαι (και σύνθετ. δια-), άόριστος πικρ. έκομισθήν (και σύνθετ. άν-, άπ-, δι-, έξ-, είς-, μετ-, πικρ-, συμ.πικρ-), πικρακ. παθητικός κέκομισμαι (και σύνθετ. άνκ-, κατ-, συγ-). Ρημ. έπ. άσυγκόμιστος, κομιστέυν. Ρημ. πικρ. κομιδή, συγκομιδή, κομιστικός.

κομψεύομαι (πράττω ή λέγω τι κομψώς) άποθετ., άόριστος μέσ. έκομψευσάμην και μέσ. πικρ. κέκομψευται. Παθ. πικρακ. κέκομψευμένος (=λεπτώς έξηυρημένος). Ρημ. πικρ. κομψεία.

κόπτω (κτυπιώ, τέμνω) (και σύνθετ. άντι-, άπο-, δια-, έκ-, κατ-, περι-, προσ-), πικρατ. έκοπτον (και σύνθετ. άντ-, δι-, έξ-, κατ-, περι-, προσ-, συνεξ-), μέλλων κόψω (και σύνθετ. άπο-, δια-, έκ-, κατ-, περι-), άόρ. έκοψα (και σύνθετ. άντ-, άπ-, δι-, έξ-, κατ-, περι-, προσ-, άντεξ-), πικρακ. περικέκοφα, διακέκοφα, έκκέκοφα και συγκέκοφα. Παθητικ. κόπτομαι (και σύνθετ. δια-, κατ-), πικρατ. παθ. έκοπτόμην (και σύνθετ. δι- έξ-), μέλλων παθητ. β' συγκοπήσομαι, άόρ. παθ. έκόπην (και σύνθετ. άν-, άπ-, δι-, έξ-, κατ-, περι-, συν-), πικρακ. παθητ. κέκομμαι (και σύνθετ. έκ-,

κατα-, περι-, συγ-), ὑπερσ. ἀπεκέκοπτο, μετ' ὄλ. μέλλων κατακε-
κόψομαι. Μέσ. κόπτομαι (=τερνοτυπούμαι). Τὸ μέσ. αὐτοπαθ.
καὶ κατ' ἀνάλυσ. κόπτω ἑμαυτὸν (=ἐνογλῶ, καταπονῶ). Ῥηματ.
παράγ. κόμμα, κόπος.

κορέννυμι (χορταίνω). Μόνον ὁ μέσος παρακ. κεκορεσμένος,
τὰ δὲ ἐλλείποντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ πίμπλημι καὶ πληρῶ.
Ῥημ. ἐπίθ. ἀκόρεστος. Ῥημ. παράγ. κόρος καὶ σύνθετ. ἀψίκωρος.

κουφέζω (ἐλαφρώνω, ἀνακουφίζω) (καὶ σύνθετ. ἐπι-) καὶ ἀόριστ.
ἐκούφισα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐπ-). Παθητ. κουφίζομαι καὶ ἀόρ. ἐκου-
φίσθη (καὶ σύνθετ. ἀν-), Μέσ. κατ' ἀνάλυσ. ἀνακουφίζω ἑμαυτὸν.
Ῥημ. παράγ. κούφισις.

κράζω (ἐκβάλλω κραυγὴν). Μόνον ὁ ἀόρ. β' ἀνέκραγον καὶ
ἐνέκραγον, ὁ παρακ. κέκράγα καὶ ὁ ὑπερσ. ἐκεκράγειν.

κρέμαμαι (κρέμαμαι). Εἶναι ὡς παρακ. τοῦ κρεμάννυμι καὶ
εὐχρηστος εἶναι μόνον ἢ ἀόριστ. καὶ ἢ μετοχ. κρεμάμενος (καὶ σύν-
θετ. ἐκ-, ἐπι-), παρατ. ἐκρεμάμην.

κρεμάννυμι (κρεμῶ) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-) καὶ ἀόριστ. ἐκρέ-
μασσα (καὶ σύνθετ. ἀν-). Παθ. κρεμάννυμαι, ἀόριστ. παθ. ἐκρεμά-
σθη (καὶ σύνθετ. ἐπ-). Μέσ. ἐκκρεμαννύμενος. Ῥημ. ἐπίθετ. κρε-
μαστός.

ΣΗΜ. Ῥίζ. κρεμασ-, κρεμάννυμι [=κρεμάσ-νυμι], ὁ δὲ ἀόριστος ἐκρέμασα
ἐκ τοῦ [ἐκρέμασσα] κατ' ἀπλοποίησιν τοῦ Σ καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐκτείνεται τὸ Α
εἰς Π.

κρίνω (διαχωρίζω, διακρίνω, ἀποφασίζω, δικάζω) (καὶ σύνθετ.
ἀνα-, ἀπο-, δια-, ἐκ-, προ-, ἐπιδια-, συνεπι-), παρατατικὸς ἔκρι-
νον (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-), μέλλων κρίνω (καὶ σύνθετ. ἀνα-, δια-,
ἐγ-, ἐπι-), ἀόρ. ἔκρινα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, δι-, ἐξ-, κατ-, προ-),
παρακ. κέκρικα. Παθ. κρίνομαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, δια-, κατα-,
προ-, συγ-), παρατ. παθ. ἐκρινόμην (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. παθ.
κριθήσομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-) καὶ μέλλ. μέσος ὡς παθητ. σπινίως
κρινουμαι, ἀόρ. παθητ. ἐκρίθη (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, ἐν-, ἐξ-, κατ-,
προ-), παρακ. παθ. κέκριμαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, δια-, κατα-,
προ-, συγ-), ὑπερσυντελ. παθητικ. διεκέκριτο. Μέσ. διακρίνομαι,
μέλλων μέσ. διακρινουμαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέτ. διεκρίθη, ἀόρ. μέσ.

σύνθετος ἐκρινάμην τι (μετὰ τῶν ἀνά, διά, πρό), παρακ. μέσος διακέκριμαι. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. καὶ κατ' ἀνάλυσιν ἀνακρίνω ἑμαυτόν. Ῥημ. ἐπίθ. πρόκριτος, εὐκριτος, ἔγκριτος, ἄκριτος, δύσκριτος, κριτέον, ἐγκριτέον καὶ ἐκκριτέον. Ῥημ. παρὰ γ. κρίσις, κριτίς, κριτήριον, κριτικός.

κρούω (κρούω, κτυπῶ, βιάζω, δοκιμάζω) (καὶ σύνθετον ἀνα-, δια-, ἐκ-, κατ-, περι-, προσ-, συγ-), παρακ. ἔκρουον (καὶ σύνθετον ἀπ-, ἐξ-, προσ-, συν-), ἀόρ. ἔκρουσα (καὶ σύνθετ. ἀντ-, ἐξ-, προσ-, συν-, ὑπ-), παρακ. ἐκκέκρουκα καὶ προσκέκρουκα, ὑπερσυν. ἀντεκεκρούκειν. Μέσ. κρούομαί τι (καὶ σύνθετον ἀνα-, ἀπο-, δια-, πρξ-), πρξκτ. μέσ. ἐκρουόμην, μέλλ. μέσ. ἀποκρούσομαι καὶ παρακρούσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐκρουσάμην (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, δι-, πρξ), πρξκτ. μέσ. παρακεκρουμένος. Παθ. κρούομαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἐκ-), πρξκτ. παθ. ἀπεκρουόμην, ἀόρ. παθ. σύνθετος -ἐκρούσθην (μετὰ τῶν ἀπό, διά, ἐκ, παρὰ, περι), παρακ. παθ. παρακέκρουσται καὶ ἀποκεκρουμένος, ὑπερσ. παθ. παρεκέκρουστο. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. ἐκκρούω ἑμαυτόν. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνακρουστέον.

κρύπτω (κρύπτω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατ-, συγ-), παρακ. ἔκρυπτον (καὶ σύνθετ. ἀπ-), μέλλ. κατακρύψω, ἀόρ. ἔκρυψα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, συν-). Μέσ. κρύπτομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐπι-), μέσος πρξκτ. ἀπεκρυπτόμην, καὶ ἐπεκρυπτόμην, μέλλ. μέσ. ἀποκρύψομαι καὶ συγκρύψομαι, ἀόρ. μέσ. ἐκρυψάμην (τι καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐπ-, ὑπ-), παρακ. μέσ. κέκρυμμαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-), ὑπερσ. μέσ. κεκρυμμένος ἦν. Παθ. κρύπτομαι, ἀόρ. παθ. ἐκρύφθην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-), παθ. πρξκτ. κέκρυμμαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐπι-). Ῥημ. ἐπίθ. κρυπτός.

κτάσμαι·ῶμαι (ἀποκτῶ) ἀποθετ. (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἐπι-, κατ-, πρξκτ-, συγκατ-), παρακ. ἐκτώμην, μέσ. μέλλ. κτήσομαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, κατ-, προσ-, συγ-), μέσ. ἀόρ. ἐκτησάμην (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐπ-, κατ-, προσ-, συν-), παρακ. μέσ. κέκτημαι (καὶ σύνθετ. ἐγ-) καὶ σπκνίως ἔκτημαι, ὑποτακ. κεκτῆται καὶ κεκτῆσθε καὶ κεκτημένος ὦ, εὐκτ. κεκτόμην, κεκτῆτο καὶ κεκτῆμεθα καὶ κεκτημένος εἶην,

ὑπερσ. μέσ. ἐκεκτήμην καὶ κεκτημένος ἦν, μετ' ὄλ. μέλλ. μέσ. κεκτήσομαι καὶ σπκνίως ἐκτήσομαι. Παθ. ἄορ. ἐκτήθην καὶ παρκα. παθ. κεκτημένη καὶ τὰ προκεκτημένα. Ῥημ. ἐπίθ. κτητός, ἀκτητός, ἀξιώκτητος, ἐπίκτητος, κτητέος, κτητέον. Ῥημ. παρζγ. κτήσις, κτήμα, κτητικός.

κτείνω (φρονεύω) καὶ ἀποκτείνω³ καὶ ἀποκτίννυμι, παρκατ. ἔκτεινον καὶ ἀπέκτεινον καὶ ἀπεκτίννυν, μέλλ. κτενῶ καὶ ἀποκτενῶ, ἄορ. ἔκτεινα καὶ ἀπέκτεινα (καὶ σύνθετ. προσκαπ-, ἀνταπ-), παρκατ. ἀπέκτονα, ὑπερσ. ἀπεκτόνειν, καὶ ἀπεκτονῶς ἦν, εὐκτ. ἀπεκτονῶς εἶην. Παθητ. παρκατ. ἐκτεινόμενην, ὡς παθ. δὲ εἶναι τὸ θνήσκω καὶ ἀποθνήσκω ὑπὸ τινος. Τὸ μέσ. κῦτοπαθ. κατ' ἀνάγκην κτείνω ἑμαυτὸν καὶ ἀποκτείνω ἑμαυτὸν.

κτίζω (κτίζω), παρκατ. ἔκτιζον, ἄορ. ἔκτισα. Παθ. κτίζομαι. παρκατ. ἐκτιζόμενην, ἄορ. παθ. ἐκτίσθην. Ῥημ. ἐπίθ. νεόκτιστος. Ῥημ. παρζγ. κτίσις καὶ σύνθετ. ἀμφικτύονες.

κυλίνδω (κυλίω) παρκατ. ἐκύλινδον (καὶ σπαν. ἐπ-). Μέσ. κυλίνδομαι (καὶ περι-, συγ-) καὶ καλινδοῦμαι (καὶ σύνθετ. προ-). παρκατ. μόνον ἐκαλινδοῦμένην (καὶ σύνθετ. προ-), ἄορ. παθ. ἐξέκυλίσθην καὶ παθ. παρκατ. κατακεκύλισμαι. Ῥημ. παρζγ. κυλίστρα, κυλίνδησις.

ΣΗΜ. Ὁ ἄορ. παθ. ἐξεκυλίσθην καὶ παρκατ. κατακεκύλισμαι ἔγειναν ἐκ ρίζ. κυλινο-, διὰ τοῦτο καὶ τὸ ι εἶνε μακρόν.

κῦπτω (σκόπτω) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἐπανα-, ἐπι-, συγ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἀνακύψομαι, ἄορ. μόνον σύνθετος -ἔκυψα (μετὰ τῶν ἀνά, ἐπί, παρζ, πρὸς ὑπό), παρκατ. σύνθετος -κέκῦφα (μετὰ τῶν ἀνά, ἐν καὶ πρὸς).

κωλύω (ἐμποδίζω) (καὶ σύνθετον ἀπο-, δια-, κατα-), παρκατ. ἐκώλυον (καὶ σύνθετ. δι-, κατ-), μέλλ. κωλύσω (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, ἐπι-), ἄορ. ἐκώλυσα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, ἐπ-, κατ-), παρκατ. κεκώλυκα, εὐκτ. κεκωλυκῶς εἶην. Παθ. κωλύομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια, κατ-), παρκατ. ἐκωλυόμενην καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-), μέλλ. μέσ. ὡς παθητ. κωλύσομαι, ἄορ. παθ. ἐκωλύθην (καὶ σύνθετ. δι-, κατ-), παρκατ. παθ. κεκώλυμαι, μετ' ὀλίγον μέλλων κε-

-εϊλήμμη (μετὰ τῶν ἀνά, κατά, σύν), ὑπερσ. μέσος ἐπειλήμμη, μετ' ὄλ. μέλλ. παθητ. κατειλημμένος ἔσομαι. Ῥημ. ἐπίθ. ληπτός, ἄληπτος, ἐπίληπτος, ἀνεπίληπτος, εὐληπτος, καταληπτός, περιληπτός, παραληπτός, νυμφόληπτος, ληπτέον, παραληπτέον, ἀντιληπτέον, ἀναληπτέον, διαληπτέον, μεταληπτέον, ὑποληπτέον. Τὸ μέσον αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσιν ἀναλαμβάνω ἑμαυτόν. Ῥηματ. παράγ. λαβή, ἀντιλαβή, λήψις, ἀνάληψις, ἀπόληψις, ἀντίληψις, ἐπίληψις, κατάληψις, μετάληψις, πρόσληψις, σύλληψις, ὑπόληψις, λῆμμα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. λαβ-, ληβ-, λα-μ-β-άνω.

λανθάνω (μένω ἄγνωστος), παρατ. ἐλάνθανον (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. λήσω (καὶ σύνθετ. δια-), ἀόρ. β'. ἔλαθον (καὶ σύνθετος δι-, παρ-), παρακ. λέληθα (καὶ σύνθετ. δια-), ὑποτ. λελήθω, εὐκτ. λελήθοιμι, ὑπερσ. ἐλελήθειν. Μέσον ἐπιλανθάνομαι (=λησμονῶ), παρατατ. ἐπελανθανόμην, μέλλ. μέσ. ἐπιλήσομαι, ἀόρ. β'. ἐπελαθόμην, παρακ. μέσος λέλησται (σπανίως) καὶ συνήθ. ἐπιλέλησμαι, ὑπερσ. μέσος ἐπελελήσμη. Ὁ ἐνεργ. ἐνεστὼς λέγεται σπανίως καὶ λήθω. Τὸ δὲ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. λανθάνω ἑμαυτόν. Ῥημ. παράγ. λήθη, ἐπίθ. ἐπιλήσμων.

ΣΗΜ. Ῥίζ. λαθ-, ληθ-, λα-ν-θ-άνω.

λέγω (συνάγω, συλλέγω). Πάντοτε σύνθετον συλλέγω, ἐκλέγω, καταλέγω, παρεκλέγω, παρατ. συνέλεγον, ἐξέλεγον καὶ κατέλεγον, μέλλ. συλλέξω καὶ καταλέξω, ἀόρ. συνέλεξα, ἐξέλεξα, κατέλεξα, ἀπέλεξα καὶ ἐπέλεξα, παρακείμ. μόνον συνείλοχα. Μέσ. καὶ παθ. συλλέγομαι, καταλέγομαι, ἐκλέγομαι, μέσος καὶ παθ. παρατ. συνελεγόμην καὶ μέσ. ἐξελεγόμην, μέλλ. μέσος συλλέξομαι καὶ ἐκλέξομαι, μέλλ. παθ. συλλεγήσομαι καὶ ἐκλεγήσομαι, ἀόρ. μέσος -ἐλεξάμην (μετὰ τῶν ἐκ, ἀπό, ἐπί, κατά, σύν), ἀόρ. παθ. -ἐλέγην (μετὰ τῶν σύν, κατά, παρα-, ἐγκατ.) καὶ σπαν. ἐξελέχθην, συνελέχθην, παρακ. μέσος καὶ παθ. συνείλεγμαί καὶ ἐξείλεγμαί καὶ παθητ. -εἴλεγμαί (μετὰ τῶν ἐξ-, προεξ-, ἐπ-, ἀπ-, κατ-) καὶ ἐπιλέλεγμαί, ὑπερσυντ. μέσος καὶ παθ. συνειλεγμένοι ἦσαν καὶ παθητ. προεξειλεγμένοι ἦν. Ῥηματ. ἐπίθ. ἐκλεκτός,

ἐπίλεκτος, ἀπόλεκτος, ἐκλεκτέος, -τέον, καταλεκτέος. Ῥημ. παράγ. ἐκλογή, συλλογή.

λέγω (λέγω) (καὶ σύνθετ. ἀντι-, ἐπι-, προ-), ἔλεγον (καὶ σύνθετ. ἀντ-, ἐπ-, προ-). μέλλ. λέξω (καὶ σύνθετ. ἀμφι-, ἀντι-), καὶ ἐρώ (καὶ ἀντ-, προ-, κατ-), εὐκτ. ἐροίην καὶ κατ-), ἀόρ. ἔλεξα (καὶ ἀμφ-) καὶ ἀόρ. β' εἶπον ἄνευ δευτέρου πληθυντικοῦ προσώπου τῆς ὀριστικῆς ἀναπληρουμένου ὑπὸ τοῦ εἶπα (καὶ σύνθετ. ἀντ-, προ-, κατ-), ἀόριστος ἂ εἶπα εἶπας (καὶ προ-), προεἶπατε, εἰπάτην, εὐκτικὴ εἶπαιμεν, προστακτ. εἶπον, εἰπάτω, εἶπατον, εἶπατε μόνον. Παρακ. εἶρηκα (καὶ προ-), ὑπερσ. εἰρήκειν (καὶ προ-) καὶ εἰρηκῶς ἦν (καὶ προ-), εὐκτ. εἰρηκῶς εἶην. Παθ. λέγομαι καὶ ἀντιλέγομαι (ὅπερ σπανίως καὶ ὡς μέτ.), παρακ. παθητ. ἐλεγόμην (καὶ σύνθετ. ἀντ-), μέλλ. παθ. ῥηθήσομαι καὶ σπανιώτερ. λεχθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐρρήθην (καὶ προ-) καὶ σπανιώτερ. ἐλέχθην, παρακ. παθ. εἶρημαι (καὶ προ-) καὶ εἰρημένος εἶμι καὶ σπανιώτ. λέλεγμαι, ὑπερσυντελ. παθητ. εἰρήμην (καὶ σύνθετ. προ-) καὶ εἰρημένος ἦν, μετ' ὀλίγ. μέλλων εἰρήσομαι καὶ σπαν. λελέξομαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀντίλεκτος, μυριόλεκτος, λεκτέος, -τέον, ῥητός, ἀπόρρητος, ἄρρητος, ἐπίρρητος, ἀπρόρρητος, ἀντιρρητέον, προρρητέον. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάγκην λέγω ἑμαυτόν. Ὡς παθ. τοῦ εὖ λέγω καὶ κακῶς λέγω εἶναι τὸ εὖ ἀκούω ὑπό τινος καὶ κακῶς ἀκούω ὑπό τίνος. Ῥημ. παράγ. εἶναι λόγος, λέξις, ῥῆμα, ῥῆσις.

ΣΗΜ. Ῥίζ *λεγ-*, *Feπ-*, καὶ *Feπ-*, ἐξ οὗ [*ε*-*Fe*-*Feπ*ον, ποιητ. εἶπον πεζολόγ. εἶπον] καὶ *Feπ-* καὶ *Feπ-* ἐξ οὗ *εἶρημα* [= *εἶρημα*].

λεηλατέω-ῶ (λεηλατῶ), παρακ. ἐλεηλάτουν, μέλλον λεηλατήσω καὶ ἀόρ. ἐλεηλάτησα. Ῥημ. παράγ. λεηλασία.

λείπω (λείπω) (καὶ σύνθετ. ἐλ-, κατα-, ἀπο-, δια-, ὑπο-, ἐκ-, ἐπι-, παρα-, προ-, ἐγκατα-), παρατατικὸς ἔλειπον (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἐν-, κατ-, ἀπ-, παρ-, ὑπ-), μέλλων λείψω (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐλ-, ἐπι-, ὑπο-, ἐκ-, κατα-, ἐγκατα-, παρα-), ἀόριστος ε' ἔλιπον (καὶ σύνθετ. παρ-, δι-, ἐξ-, ἐν-, κατ-, προ-, ὑπ-, ἀπ-, ἐπ-, ἐγκατ-, παρακατ-, συγκατ-), παρακείμενος λέλοιπα (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατα-, δι-, ὑπο-, παρα-, ἐκ-, ἐλ-, ἐπι-, ἐγκατα-), ὑπερσυντελ. ἔλε-

λοίπειν (καὶ σύνθετ. ἐπ-, ἐξ, κατ-) καὶ καταλελοιπῶς ἦν, παραλελοιπῶς ἦν, εὐκτική λειοίπομι καὶ λειοιπῶς εἶην (καὶ κατα-). Παθητικ. λείπομαι (καὶ σύνθετ. ἐλ-, ἐκ-, περι-, παρα-, ἐγκατα-) καὶ μέσ. καὶ παθ. ὑπολείπομαι, ἀπολείπομαι, καταλείπομαι, παρατ. παθ. ἐλειπόμην (καὶ ἀπ-, κατ, περι-, πκρ-), μέσ. καὶ παθ. ὑπελειπόμην, μέσ. μέλλ. ὑπολείψομαι, ἀπολείψομαι καὶ καταλείψομαι, μέλλ. παθ. ὡς μέσ. ἀπολειφθήσομαι, μέλλ. παθητ. καταλειφθήσομαι καὶ ὑπολειφθήσομαι, ἀόρ. μέσ. ὑπελιπόμην, κατελιπόμην καὶ ἀπελιπόμην, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἀπελειφθην καὶ ὑπελειφθην, ἀόρ. παθητ. ἐλειφθην (καὶ σύνθετ. κατ-, ἀπ-, ὑπ-, ἐν-, δι-, παρ-, περι-, ἐγκατ-), πκρκ. παθητ. λέλειμμα (καὶ σύνθετ. κατ-, ἀπο-, ἐλ-, ὑπο-, ἐκ-, παρα-, περι-, ἐγκατ-), πκρκ. μέσ. ὑπολέλειμμα ὑπερσ. παθητ. ἐλελείμην (καὶ σύνθετ. κατ-, παρ-, ἐξ-), ὑπερσ. μέσ. ὑπελελείμην, μετ' ὄλ. μέλλ. λελείψομαι (καὶ σύνθετ. κατ-, παρα-). Ῥημ. ἐπίθετ. ἀνέκλειπτος, ἀδιάλειπτος, λειπτέον, ἀπολειπτέον, παραλειπτέον. Ῥημ. πκράγ. ἔλλειψις, ἔλλειμμα, διάλειμμα, ἀπόλειψις, ἔκλειψις, ἐπίλειψις, λείψανον, λοιπός, ὑπόλοιπος.

λεύω (λιθοβολῶ), παρατ. κατέλευον, ἀόρ. κατέλευσα. Παθητ. μέλλ. καταλευσθήσομαι, ἀόρ. παθ. κατελεύσθην.

λήγω (τελειώνω), παρατ. ἔληγον, μέλλ. λήξω καὶ ἀόρ. ἔληξα.

λήξω (ληστεύω). Μόνον ὁ παρατ. ἔληξον. Μέσ. λήξομαι, παρατ. ἐληξόμην καὶ μέσ. ἀόρ. ἐληξάμην. Ῥημ. πκράγ. ληστής.

ληστεύω (ληστεύω), παρατ. ἐλήστευον. Παθητ. ληστεύομαι, παρατ. ἐληστεύομην. Ῥημ. πκράγ. ληστεία.

λογίζομαι (λογαριάζω, συλλογίζομαι) ἀποθετ. (καὶ σύνθετ. δια-, ἐκ-, κατα-, ἀνα-, ὑπο-, παρα-, ἀντι-, προσ-, ἐγκατα-), παρατ. ἐλογιζόμην (καὶ σύνθετ. δι-, ἀπ-, ἀν-, ὑπ-, συν-, ἀντ-), μέλλ. λογιούμαι (καὶ σύνθετ. ὑπο-, ἐπι-), ἀόρ. μέσ. ἐλογισάμην (καὶ σύνθετ. δι-, ἐξ-, κατ-, ἀν-, ὑπ-, παρ-, ἀντ-, συν-, ἀπ-, ἐπ-), ἀόρ. παθητ. μετὰ παθητ. διαθ. ἐλογίσθην (καὶ σύνθετ. συν-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. λελόγισμαι (καὶ σύνθετ. συλ-, ἀπο-). Ῥημ. ἐπίθ. ἀλόγιστος, λογιστέον, ὑπολογιστέον, συλλογιστέος. Ῥημ. πκράγ.

λογισμός, συλλογισμός, διαλογισμός, ἀπολογισμός, ἀναλογισμός.

λοιδορέω-ᾶ (κακολογῶ, ὑβρίζω), παρατ. ἐλοιδόρουν, μέλλ. λοιδορήσω, ἀόρ. ἐλοιδόρησα, παρακ. λελοιδόρηκα. Μέσ. λοιδοροῦμαι, παρατ. μέσ. ἐλοιδορούμην, μέσ. μέλλ. λοιδορήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐλοιδορησάμην, καὶ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐλοιδορήθην. Παθ. λοιδοροῦμαι (ὑπό τινος), ἀόρ. παθ. ἐλοιδορήθην καὶ παθ. παρακ. λελοιδορημένος. Τὸ μέσ. ἀλληλοπαθῆς καὶ ἀναλελυμένον λοιδοροῦσιν ἀλλήλους. Ὡς ἀποθετ. δὲ εἶναι τὸ διαλοιδοροῦμαι, οὗτινος μόνον εὐχρηστος ὁ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. διελοιδορήθην. Ῥημ. παρξγ. λοιδόρησις καὶ σύνθετ. φιλολοιδορος.

λούω (λούω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-). Μέσ. λούται, ἀπαρ. λούσθαι καὶ μεταγ. λούμενος, παρατ. ἐλούοντο, μέλλ. μέσ. λούσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐλουσάμην. παρακ. μέσ. λελουμένος. Ῥημ. παρξγ. λου-τρόν, λουτρών.

λυμαίνομαι (βλάπτω) ἀποθετ. (καὶ σύνθετ. κατα-), παρατ. ἐλυμαινόμην, μέλλ. λυμανοῦμαι, ἀόρ. μέσ. ἐλυμηνάμην (καὶ σύνθετ. κατ-), παρακ. μέσ. λελύμᾶσμαι, μετ. ὀλ. μέλλ. μέσ. λελυμασμένος ἔσομαι. Παθ. λυμαίνομαι, ἀόρ. παθ. διελυμάνθην καὶ παρακ. παθ. λελύμᾶσμαι. Ῥημ. παρξγ. λυμαντήρ.

λυπέω-ᾶ (προξενῶ λύπην, ἐνογλῶ, πειράζω) (καὶ σύνθετον παρα-, ἀντιπαρα-), παρατ. ἐλύπουν (καὶ παρ-,) μέλλων λυπήσω (καὶ παρ-), ἀόρ. ἐλύπησα, παρακ. λελύπηκα. Μέσ. λυποῦμαι (καὶ σπαγ. παθητ. καὶ σύνθετ. συλ-, προ-) μέσ. παρατ. ἐλυπούμην, μέσος μέλλων συλλυπήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐλυπήθην (καὶ προ-) παρακ. παθ. λελυπημένος (ὑπό τινος). Ῥημ. ἐπίθ. λυπητέον ἀλυπήτως. Τὸ μέσ. καὶ λυπῶ ἑμαυτόν.

λύω (ἀπκλάττω, ἐλευθερῶ) (καὶ σύνθετ. δια-, κατα-, παρα-, ἀπο-, ἐπι-,) παρατ. ἐλύον (καὶ σύνθετ. ὡς ἐνεστ.), μέλλων λύσω (καὶ δια-, ἀπο-, κατα-) ἀόρ. ἐλύσα (καὶ δι-, ἀπ-, κατ-, ἐξ-, παρ-, ἐπ-, προκατ-, σγχατ-,) παρακ. λέλυκα (καὶ κατα-, ἀπο-), εὐκτ. λελυκῶς εἶην. Μέσ. λύομαι (καὶ ὑπό ἐκ-, κατα-, παρα-, ἀπο-, ἐπι-, δια-,) καὶ παθ. λύομαι (καὶ κατα-, ἀπο-, δια-) παρατ. μέσ. ἐλύόμην (καὶ ἀπ-,) παθ. ἐλύόμην (καὶ δι-, ἀπ-, κατ-), μέσ. μέλλ.

μαντεύομαι (ἀποθετ. προφητεύω, ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον, μαντεῖω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατα-), παρατ. ἐμαντεύομην, μέλλ. μέσ. μαντεύσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐμαντεύσάμην (καὶ σύνθετ. δι-), παρακ. μετὰ παθητ. διαθές. οἱ μεμαντευμένοι λόγοι. Ῥημ. ἐπίθ. μαντευτός, μαντευτέον. Ῥημ. παρᾶγ. μαντεία, μάντευμα, μαντεῖον.

μαραίνω (κᾶμνω τι καὶ μακραίνηται, σβήνω) καὶ ἀόριστος ἐμαράνα. Παθ. μαραίνομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, συναπο-), παρατ. ἐμαραινόμην.

μαρτυρέω-ῶ (δίδω μαρτυρίαν, βεβαιῶ) (καὶ σύνθετ. συμ-, καταδικ-, προσ-), παρατατικὸς ἐμαρτύρουν (καὶ σύνθετ. συν-, κατ-, δι-, προσ-), μέλλων μαρτυρήσω (καὶ σύνθετ. κατα-, ἐπι-), ἀόριστος ἐμαρτύρησα (καὶ σύνθετ. κατ-, συν-, δι-, ἐξ-, προσ-, προσδι-), παρακ. μεμαρτύρηκα (καὶ σύνθετ. κατα-, δια-, προσ-, προσδια-) ὑπερσυντελικὸς διεμεμαρτυρήκειν. Παθ. μαρτυροῦμαι (καὶ σύνθετ. κατ-, δια-), παρατ. κατεμαρτυρούμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. μαρτυρήσομαι καὶ παθ. μαρτυρηθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐμαρτυρήθην (καὶ σύνθετ. δι-, κατ-), ἀόρ. μέσ. ἐκμαρτυρησάμενος, παθ. παρακ. μεμαρτύρημαι (καὶ σύνθετ. κατα-, δια-). Τὸ μέσ. ἀναλελυμ. διαμαρτυρῶ ἐμαυτόν.

μαρτυρομαι (ἀποθ. ἐπικαλοῦμαι μάρτυρα) (καὶ σύνθετ. δια-, ἐπι-), παρατατικὸς ἐμαρτυρόμην (καὶ σύνθετ. δι-, ἐπ-), ἀόριστος μέσ. ἐμαρτυράμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, ἐπ-).

μαστιγῶω-ῶ (μαστιγώνω), παρατ. ἐμαστίγουν, μέλλων μαστιγῶσω, ἀόρ. ἐμαστίγωσα. Παθ. μαστιγοῦμαι, μέλλων μέσ. ὡς παθ. μαστιγῶσομαι, ἀόρ. παθ. ἐμαστιγώθην, παθ. παρακ. διαμεμαστιγωμένος.

μάττω (ζυμῶνω, ἐκθλίβω, σπογγίζω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐκ-), ἀόρ. ἐμάζα. Παθ. ἀόρ. ἐξεμάγην, παρακ. παθητ. μεμαῖγμένος. Ῥημ. παρᾶγ. μαζα, σύνθ. ἐκμαγεῖον, χειρόμακτρον.

μάχομαι (ἀποθετ. συνάπτω μάχην, πολεμῶ, ἀγωνίζομαι) καὶ σύνθετον συμ-, δια-, περι-, ἀντι-, προσ-, ἀπο-, ἀνα-, συνδια-) παρατατικὸς ἐμαχόμην (καὶ σύνθετ. συν-, δι-, προσ-, ἀπ-, προ-), μέλλ. συναρ. μαχοῦμαι (καὶ σύνθετ. συμ-, δια-, ἀνα), εὐκτικὴ μαχοίμην

(σπανίως), άόρ. μέσ. έμαχεσάμην (και σύνθετ. συν-, άπ-, άν-), πα-
ρακείμ. μέσ. μεμάχημαι (και σύνθετ. δια-). Ρημ. επίθ. περιμάχη-
τος, άμάχητος, μαχετέον, διαμαχετέον και δυσμαχητέον. Ρημ.
παράγ. μαχητικός, σύνθετ. άγχέμαχος.

μεθύσκω (μεθύω τινά) και άόρ. κατεμέθυσα. Μέσ. μεθύσκομαι,
(μεθύω έγώ) και συνηθέστ. μεθύω, παρατ. μόνον έμεθυσκόμην και
άόρ. παθ. ώς μέσ. έμεθύσθην.

μειδιάω-ώ (γαμογελῶ) (και σύνθετ. έμ-) και άόρ. έμειδιάσα
(και σύνθετ. έπ-, δι-).

(μείρομαι). Μόνον ό παρακ. είμαρται (είναι πεπρωμένον), εύ-
κτικη είμαρμένον είη, μετοχ. είμαρμένος-, -η, -ον, ύπερσ. είμαρτο.

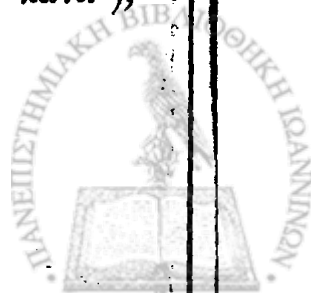
ΣΗΜ. Ρίζ. σμαρ-, σμερ-, είμαρται (=έσμαρται),

μέλει (έστι μοι φροντίς) και γ' πληθ. μέλουσι, ύποτακτ. μέλη,
εύκτ. μέλοι, προστ. μελέτω, άπαρ. μέλειν, μετοχη μέλον, παρα-
τατικός έμελε, μέλλων μελήσει, εύκτ. μελήσοι, άπαρέμ. μελήσειν
άόρ. έμέλησε, ύποτ. μελήση, άπαρ. μελήσαι, παρακ. μεμέληκε,
άπαρ. μεμεληκέναι, ύπερσ. έμεμελήκει. Ρημ. επίθ. μελητέον. Ό-
ρα και μεταμέλει.

μέλλω (σκοπεύω, βραδύνω) (και σύνθετ. δια-), παρατ. έμελλον
και ήμελλον (και σύνθετ. δι-), μέλλων μελλήσω (και σύνθετ. δια-),
άόρ. μόνον έμέλλησα (και σύνθετ. δι-, άντ-). Παθ. μέλλεται, εύκτ.
μέλλοιτο και άπαρ. διαμέλλεσθαι. Ρημ. επίθ. μελλητέον. Ρημ.
παράγ. μέλλησις, μελλητής.

μέμφομαι (άποθ. κατηγορώ) (και σύνθετ. δια-, κατα-), παρατ.
έμεμφόμην (και σύνθετ. κατ-, δι-), μέλλων μέσ. μέμψομαι, άόρ.
μέσ. έμεμψάμην (και σύνθετ. κατ-), άόρ. παθ. ώς μέσ. έμέμφθην.
Ρημ. επίθ. μεμπτός, άμεμπτος, μεμπτέον. Το μέσ. αύτοπαθ. κατ'
άνάλυσ. μέμφομαι έμαυτόν, καταμέμφομαι έμαυτόν. Ρημ. παράγ.
μέμψις, μομφή, κατάμεμψις, σύνθετ. μεμψίμοιρος.

μένω (μένω, περιμένω, εύχαριστοῦμαι) (και σύνθετ. δια-, έπι-,
παρα-, έμ-, περι-, ύπο-, άνα-, συμ-, προς-), παρατατικός έμενον
(και σύνθ. έπ-, παρ-, περι-, ύπ-, άν-, συν-, προς-, κατ-), μέλλ. με-
νώ (και σύνθετ. δια-, παρα-, έμ-, ύπο-, άνα-, συμ-, περι, κατα-),

ἀόρ. ἔμεινα (καὶ σύνθετ. δι-, ἐπ-, παρ-, ἐν-, περι-, ὑπ-, ἀν-, συν-, κατ-, ἐπικατ-, συμπαρ-), παρακείμ. μεμένηκα (καὶ σύνθετον συμ-, ἐμ-, ὑπο-, διχ-). Ῥημ. ἐπίθετα μενετός, ὑπομενετός, μενετέος, ὑπομενετέον, ἐμμενετέον. Ῥημ. παράγ. μονή, διαμονή, ἐμμονή, ἐπιμονή.

μεταμέλει (ἔστι μοι μεταμέλεια, μετανοῶ), εὐκτ. μεταμέλοϊ, ἀπκρ. μεταμέλειν καὶ μετογ. μεταμέλον, παρκατ. μετέμελε, μέλλ. μεταμελήσει, ἀπκρ. μεταμελήσειν, ἀόρ. μετεμέλησεν, ὑποτ. μεταμελίση, εὐκτ. μεταμελήσειε, προστ. μεταμελησάτω. Ῥημ. ἐπίθ. ἀμεταμέλητος. Ῥημ. παράγ. μετάμελος, μεταμέλεια.

μεταμέλομαι (ἀποθετ. μετανοῶ), παρκατ. μετεμελόμην, μέλλ. τὸ μεταμελησόμενον (ἢ γενησομένη μεταμέλεια). Ῥημ. ἐπίθ. ἀμεταμέλητος.

μεταχειρίζω (μεταχειρίζομαι) καὶ ἀόρ. μεταχειρίσαι καὶ μεταχειρίσας. Μέσ. συνηθέστερος μεταχειρίζομαι (καὶ σύνθετ. συν-) παρκατ. μετεχειριζόμην, μέλλ. μέσ. μεταχειριούμαι, ἀόρ. μέσ. μετεχειρισάμην, παρακείμ. μέσ. μετακεχείρισαι. Ἄόρ. παθ. μετὰ παθ. διαθέσ. μεταχειρισθῆναι. Ῥημ. ἐπίθετ. εὐμεταχείριστος, δυσμεταχείριστος.

ΣΗΜ. Τὸ ἕνεργ. καὶ μέσον ἔχουσι τὴν αὐτὴν σημασίαν, ἀλλὰ τὸ μέσον εἶναι συνηθέστερον.

μηχανῶμαι (ἀποθετ. τεχνικῶς κατασκευάζω τι, πανούργως ἐπινοῶ, μηχανεύομαι) (καὶ σύνθετ. συμ-, δια-, προσ-, ἐπι-), παρκατ. ἐμηχανώμην, μέλλ. μέσ. μηχανήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐμηχανησάμην, (καὶ σύνθετ. δι-, ἀντ-), μέσ. παρακείμ. μεμηχάνημαι. Πκθ. χρόνι μετὰ πκθ. διαθ. μόνον ὁ πκθ. παρακείμενος μεμηχάνημαι καὶ ὑπερσ. πκθ. ἐμεμηχάνητο. Ῥημ. ἐπίθ. μηχανητέον. Ῥημ. παράγ. μηχανήμα, μηχανητικός.

μιαίνω (μολύνω) (καὶ σύνθετ. κατα-), παρκατ. ἐμίαινον, μέλλ. μιανῶ. Πκθ. μιαίνομαι, μέλλ. πκθ. μιανθήσομαι, ἀόριστος παθ. ἐμιάνθη, παρκατ. πκθ. μεριάσομαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀμίαντος. Ῥημ. παράγ. μίασμα, μιᾶρός.

μίγνυμι (σμίγω) (καὶ σύνθετον συμ-, ἐπι-, ὑπο-, προσ-, συγ-

κατα-) καὶ συμμιγνύω καὶ σμίγω (καὶ σύνθετ. συμ-, ἐπι-, προσ-), παρατ. συνεμίγνυν καὶ προσεμίγνυν καὶ ἔμισγον (καὶ σύνθετον συν-, προσ-), μέλλ. συμμίζω καὶ καταμίζω, ἀόρ. ἔμιζα (καὶ σύνθετ. προσ-, συν-, ἀν-, ἐπ-, ὑπ-, κατ-, συμπροσ-). Μέσ. καὶ παθ. μίγνυμαι (καὶ ἐπι-, ἀνα-, συμ-, συγκατα-) καὶ ἐπιμίσγομαι καὶ συμμίσγομαι, παρατ. μέσ. ἐπεμιγνύμην καὶ κατεμιγνύμην, μέλλ. παθ. ἀναμιχθήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἔμιζάμην, ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐμίχθην (καὶ σύνθετ. συν-, ἀν-), ἀόρ. 6' παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐμίγην (καὶ σύνθετ. συν-), παρακ. παθ. μέμιγμα (καὶ σύνθετ. συμ-, ἀνα-, παρα-, ὑπο-, ἐπι-, ἐγκατα-). Ῥημ. ἐπίθ. μικτός, σύμμικτος, ἄμικτος, δύσμικτος, μικτέον καὶ συμμικτέον. Ῥημ. παράγ. μίξις, μιγὰς, πρόσμιξις, σύμμιξις.

μειμνήσκω (ἐνθυμίζω). Πάντοτε σύνθετον ἀναμιμνήσκω, ἐπαναμιμνήσκω καὶ ὑπομιμνήσκω, παρατ. ἀνεμίμνησκον καὶ ὑπεμίμνησκον, μέλλ. ἀναμνήσω καὶ ὑπομνήσω, ἀόρ. ἀνέμνησα (καὶ ἐπαν-) καὶ ὑπέμνησα. Μέσ. μιμνήσκομαι καὶ συνήθως ἀναμιμνήσκομαι καὶ ὑπομιμνήσκομαι, παρατ. ἀνεμιμνησκόμεν, μέλλ. μέσ. ἀναμνήσομαι, μέλλ. παθ. ὡς μέσ. μνησθήσομαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἐπι-), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐμνήσθην (καὶ σύνθετον ἀν-, συναν-, ἐπ-), παρακ. μέσ. μέμνημαι (καὶ σύνθετ. δια-, συμ-, ἐπι-), ὑποτακτικὴ μεμνώμαι, μεμνήται καὶ μεμνώμεθα, εὐκτ. μεμνηο, μεμνητο καὶ μεμνησθε καὶ μεμνημένος εἶην, ὑπερσ. ἐμεμνήμην, μετ' ὀλίγον μέλλ. μέσ. μεμνήσομαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀναμνηστός, ἀείμνηστος καὶ ἐπιμνηστέον. Τὸ μέσ. καὶ ἀναλελ. ὑπομιμνήσκω ἑμαυτόν. Ῥημ. παράγ. μνήμη, ἀνάμνησις, ὑπόμνησις, μνήμων, μνημονικός, μνήμα, ἀμνήμων.

μιμοῦμαι (ἀποθετ. μιμοῦμαι, εἰκονίζω) (καὶ σύνθετον ἀπο-, ἐκ-, συμ-), παρατ. ἐμιμούμην, μέλλ. μέσ. μιμήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐμιμησάμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-), παρακ. μέσ. μεμίμημαι. Χρόνοι μετὰ παθητ. διαθέσ. εἶναι ὁ παθητ. μέλλων μιμηθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐμιμήθην καὶ παρακ. παθ. μεμίμημαι. Ῥημ. ἐπίθ. μιμητός, εὐμίμητος, μιμητέος, -έον. Ῥημ. παράγωγα μίμησις, μιμητής, μίμημα, μιμητικός.

μισέω-ᾶ (ἔγω μῖσος πρὸς τινά), παρατ. ἐμίσειον, μέλλ. μισήσω, ἀόρ. ἐμίσησα, παρακ. μεμίσηκα. Παθ. μισοῦμαι, ἀόρ. παθ. ἐμισήθην καὶ παρακ. παθ. μεμισημένος. Ῥημ. ἐπίθ. μισητός, εὐμισητός, μισητέος. Τὸ μέσον αὐτοπ. κατ' ἀνάλυσ. μισῶ ἑμαυτόν.

μισθόω-ᾶ (δίδω τι ἐπὶ μισθῷ), παρατ. ἐμισθούον, μέλλ. μισθώσω, ἀόρ. ἐμισθώσα (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἀπ-), παρακ. μεμισθώκα (καὶ ἀπο-, προσ-), ὑπερσ. μεμισθώκως ἦν. Μέσ. μισθοῦμαι (τι = λαμβάνω τι ἐπὶ μισθῷ καὶ σύνθετ. προσ-), παρατ. μέσ. ἐμισθοῦμην, μέσ. μέλ. μισθώσομαι (καὶ σύνθετ. προσ-), ἀόρ. μέσ. ἐμισθώσαμην (καὶ σύνθετ. προσ-), παρακ. μέσ. μεμισθώμαι, ὑπερσ. μέσ. ἐμεμισθώμην. Παθ. μισθοῦμαι (= λαμβάνομαι ἐπὶ μισθῷ), ἀόρ. παθ. ἐμισθάθην (καὶ ἐξ-), παρακ. παθ. μεμισθώμαι. Ῥημ. ἐπίθ. μισθωτός, ἀμισθωτός. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. μισθῶ ἑμαυτόν. Ῥημ. παρὰ γ. μισθωσις, μισθωμα, μισθώσιμος, μισθωτής, μισθωτικός.

μνησικακέω-ᾶ (εἰμὶ μνησικακός, ἔγω μνησικακίαν), μέλλ. μνησικακήσω, καὶ ἀόρ. ἐμνησικύκησα.

μοχθέω-ᾶ (κοπιᾶζω), μέλλ. μοχθήσω καὶ ἀόρ. ἐμόχθησα.

μυέω-ᾶ (εἰσάγω τινὰ εἰς τὰ μυστήρια), μέλλ. μυήσω καὶ ἀόρ. ἐμύησα. Παθ. μυοῦμαι, ἀόρ. παθ. ἐμυήθην καὶ παθ. παρακ. μεμυημένος. Ῥημ. ἐπίθετ. ἀμύητος.

μυσάττομαι (ἀποθετ. σιγκαίνομαι). Μόνον ὁ ἐνεστώσ σπανίως.

μῦω (κλείω τοὺς ὀρθακμοὺς, τὸ στόμα) καὶ καταμύω, ἀόρ. ἔμῦσα καὶ ζυνέμῦσα, παρακ. συμμέμῦκα.

N

ναυαγέω-ᾶ (καρβοτσακίζομαι). Μόνον ὁ ἐνεστώσ καὶ ὁ ἀόρ. ἐναυάγησα.

ναυαρχέω-ᾶ (εἰμὶ ναύαρχος). Μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ παρατ. ἐναυάρχουν.

ναυμαχέω-ᾶ (κάμνω ναυμαχίαν) (καὶ σύνθετ. δια-, κατα-),

παρκατ. έναυμάχουν (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. ναυμαχήσω (καὶ σύνθετ. δια-), ἀόρ. έναυμάχησα (καὶ σύνθετ. δι-, κατ-, συγκατ-), παρκατ. νεναυμάχηκα. Τοῦ παθητ. μόνον ἀόρ. παθ. κατεναυμαχήθην.

ναυπηγέω-ᾠ (κατασκευάζω ναῦν, εἶμαι ναυπηγός). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστώς. Μέσ. ναυπηγοῦμαι (διὰ τοῦ ναυπηγοῦ κατασκευάζω διὰ τὸν ἑαυτὸν μου ναῦν) (καὶ σύνθετ. ἀντι-), παρατατ. μέσ. έναυπηγοῦμην, μέλλ. μέσ. ναυπηγήσομαι, ἀόρ. μέσ. έναυπηγησάμην. Παθητ. ἀόρ. έναυπηγήθην καὶ παθητ. παρακείμ. ἀντινεναυπηγημένος.

νεανιεύομαι (ἀποθετ. εἶμαι νεανίας, φέρομαι ἀλαζονικῶς, κομπάζω), μέλλ. μέσ. νεανιεύσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐνεανιευσάμην. Παθ. παρκατ. τὰ νεανιευμένα. Ῥημ. παράγ. νεανίευμα.

νεανισκεύομαι (ἀποθετ. εἰς τὴν τάξιν τῶν νεανίσκων ἀνήκω). Μόνον ὁ ἐνεστώς σπανίως.

νέμω (μοιράζω, βόσκω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, κατα-, προσ-, ἐπι-), παρατ. ἐνεμον (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. νεμῶ, ἀόρ. ἐνειμα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, κατ-, προσ-). παρκατ. διανεμένηκα. Μέσ. νέμομαι (καὶ δια-, κατα-), παρατ. μέσ. ἐνεμόμην, μέσ. μέλλ. νεμοῦμαι καὶ διανεμοῦμαι, ἀόρ. μέσ. ἐνειμάμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, κατ-, ἐπ-, συγκατ-, προσδι-), παρκατ. μέσ. νενέμημαι (καὶ δια-, προσ-, κατα-). Παθητ. νέμομαι (=κατοιχοῦμαι, βόσκομαι, διαμοιράζομαι), ἀόρ. παθ. ἐνεμήθην (καὶ σύνθετ. δι-, ἀπ-, κατ-), παρκατ. παθ. νενέμημαι (καὶ δια-), ὑπερσ. παθ. διενενεμήμην. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. διανέμω καὶ προσνέμω ἑμαυτόν. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνέμητος, διανεμητέος καὶ ἐπινεμητέον. Ῥημ. παράγ. νέμησις, νομή, διανομή, ἐπινομία, σύννομος, συννομή, νόμος.

νεύω (γνέφω, κλίνω νεῦμα) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἐκ-, ἐπι-, προσ-, συναπο-), παρατ. ἀνένευον, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἀνανεύσομαι καὶ κατανεύσομαι, ἀόρ. ἐνευσα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-), παρκατ. προνένευκα καὶ διανένευκα. Ῥημ. παράγ. νεῦμα.

νέω, νεῖς, νεῖ, κτλ. (πλέω) (καὶ σύνθετ. δια-), παρατ. εἰς-

ένεον, μέλλ. μέσ. ὡς ένεργ. νεύσομαι, άόρ. διένευσα, έξένευσα και προσένευσα, παρακ. διανένευκα. Ῥήμ. επίθ. νευστέον.

νήφω (είμιαι νηράλιος, εκτός μέθης). Μόνον ὁ ένεστώσ.

νέζω (νίπτω). Σύνθετον άπονίζω, άόρ. εκνίψειε. Μέσ. μέλλ. εκνίψομαι, άόρ. μέσ. άπενιψάμην. Ῥήμ. επίθ. δυσέκνιπτος.

νικάω-ᾶ (νικᾶ), παρατ. ένίκων, μέλλ. νικήσω, άόρ. ένίκησα, παρακ. νενίκηκα (και σύνθετ. συν-, προ-), ύπερσ. ένενικήκειν, εύκτ. νενικηκώς ειην, μετ' ὄλ. μέλ. νενικηκώς έσομαι. Παθ. νικῶμαι, άόρ. παθ. ένικήθην, και παθ. παρακ. νενικημένος. Ῥήμ. επίθ. άνίκητος. Ἐντί τοῦ παθ. συνηθέστ. είναι τὸ ήττώμαι. Ῥήμ. παράγ. νικητικός.

νίΐρω (χιονίζω) και επινίρω, παρατατ. ύπένιρε. Παθ. νίφομαι και επινίφομαι.

νοέω-ᾶ (έννοᾶ, σκέπτομαι) (και σύνθετ. μετα-, συν-, κατα-, ύπο-, προ-, περι-, έπι-, παρα-. ὄρα και έννοᾶ), παρατ. ένόουν, (και σύνθετ. έπ-, συν-), μέλλ. νοήσω και σύνθετ. κατα-, συν-), άόρ. ένόησα (και σύνθετ. μετ-, συν-, κατ-, ύπ-, προ-, έπ-, παρ-, είς-), παρακ. νενόηκα (και σύνθετ. κατα-, συν-). Παθ. νοοῦμαι (και σύνθετ. ύπο-, κατα-), άόρ. παθ. ένοήθην, παρακ. παθ. νενόημαι. Μέσ. προνοοῦμαι και συννοοῦμαι, παρατ. μέσ. προνοοούμην και ύπενοοούμην, μέλλ. μέσ. προνοήσομαι, μέσ. άόρ. προνοησάμην και άόρ. πθή. ὡς μέσ. προνοήθην. Ἐποθετ. μετ' ένεργ. διαθέσ. άόρ. άπενοήθην και παρακ. άπονενόημαι και άπονενοημένος ειμί. Ῥήμ. επίθ. νοητός, άνόητος, άπρονόητος, άνυπονόητος, προνοητέον, κατανοητέον. Ῥήμ. παράγ. νόησις, νόημα, κατανόησις, κατανόημα.

νομίζω (πιστεύω, σέβομαι, κατὰ νόμον ὀρίζω, νομίζω), παρατ. ένόμιζον, μέλλ. νομιῶ, άόρ. ένόμισα, παρακ. νενόμικα. Παθ. νομίζομαι, παρατ. ένομιζόμην, μέλλ. παθ. νομισθήσομαι, άόρ. παθ. ένομισθην, παρακ. παθ. νενόμισμαι. Ῥήμ. επίθ. νομιστέον. Τὸ μέσ. κατ' άνάλυσ. νομίζω έραυτόν. Ῥήμ. παράγ. νόμισις, νόμισμα.

νοσέω-ᾶ (ἀσθενῶ), παρατ. ἐνόσουν, μέλλ. νοσήσω, ἀόρ. ἐνόσησα, καὶ παρακ. νενόσηκα. Ῥημ. παράγ. νόσημα.

νουθετέω-ᾶ (συμβουλεύω), παρατ. ἐνουθέτουν, μέλλ. νουθετήσω καὶ ἀόρ. ἐνουθέτησα. Παθ. νουθετοῦμαι, ἀόρ. παθ. ἐνουθετήθην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνουθέτητος. Ῥημ. παράγ. νουθέτημα, νουθέτησις.

νυκτερεύω (πράττω τι ἐν καιρῷ νυκτός), παρατατ. ἐνυκτέρευον, μέλλ. νυκτερεύσω, ἀόρ. ἐνυκτέρευσα (καὶ σύνθετ. δι-). Ῥημ. παράγ. νυκτερεία, νυκτερευτής.

νυστάζω (νυστάζω). Μόνον ὁ ἐνεστώς νυστάζω καὶ ὑπονυστάζω.

Ξ

ξενίζω (φιλεύω καὶ ξενικῶς λαλῶ), παρατ. ἐξενίζον καὶ ἀόρ. ἐξένισα. Παθ. ξενίζομαι καὶ ἀόρ. παθ. ἐξενίσθην. Ῥημ. παράγ. ξένισις, ξενισμός.

ξενόομαι-οὔμαι (ἀποθετ. συνδέω μὲ τινα ξενίαν, ὡς παθητ. διε=ριλοξενοῦμαι) καὶ ἀποξενοῦμαι καὶ ἐπιξενοῦμαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐξενώθην, παρακ. μέσ. ἐξένωμαι καὶ ἐπεξένωμαι. Παθ. ξενοῦμαι, ἀόρ. παθ. ἐξενώθην καὶ ἀπεξενώθην.

ξέω (σκαλίζω, ξύω) (καὶ σύνθετ. κατα-, ἀπο-, ἀνα-), ἀόρ. ἀνέξεσα καὶ ἀπέξεσα. Ῥημ. ἐπίθ. ζεστός. Ῥημ. παράγ. ζόανον.

ξηραίνω (κάμνω τι ξηρόν, ἀποξηραίνω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-), ἀόρ. ἐξήρανα. Παθ. ξηραίνομαι (καὶ σύνθετ. κατα-) καὶ ἀόρ. παθ. ἐξηράνθην (καὶ ἀπ-).

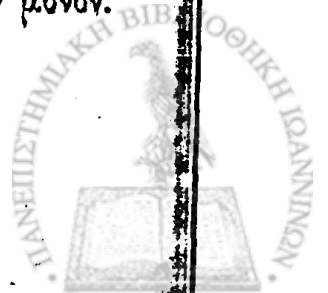
ξυλίζομαι (ἀποθετ. συλλέγω ξύλα). Μόνον ὁ ἐνεστώς.

ξυρέω-ᾶ (ξυρίζω). Μόνον ὁ ἐνεστώς σπανίως.

ξύω (ξύω). Μόνον ὁ ἀόρ. ἀνέξῃσα, ὁ μέσ. ἀόρ. ξῃσασθαι καὶ ὁ ἀόρ. παθ. ἐπιξυσθεῖς. Ῥημ. ἐπίθ. ζυστός. Ῥημ. παράγ. ζυήλη (= μάχαιρα πρὸς τὸ κόπτειν ἢ ξύειν ξύλα).

Ο

ὀδυνῶμαι (ἀποθετ. ἔχω ὀδύνην) καὶ παρατ. ὠδυνώμην μόνον.

ὀδύρομαι (ἀποθ. θρηνηῶ), παρκατ. ὠδυρόμην (καὶ σύνθετ. ζι-), μέλλων ὀδυροῦμαι, ἄορ. μέσ. ὠδυράμην (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, κατ-). Ῥημ. παρᾶγ. ὀδυρμός.

ὄζω (γενικῶς καὶ ἐπὶ εὐαρέστου καὶ δυσαρέστου ὀσμῆς μυρίζω). Μόνον ὁ ἐνεστώς εἶναι εὐχρηστος, τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

οἶγω. Ἀπλοῦν ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις πάντοτε σύνθετον, ἀνοίγω (καὶ σύνθετ. διαν-, ὑπαν-) καὶ ἀνοίγνυμι, παρκατ. ἀνέωγον (καὶ σύνθετ. ὑπαν-), μέλλων ἀνοίξω, ἄορ. ἀνέωξα (καὶ σύνθετ. παραν-), παρκα. ἀνέωχα. Παθητ. ἀνοίγομαι καὶ διοίγομαι, παρκατ. ἀνεωγόμεν, μετ' ὀλ. μέλλ. ὡς παθ. ἀνεώξομαι, ἄορ. παθ. ἀνεώχθην καὶ διοιχθεῖς, παρακ. παθ. ἀνέωγμα ὑπερσ. ἀνεώγμην. Ῥημ. παρᾶγ. ἀνοιγίς.

οἶδα (γνωρίζω) (καὶ σύνθετ. συν-, προ-, δι-, προσ-, κατ-), οἶσθα, οἶδε, ἴστον, ἴστον, ἴσμεν, ἴστε, ἴσασιν, ὑποτακτ. εἶδῶ, εἶδῆς, εἶδη, κτλ., εὐκτ. εἰδείην, εἰδείης, εἰδείη, κτλ.. προστ. ἴσθι, ἴστω, κτλ., ἀπαρέμζ. εἰδέναί, μετογ. εἰδώς, -υῖα, -ός, ὑπερσυντελ. ἤδη (καὶ προ-, συν-), καὶ ἤδειν, ἤδησθα καὶ ἤδειςθα καὶ ἤδεις, ἤδει καὶ ἤδειν, ἤσμεν, ἤστε, ἤσαν (καὶ ἤδειμεν, ἤδειτε, ἤδεσαν) μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργητ. εἶσομαι. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσιν οἶδα ἑμαυτὸν καὶ πρόοιδα ἑμαυτὸν. Ῥημ. ἐπίθ. ἰστέον.

ΣΗΜ. Ὁ οἶδα εἶναι ἑ' πρᾶκείμ. εἰς σημασίαν ἐνεστώτος μεταπεσών, εἰς δὲ τὸν κληθ. γίκεται ἐκ βραχυτ. βίξης ὑποτ. εἶδῶ (=Fe-Fιδῶ), εἰδέναί (=Fe-Fιδέναι), εἰδώς (=Fe-Fιδώς).

οἰδέω-ῶ (πρήσκομαι), παρατ. ἀνώδουν, ἄορ. ᾤδησα καὶ ἀνώδησα. Ῥημ. παρᾶγ. οἰδησίς.

οἰκτιῖρω (εἰσπλαγγνίζομαι, ἐλεῶ, ἔχω οἰκτον πρὸς τινα) (καὶ σύνθετ. κατ-), παρατ. ᾤκτιρον καὶ ἄορ. ᾤκτιρα. Παθ. οἰκτιῖρομαι.

ΣΗΜ. Γράφεται καὶ οἰκτεῖρω, ἀλλ' ὀρθή γραφή εἶναι μόνον τὸ οἰκτιῖρω διὰ τοῦ Ι, ὡς δεικνύουσι καὶ τὰ ὀνόματα οἰκτιρμός καὶ οἰκτιρ-μων, ἐάν δὲ ἦτο οἰκτεῖρω, ἔπρεπε ταῦτα νὰ εἶναι οἰκτερ-μός, οἰκτέρ-μων

οἰμῶζω (θρηνηῶ, ὀδύρομαι). Μόνον ὁ μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργητικὸς οἰμῶζομαι καὶ ὁ ἄορ. ἀνὴμωξα καὶ ἀπὴμωξα. Ῥηματ. παρᾶγ. οἰμωγή.

οἴνοχοέω-ῶ (κερνῶ κρασί) καὶ μέλλ. οἴνοχοήσω.

οἶομαι (ἀποθετ. νομίζω) καὶ οἶμαι, οἶει, κτλ. (καὶ σύνθετ. συν-), παρατατικὸς ὠόμην καὶ ὠμην, ὦου, ὦετο, κτλ., μέσ. μέλλων οἶήσομαι, ἀόρ. παθ. ὠήθην (καὶ σύνθετ. συν-, ἀντ-). Ῥηματ. παράγ. οἶησις.

οἴστράω-ῶ (μηνικῶς κινουῖμαι). Μόνον ὁ ἐνεστώς ἀπαντᾷ.

οἶχομαι (ἀποθετ. ἀναχωρῶ, φεύγω) (καὶ σύνθετ. δι-, ἐξ-, κατ-, παρ-), παρατ. ὠχόμην (καὶ σύνθετ. προ-), μέλλων μέσος οἶχήσομαι.

ΣΗΜ. Τὸ οἶχομαι ἔχει σημασίαν παρκασιμένου.

οἶωνίζομαι (ἀποθετ. ἐκ σημείων εἰκάζω), παρατ. οἶωνίζομην, ἀόριστος μέσ. οἶωνίσαιτο, προστ. μετοιωνίσασθε (=μετάθεσθε τὸν φασῶλον οἶωνόν), ἀπαρ. μετοιωνίσασθαι. Ῥημ. παράγ. οἶωνιστήριον, οἶωνιστικός.

ὀκέλλω (πλησιάζω πλοῖον εἰς τὴν ξηράν), παρατ. ἐπώκελλον, ἀόρ. ὠκειλα (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἐπ-).

ὀκνέω-ῶ (βαρύνομαι, φοβοῦμαι, βραδύνω, ὀκνεύω) (καὶ σύνθετον ἀπ-, κατ-), παρατ. ὠκνουν (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-), μέλλ. ὀκνήσω (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-), ἀόρ. ὠκνησα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-). Ῥημ. ἐπίθ. ὀκνητέον, ἀποκνητέον.

ὀλιγαρχοῦμαι (ἀποθετ. ὀλιγαρχικῶς κυβερνῶμαι) καὶ ἀόριστος παθ. ὀλιγαρχηθῆναι.

ὀλιγωρέω-ῶ (ἀμελῶ), παρατ. ὠλιγώρουν, μέλλων ὀλιγωρήσω, ἀόρ. ὠλιγώρησα (καὶ σύνθετ. παρ-, κατ-). Παθ. ὀλιγωροῦμαι ἀόρ. παθ. ὠλιγωρήθην καὶ παρακ. παθ. ὠλιγώρημαι (καὶ σύνθετος παρ-). Ῥημ. ἐπίθ. ὀλιγωρητέον.

ὀλισθάνω (γλιστρῶ) καὶ ἀπολισθάνω καὶ διολισθάνω μόνον.

ὄλλυμι (ἀφρανίζω, ὀλεθρεύω). Μόνον σύνθετον ὀτόλλυμι (καὶ σύνθετον. προσαπ-, ἀνταπ-) καὶ ἀπολλῦω καὶ διόλλυμι καὶ ἐξόλλυμι, παρατ. ἀπώλλυν καὶ ἀπώλλυον, μέλλων ἀπολῶ (καὶ σύνθετ. συναπ-, προσαπ-) καὶ διολῶ, ἀόρ. ἀπώλεσα (καὶ σύνθετ. συναπ-) καὶ διώλεσα καὶ ἐξώλεσα, παρακ. ἀπολώλεκα (καὶ σύνθετ. προσαπ-) καὶ διολώλεκα, ὑπερσυντ. ἀπωλωλέκειν, μετ' ὀλ. μέλλων ἀπο-

λωλεκῶς ἔσομαι. Πλθ. ἀπόλλυμαι (καὶ σύνθετ. προαπ-, προσαπ-, συναπ-) καὶ διόλλυμαι, παρατ. ἀπωλλύμην (καὶ σύνθετ. προσαπ-), διολοῦμαι καὶ ἐναπολοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἕ' ὡς παθ. ἀπωλόμην (καὶ σύνθετ. προαπ-, ἐναπ-, προσαπ-, συμπαρ-, συναπ-) καὶ διωλόμην, παρακ. ἕ' ἐνεργ. ὡς παθητ. ἀπόλωλα (καὶ σύνθετ. παρααπ-, προαπ-, προσαπ-) καὶ ἐξόλωλα, διόλωλα, ὑπερσ. ἀπολώλειν. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσ. ἀπόλλυμι ἑμαυτόν. Σύνθετ. ῥημ. ἐξώλης, προώλης, ῥημ. παρᾶγ. ὀλεθρος.

ὀλολυζω (ῥωνάζω μεγαλοφώνως. ἐπὶ γυναικίως), παρατ. συνωλόλυζον καὶ ἀόρ. ὠλόλυξα Ῥημ. παρᾶγ. ὀλολυγή.

ὀλοφυρόμαι (ἀποθετ. θρηνώ, ὀδύρομαι), παρατατ. ὠλοφυρόμην, μέλλ. ὀλοφυροῦμαι, ἀόρ. μέσ. ὠλοφυράμην (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, κατ-, προσ-), ἀόρ. παθητ. ὡς μέσ. ὀλοφυρθεῖς. Ῥημ. παρᾶγ. ὀλοφυρμός, ὀλόφυρσις.

ὀμιλέω-ᾶ (συναναστρέφομαι) (καὶ σύνθετ. προσ-, ἐξ-), παρατ. ὠμίλουν, μέλλ. ὀμιλίσω, ἀόρ. ὠμίλησα, παρακ. ὠμίληκα, ὑπερσ. ὠμιλίκειν. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνομίλητος. Ῥημ. παρᾶγ. ὀμιλητής, ὀμιλητικός.

ὀμνῶμι (ὀμνῶ) (καὶ σύνθετ. ἀπ-, συν-, ἐπ-, συνεπ-, ἐξ-, προ-, προσ-), παρατ. ὠμνῶν (καὶ ἐπ-, ζυν-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ὀμοῦμαι (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἀπ-, δι-), ἀόρ. ὠμοσα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, συν-, ἐπ-, ἐξ-, προ-, προσ-), παρακ. ὀμώμοκα (καὶ σύνθετ. συν-, ἀντ-, δι-), ὑπερσ. ὠμωμόκειν, μετ' ὀλ. μέλλ. ἀντομωμοκῶς ἔσομαι. Μέσ. διόμνῶμαι, ἐξόμνῶμαι, ἀντόμνῶμαι καὶ ὑπόμνῶμαι παρατ. μέσ. διωμνύμην καὶ ὑπωμνύμην, ἀόρ. μέσ. διωμοσάμην, ἐξωμοσάμην καὶ ἀντωμοσάμην καὶ ἀνθυπωμοσάμην καὶ ἐπωμοσάμην καὶ κατωμοσάμην. Πλθ. γρόν. μέλλ. παθητ. ὀμοσθήσομαι, ἀόρ. παθ. ὠμόθην, παρακ. παθητ. ὀμώμοται, ὀμώμονται καὶ μετοχ. ὀμωμοσμένος. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνώμοτος, ἀπάμοτος καὶ τὸ ζυνώμοτον. Ῥημ. παρᾶγ. ἀντωμοσία.

ὀμοιόω-ᾶ (κἀμνω ὅμοιον) (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-, ἀπ-, προσ-), παρατ. ὠμοίουν (καὶ σύνθετ. ἀπ-), μέλλ. ἀνομοιώσω, ἀόρ. ὠμοίω-

σα (καὶ σύνθετ. ἐξ-). Μέσ. καὶ παθ. ὁμοιοῦμαι (καὶ σύνθετ. ἀφ-, ἐξ-, ἀν-), μέλλ. παθητ. ὁμοιωθήσομαι, ἀόρ. παθητ. καὶ ὡς μέσ. ὁμοιώθην (καὶ σύνθετ. ἀφ-), παρακ. μέσ. καὶ παθητ. ὁμοίωμαι (καὶ σύνθετ. ἀφ-). Τὸ μέσ. ἀνακλειυμ. ὁμοιωῖ ἑμαυτὸν (καὶ σύνθετ. ἐξ-). Ῥημ. παράγ. ὁμοίωμα, ὁμοίωσις, ἀνομοίωσις.

ὁμολογέω-ᾶ (λέγω ταῦτά, συμφωνᾶ, ὁμολογᾶ) (καὶ σύνθετ. συν-, προσ-, καθ-), παρατατ. ὁμολόγουν (καὶ σύνθετ. συν-, προσ-), μέλλ. ὁμολογήσω (καὶ σύνθετ. συν-), ἀόρ. ὁμολόγησα (καὶ σύνθετ. συν-, δι-, προσ-), παρακ. ὁμολόγηκα (καὶ σύνθετ. συν-) ὑπερσ. ὁμολογήκειν καὶ ὁμολογηκῶς ἦν. Παθητ. καὶ σπανιώτ. μέσ. ὁμολογοῦμαι (καὶ σύνθετ. ἀν-, προσ-, συν-), μέσ. διομολογοῦμαι, παρατ. παθ. καὶ σπαν. μέσ. ὁμολογούμην (καὶ σύνθετ. συν-, ἀν-), μέσ. διομολογούμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθητ. ὁμολογήσομαι, ἀόρ. μέσ. ὁμολογησάμην (καὶ σύνθετ. δι-, συν-, ἀν-, ἀνθ-), ἀόρ. παθητ. ὁμολογήθην (καὶ σύνθετ. δι-, συν-), παρακ. παθ. ὁμολόγημαι (καὶ σύνθετ. δι-, προσ-, συν-), μέσ. διομολόγημαι, ὑπερσ. παθ. ὁμολογήμην (καὶ σύνθετ. προσ-) καὶ διομολογημένος ἦν. Ῥημ. ἐπίθ. εὐομολόγητος, ὁμολογητέον, διομολογητέον, ἀνομολογητέον. Ῥημ. παράγ. ὁμολόγημα.

ὄνειδέζω (ἐλέγχω, ἐπιτιμᾶ), παρατ. ὄνειδιζον, μέλλ. ὄνειδιῶ, ἀόρ. ὄνειδισα, παρακ. ὄνειδικῶς. Τοῦ παθητ. μόνον ὁ ἐνέστ. ὄνειδίζομαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἐπονείδιστος, ὄνειδιστέον.

ὄννημι (ὠφελᾶ). Μόνον γ' ἐνικ. ὄννησιν, ἀπαρ. ὄννησθαι καὶ θηλ. μετοχ. ὄννησα, παρατ. ὠφέλουν, μέλλ. ὄνησω καὶ ἀόρ. ὠνησα. Μέσ. ὄννησθαι (καθ' ὄριστ., εὐκτ. καὶ ἀπαρέμφ. μόνον), παρατ. ὠννήσθην, μέσ. μέλλ. ὄνησομαι, μέσ. ἀόρ. ὠνήμην (ἄνευ ὑποτακτ., προστακτ. καὶ μετοχ.). Παθ. ἀόρ. ὄνηθῆναι (= ὠφεληθῆναι). Ῥημ. ἐπίθ. ἀνόνητος. Ῥημ. παράγ. ὄνησις.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὄνα-μετ' ἀναδιπλώσ. ἐν μέσῳ τῆς ρίζ. ὄ-νι-να.

ὀξύνω (κἄμνω τι ὀξύ). Πικρὰ τοῖς Ἀττικοῖς μόνον σύνθετον παροξύνω (καὶ σύνθετ. συμ-), παρατ. παρώξυνον, μέλλ. παροξύνω, ἀόρ. παρώξυνα. Μέσ. καὶ παθ. παροξύνομαι, παρατ. παρωξύνομην, ἀόρ. παθητ. καὶ ὡς μέσ. παρωξύνθη, παρακ. παρώξυμ-

μαι, ὑπερσ. γ' ἐνικ. παρώξυντο. Ῥημ. παρχήγ. παροξυσμός, παροξυντικός.

ὀπλίζω (δίδω τινὶ ὄπλα, ἐξοπλίζω) (καὶ σύνθετον ἐξ-, καθ-). παρατ. ὠπλιζον καὶ ἀόρ. ὠπλισα (καὶ συνθετ. ἐξ-, καθ-). Μέσ. ὀπλιζομαι (καὶ σύνθετ. ἐξ-), παρατ. ὠπλιζόμεην (καὶ σύνθετ. ἐξ-), ἀόρ. πκθ. καὶ ὡς μέσ. συνήθως ὠπλίσθην (καὶ σύνθετ. ἐξ-) καὶ ἀόρ. μέσ. ὠπλισάμην (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἀνθ-), παρακ. μέσ. ὠπλισμαι (καὶ σύνθετ. ἐξ-, καθ-) καὶ σπανίως ὡς παθ. (καὶ συνθετ. ἀνθ-), ὑπερσυντ. ὠπλίσμην (καὶ σύνθετ. ἐξ-). Ῥηματ. ἐπίθ. ὀπλιστέον. Ῥημ. παρχήγωγα ὀπλισις, ὀπλισμα, ἐξόπλισις, καθόπλισις, ἐξοπλισία.

ὀράω=ὠ (βλέπω) (καὶ σύνθετ. ἐν-, ἐφ-, εἰσ-, ἀφ-, παρ-, δι-, ὑπερ-, προ-, προσ-, συνδι-, προσκαθ-), παρατ. ἐώρων (καὶ σύνθετ. ἐφ-, καθ-, συν-, περι-, παρ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ὄψομαι (καὶ σύνθετ. περι-, κατ-, παρ-, ἐπ-, δι-, ὑπ-), ἀόρ. ε' εἶδον (καὶ συν-, ἐν-, κατ-, ἀπ-, ἐπ-, παρ-, περι-, προ-, προσ-, ὑπερ-), παρακειμ. (ἐώρακα καὶ ὀρθότερον) ἐόρακα (καὶ σύνθετ. συν-, ἐν-, περι-, ὑπερ-, καθ-), καὶ σπανίως ὀπωπα, ὑπερσ. ἐωράκειν καὶ ἐορακῶς ἦν, εἰκτ. ἐορακῶς εἶην. Πκθθητ. ὀρώμαι (καὶ σύνθετ. καθ-, ἐφ-, περι-, ὑφ-, ὑπερ-), παρατ. πκθ. ἐωρώμην (καὶ σύνθετ. καθ-, ἐφ-, περι-), μέλλ. πκθ. ὀφθήσομαι (καὶ σύνθετ. περι-), ἀόρ. πκθ. ὠφθην (καὶ σύνθετ. ὑπερ-, περι-, κατ-, παρ-), παρακειμ. πκθ. ἐώρᾶμαι (καὶ σύνθετος προ-, παρ-, ὑπερ-) καὶ σπανίως ἄψαι, ὠπται (καὶ κατ-) καὶ περιώφθαι. Μέσ. προορώμαι, ὑφορώμαί τι καὶ περιορώμαί τι, παρατ. μέσ. προεωράμην, μέσ. ἀόρ. ε' προειδόμην, ὑπειδόμην καὶ συνειδόμην. Ἐὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. ὀρῶ ἑμαυτὸν καὶ περιορῶ ἑμαυτὸν. Ῥημ. ἐπίθ. προῦπτος, ὑποπτος, κάτοπτος, ἀοπτος, ἀνύποπτος, εὐσύνοπτος, ἀσύνοπτος, ἀπερίοπτος, εἰσοπτος, ὀρατός, ἀόρατος, δυσόρατος, προορατός, περιοπτέον, ὑπεροπτέον, παροπτέον, κατοπτέον. Ῥημ. παρχήγ. ὄψις, ὄμμα, ὀφθαλμός, ὄραμα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὄρα-, ὄπ-, καὶ εἶδ-, ἐξ ἧς εἶδον (=εἶφιδον)

ὀργίζω (παροργίζω τινά) (καὶ σύνθετ. ἐξ-), μέλλ. ἐξοργίω, ἀόρ.

ὠργισα (καὶ σύνθετ. ἐξ-). Μέσ. ὀργίζομαι, παρατ. ὠργιζόμεν, μέλλ. ὀργιοῦμαι καὶ παθ. ὡς μέσ. ὀργισθήσομαι (καὶ σύνθετ. συν-), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ὠργίσθην (καὶ σύνθετ. συν-, παρ-), παρακ. μέσ. ὠργισμαί. Ῥημ. ἐπίθ. ὀργιστέον.

ὀρέγω (ἐκτείνω, ἀπλώνω τὰς χεῖρας) καὶ ἀόρ. ὠρεξα. Μέσον ὀρέγομαι (ἐπιθυμῶ, ἐρίεμαι) (καὶ σύνθετ. ἐπ-), παρατατ. ὠρεγόμεν, μέλλ. μέσ. ἐπορέζομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ὠρέχθην καὶ ἀόρ. μέσος ὠρεζάμεν. Προσχηματισμὸς αὐτοῦ εἶνε τὸ ἀποθ. ὀριγνώμαι καὶ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ὀριγνηθῆναι. Ῥημ. παράγ. ὀργυιά.

ὀρμάω-ῶ (βάλλω εἰς κίνησιν, παρορμῶ) καὶ σύνθετ. προ-, παρ-, συν-, ἐξ-), παρατ. ὠρμων (καὶ σύνθετ. παρ-), μέλλ. ὀρμήσω, ἀόρ. ὠρμησα (καὶ σύνθετ. ἀφ-, ἐξ-, συνεξ-, προ-), παρακείμε. ὠρμηκα. Μέσ. ὀρμῶμαι (καὶ σύνθετ. ἀφ-, ἐξ-), παρατ. μέσ. ὠρμάμεν καὶ σύνθετ. ἀφ-), μέσ. μέλλ. ὀρμήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ὠρμήθην (καὶ σύνθετ. ἀφ-), παρακ. μέσ. ὠρμημαί (καὶ σύνθετον ἐξ-, προ-), ὑπερσυντ. μέσ. ὠρμήμεν (καὶ σύνθετ. ἐξ-). Τὸ ὀρμῶ καὶ συνεξορμῶ εἶναι=καὶ τῷ ὀρμῶμαι. Ῥημ. παράγ. ὀρμή, ἀφορμή, ἐξορμή, παρόρμησις, ὀρμητήριον.

ὀρμέω-ῶ (ἀράζω) (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἐφ-, ἀνθ-, περι-), καὶ παρατατικὸς ὠρμουν (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἐφ-, περι-, ἀνθ-). Παθητ. ἐφορμεῖσθαι (=πολιορκεῖσθαι, ἀποκλείεσθαι) καὶ ἐφορμούμενος. Ῥημ. παράγ. ἐφόρμησις.

ὀρμίζω (φέρω τὸ πλοῖον εἰς λιμένα) καὶ ἐξορμίζω παρατ. ἐξ-ὠρμιζον καὶ ἀόρ. ὠρμισα (καὶ σύνθετ. ἐξ-, προ-, συν-, μεθ-, περι-, παρ-). Παθ. ὀρμίζομαι. Μέσ. ὀρμίζομαι (καὶ σύνθετ. προσ-), παρατατικὸς μέσ. ὠρμιζόμεν, μέλλ. μέσ. ὀρμιοῦμαι (καὶ σύνθετον προσ-), ἀόρ. μέσ. ὠρμισάμεν (καὶ σύνθετ. καθ-, μεθ-, ἐφ-, περι-, ὑφ-, ἐγκαθ-), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ὠρμίσθην (καὶ σύνθετ. καθ-, εἰσ-). Ῥημ. παράγ. προσόρμησις.

ὀρύττω (σκάπτω, ἀνοίγω χάνδακα) (καὶ σύνθετον δι-, κατ-, ἐξ-), παρατ. ὠρυττον (καὶ σύνθετ. δι-, ἀν-, ἐξ-, παρ-), μέλλων διορύζω καὶ κατορύζω, ἀόρ. ὠρυξα (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, ἐξ-, κατ-). Παθητ. ὀρύττομαι (καὶ σύνθετ. δι-, ἐξ-, κατ-), παρατ. κα-

τωρυττόμην, μέλλ. παθ. κατορυχθήσομαι, ἀόρ. παθ. περιωρύχθην, καὶ κατωρύχθην, παθ. παρακ. ὠρύρυγμαί (καὶ σύνθετ. δι-, κατ-), ὑπερσ. παθ. ὠρύρυκτο (καὶ σύνθετ. δι-). Ῥημ. ἐπίθ. ὀρυκτός. Ῥημ. παρᾶγ. ὄρυγμα, διόρυγμα, διωρυξ. (διώρυχος), τοιχωρύχος.

ὄρχομαι (ἀποθ. χρεύω) (καὶ σύνθετ. ἐπ-), παρατ. ὠρχούμην, μέλλ. μέσ. ὀρχήσομαι, ἀόρ. μέσ. ὠρχησάμην (καὶ σύνθετ. ἐξ-). Ῥημ. παρᾶγ. ὄρχησις, ὀρχηστής, ὀρχηστικός.

ὄσφραίνομαι (ἀποθετ. μυρίζομαι). Μόνον ὁ ἐνεστώσ. Ῥημ. παρᾶγ. ὄσφρησις.

ὄφειλω (χρεωστῶ) (καὶ σύνθετ. προσ-, ἐν-), παρατ. ὄφειλον (καὶ σύνθετ. προσ-), μέλλ. ὄφειλήσω, ἀόρ. ὄφειλησα (καὶ σύνθετ. ἐπ-), ἀόρ. β' ὄφελον, ὑπερσ. ὄφειλήκειν. Παθ. ὄφείλομαι (καὶ σύνθετ. προσ-, ἐν-, προ-), παρατ. ὄφειλόμην (καὶ σύνθετ. προ-) καὶ ἀόρ. παθ. ὄφειληθείσα. Ῥημ. παρᾶγ. ὄφειλημα.

ὄφλισκάνω (καταδικάζομαι εἰς τι) (καὶ σύνθετ. προσ-), παρατ. ὠφλίσκανον, μέλλ. ὄφλήσω (καὶ σύνθετ. προσ-), ἀόρ. β' ὄφλον, (καὶ σύνθετ. προσ-), ἄνευ προστακτικῆς, παρακ. ὠφληκα, ὑπερσυντ. ὠφλήκειν καὶ ὠφληκῶς ἦν. Παθητ. παρακ. ὠφλημένος. Ῥημ. παρᾶγ. ὄφλημα.

ὄχετεύω (φέρω δι' ὄχματοῦ) (καὶ σύνθετ. ἐπ-, ἀπ-, παρ-,) παρατ. ἐπωχέτευον καὶ ἀόρ. διωχέτευσα. Μέσ. ἀόρ. ἐπωχέτευσάμην. Παθ. παρακ. ἀπωχετευμένος.

ὄχέω-ω (φέρω τινὰ ἐπὶ ὄχηματος, κρατῶ). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστώσ. Μέσ. ὄχοῦμαι (=φέρωμαι ἐπὶ ὄχηματος) (καὶ σύνθετ. ἐπ-), παρατ. μέσ. ὠχούμην καὶ παρωχούμην. Ῥημ. παρᾶγ. ὄχημα, ὄχησις.

Π

παιανέζω (ἄδω παιᾶνα), παρατ. ἐπαιάνιζον, (καὶ σύνθετ. συν-), καὶ ἐπαιώνιζον, ἀόρ. ἐπαιάνισα καὶ ἐπαιώνισα. Παθ. ὑπερσ. ἐπεπαιώνιστο. Ῥημ. παρᾶγ. παιωνισμός.

παιδαγωγέω-ω (ἀνατρέφω παῖδα) (καὶ σύνθετ. δια-), παρατ. ἐπαιδαγώγουν, μέλλ. παιδαγωγίσω. Παθ. διαπαιδαγωγούμαι,

μέλλ. μέσ. ὡς παθ. παιδαγωγήσομαι καὶ ἄορ. παθ. ἐπαιδαγωγήθην.

παιδεύω (διδάσκω, ἀνατρέφω), παρατ. ἐπαίδευον, μέλλ. παιδεύσω, ἄορ. ἐπαίδευσα (παρακ. πεπαίδευκα. Παθ. παιδεύομαι, παρατ. ἐπαιδευόμεν (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. παθ. παιδευθήσομαι καὶ σπαν. μέσ. μέλ. ὡς παθ. παιδεύσομαι, ἄορ. παθ. ἐπαιδευθήην (καὶ σύνθετ. δι-, συν-, προ-), παρακ. παθ. πεπαίδευμαι, ὑπερσ παθ. ἐπεπαιδευόμεν. Μέσ. παιδεύομαι, ἄορ. μέσ. ἐπαιδευσάμην, παρακ. μέσ. πεπαίδευμαι. Ῥημ. ἐπίθ. παιδευτός, ἀπαιδευτος, παιδευτέος καὶ παιδευτέον. Ῥημ. παρᾶχ. παίδευμα, παίδευσις, παιδεία, παιδευτής.

παίζω (παίζω, καταγελῶ) (καὶ σύνθετ. ἀντι-, προσ-), παρατ. ἐπαίζον (καὶ προσ-), μέλλ. δωρ. παιζοῦμαι, ἄορ. ἐπαισα (καὶ σύνθετ. προσ-). Παθ. παρακ. προστ. πεπαίσθω, ἀπαρ. πεπαίσθαι, καὶ μετοχ. διαπεπαισμένος. Ῥημ. παρᾶχ. παιδιὰ καὶ παίγνιον, σύνθετ. συμπαίστης, συμπαίστωρ.

παίω (κτυπῶ, πληγώνω) (καὶ σύνθετ. παρα-), παρατ. ἐπαίον, μέλλ. παίσω, ἄορ. ἐπαισα, παρακ. ὑπερπέπαικα (= ὑπερβέβληκα). Παθ. παίομαι, παρατ. ἐπαϊόμεν, καὶ ἄορ. μέσ. ἐπαίσατο (τὸν μηρόν). Ῥημ. ἐπίθ. ἀνάπαιστος.

παλαίω (πκλαίω) (καὶ σύνθετ. προσ-), παρατ. ἐπάλαιον, (καὶ σύνθετ. προσ-), ἄορ. ἐπάλαισα, (καὶ σύνθετ. κατ-). Ῥημ. ἐπίθ. δυσπάλαιστος. Ῥημ. παρᾶχ. πάλαισμα, παλαιστής, παλαίστρα.

πάλλω (κινῶ, σείω) καὶ παθ. ἐνεστ. πάλλομαι μόνον.

παραινῶ (συμβουλεύω), παρατ. παρήνουν, μέλλ. παραινέσω, καὶ σπανιώτ. μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. παραινέσομαι, ἄορ. παρήνεσα, παρακ. παρήνεκα. Παθ. παραινοῦμαι, ἄορ. παθ. παρηνέθην, παρακ. παρήνημαι. Ῥημ. παρᾶχ. παραίνεσις.

παραιτοῦμαι (παρακαλῶ, ζητῶ τι παρὰ τινος) ἀποθετ., παρατ. παρητούμην, μέσ. μέλλ. παραιτήσομαι, ἄορ. μέσ. παρητησάμην. Ῥημ. ἐπίθ. παραιτητός, ἀπαραίτητος. Ῥημ. παρᾶχ. παραιτήσις.

παρακελεύομαι, ὄρα κελεύω.

παραμυθέομαι-οὔμαι (ἀποθετ. = παραγοῦν), παρατατ. παρεμυθοῦμην, μέλλ. μέσ. παραμυθήσομαι καὶ ἀόρ. μέσ. παρεμυθησάμην. Ῥημ. ἐπίθ. εὐπαραμύθητος, δυσπαραμύθητος, παραμυθητέον.

παραινόμεω-ᾶ (κίμνω τι παράνομον), παρατ. παρενόμουν, ἀόρ. παρενόμησα, παρακ. παρανενόμηκα, ὑποτακτ. παρανενομηκῶς ᾶ, ὑπερσ. παρενενομήκειν. Παθ. παρανομοῦμαι, ἀόρ. παθ. παρανομηθεὶς καὶ παρακ. παθητ. παρανενομῆσθαι. Ῥημ. παράγ. παρανόμημα.

παρασκευάζω (ἐτοιμάζω) (καὶ σύνθετ. συμ-, προ-), παρατατ. παρεσκεύαζον, μέλλ. παρασκευάσω, ἀόρ. παρεσκεύασα (καὶ σύνθετ. συμ-), παρακ. παρεσκεύακα (καὶ σύνθετ. συμ-), ὑπερσ. παρεσκευάκειν. Μέσ. παρασκευάζομαι (καὶ σύνθετ. ἀντι-), παρατ. μέσ. παρεσκευαζόμεν (καὶ σύνθετ. ἀντι-), μέλλ. μέσ. παρασκευάσομαι, ἀόρ. μέσ. παρεσκευασάμην (καὶ σύνθετ. ἐπι-, συμ-), παρακ. μέσ. παρεσκεύασμαι, ὑπερσ. μέσ. παρεσκευάσμεν καὶ παρεσκευασμένος ἦν, μετ' ὀλίγ. μέλλ. μέσ. παρεσκευασμένος ἔσομαι. Παθητ. παρασκευάζομαι, παρατ. παθ. παρεσκευαζόμεν, μέλλ. παθ. παρασκευασθίσομαι, ἀόρ. παθ. παρεσκευάσθην, παρακ. παθ. παρεσκεύασμαι, ὑπερσ. παθ. παρεσκευάσμεν καὶ παρεσκευασμένος ἦν. Ῥημ. ἐπίθετ. παρασκευαστός καὶ παρασκευαστέον. Τὸ μέσ. καὶ παρασκευάζω ἑμαυτόν. Ῥημ. παράγ. παρασκευαστής, παρασκευάσμα, παρασκευαστικός.

παρηβῶ ὄρα ἠθάω ᾶ.

παροινέω-ᾶ (ἀττικτῶ διὰ μέθην, ὑβρίζω), παρατ. ἐπαρώνουν, ἀόρ. ἐπαρώνησα, παρακ. πεπαρώνηκα. Παθ. παροινούμαι (ὑβρίζομαι) καὶ ἀόρ. παθ. ἐπαρυνήθην.

παρρησιάζομαι (ἀποθετ. μεταχειρίζομαι παρρησίαν, ἐλευθεροτυμίαν), παρατατ. ἐπαρρησιαζόμεν, μέλλ. μέσ. παρρησιάσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐπαρρησιασάμην, παρακ. μέσ. πεπαρρησιασμαι. Παθητ. παρακ. τὰ πεπαρρησιασμένα (= τὰ μετὰ παρρησίας εἰρημύμενα).

πάσχω (πάσχω) (καὶ σύνθετ. ἀντι-, προσ-), παρατατ. ἐλασχον

(καὶ σύνθετ. ἀντ-), μέλλ. μέσ. πείσομαι (καὶ σύνθετ. προ-), ἀόρ. β' ἔπαθον, παρακ. β' πέπονθα (καὶ σύνθετ. προ-, προσ-), ὑποτακτ. πεπόνθω, εὐκτικ. πεπονθῶς εἶην καὶ σπαν. πεπόνθοιμι, ὑπερσυντ. ἐπεπόνθειν καὶ πεπονθῶς ἦν, μετ' ὀλίγ. μέλλ. πεπονθῶς ἔσομαι. Τὸ εὖ πάσχω καὶ κακῶς πάσχω εἶναι ὡς παθητ. τοῦ εὖ ποιῶ καὶ κακῶς ποιῶ.

πατάσσω (κτυπῶ). Μόνον ὁ ἀόρ. ἐπάταξα, οἱ δ' ἐλλείποντες χρόνοι ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ τύπτω καὶ παίω.

παύω (κάμνω τινὰ νὰ παύσῃ, ἀποτρέπω, καταπαύω) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, κατα-), παρατ. ἔπαυον (καὶ σύνθ. ἀν-), μέλλ. παύσω (καὶ σύνθετ. κατα-), ἀόρ. ἔπαυσα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, δι-, κατα-), παρακ. πέπαυκα. Μέσ. καὶ παθητ. παύομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, ἀνα-, κατα-), παρατατ. μέσ. ἐπαυόμην (καὶ μέσ. ἀν-), μέλλ. μέσ. καὶ ὡς παθητ. παύσομαι (καὶ μέσ. μόνον ἀνα-), μέλλων παθητ. παυσθήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐπαυσάμην (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, ἐξ-), ἀόρ. παθητ. ἐπαύσθην, παρακ. μέσ. καὶ παθητ. πέπαυμαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, κατα-), ὑπερσ. μέσ. ἐπέπαυντο καὶ παθ. διεπέπαυντο. Ῥημ. ἐπίθετ. ἄπαυστος, δυσκατάπαυστος καὶ παυστέον. Ῥημ. παράγ. παῦλα, ἀνάπαυλα, ἀνάπαυσις, ἀναπαυτήριος.

παχύνω (κάμνω τινὰ παχύν) καὶ ἀόρ. ἐπάχυνα. Μέσ. καὶ παθ. παχύνομαι.

πείθω (καταπείθω) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, μετα-, συμ-, παρα-, συνανα-), παρατατ. ἔπειθον (καὶ ἀν-, συν-, συναν-), μέλλ. πείσω (καὶ σύνθετ. ἀνα-), ἀόρ. ἔπεισα (καὶ σύνθετ. ἀν-, μετ-, συν-), παρακ. πέπεικα (καὶ σύνθετ. ἀνα-), ὑπερσ. ἐπεπείκειν. Μέσ. καὶ παθητ. πείθομαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-) καὶ παθητ. μεταπείθομαι, παρατ. μέσ. ἐπειθόμην, παρατ. παθητ. ἀνεπειθόμην, μέλλ. μέσ. πείσομαι, μέλλ. παθητ. πεισθήσομαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, μετα-, συμ-), ἀόρ. παθητ. καὶ ὡς μέσ. ἐπείσθην (καὶ σύνθετ. ἀν-, μετ-), μέσ. ἀόρ. β' ἐπιθόμην, παρακ. μέσ. καὶ παθητ. πεπεισμένος (καὶ σύνθετ. ἀνα-), ὑπερσ. μέσ. καὶ παθητ. ἐπεπείσθην, μετ' ὀλίγ. μέλλ. πεπεισμένος ἔσομαι. Παρακ. β' ἐγεργῆτ. ὡς μέσ. πέποιθα (=ἔχω πεποίθησιν, θαρρῶ), ὑπερσ. ἐπεποίθειν. Ῥημ. ἐπίθετ. εὐπείστος, δύσπείστος,

μεταπειστός, δυσανάπειστος καὶ πιστέον. Τὸ μέσ. καὶ πείθω ἐμαυτόν. Ῥημ. παρᾶγ. πειθῶ.

πεινῶ, πεινής, πεινή, κτλ. (ἔχω πείναν, πεινῶ), παρατατικ. ἐπεινῶν, μέλλων πεινήσω, ἀόρ. ἐπεινήσα, παρᾶκ. πεπεινήκα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα ἤτο ποτε πεινήω πεινῶ, πεινήεις-ῆς, κτλ. διὰ τοῦτο συναρῆται εἰς Η καὶ οὐχὶ εἰς Α.

πειράω-ῶ (λαμβάνω πείραν καὶ λόγους προτείνω ἐπ' αἰσχροῦς σημασίας) παρατατικὸς ἐπειρών, μέλλων πειράσω (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατᾶ-), ἀόριστος ἐπειράσα (καὶ σύνθετ. ἀπ-). Μέσ. πειρῶμαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-) καὶ παθ. πειρῶμαι (ἐπ' αἰσχροῦς σημασίας) καὶ ναῦς ἀναπειρωμένη (=εἰς τὴν θάλασσαν ἀριεμένη πρὸς δοκιμήν), παρατατικὸς μέσ. ἐπειρώμην (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-), μέλλων μέσ. πειράσομαι (καὶ σύνθετ. δια-), ἀόριστος παθ. ὡς μέσ. ἐπειράθην καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-) καὶ μέσ. ἀόρ. ἐπειρασάμην σπικνωτέρος, ἀόρ. παθ. μετὰ παθ. διχθέσεως πειραθεῖς, παρακείμ. μέσ. πεπειράμαι (καὶ σύνθετ. δια-). Ῥημ. ἐπίθετ. ἀπειράτος, πειρατέος,-έον καὶ ἀποπειρατέον. Ῥημ. παρᾶγ. πείρασις.

πέμπω (στέλλω) (καὶ σύνθετ. ὄρα παρατατικ.), παρατατ. ἐλεμπον (καὶ σύνθετ. ἀν, ἀπ-, δι-, εἰς-, ἐξ-, μετ-, παρ-, περι-, προ-, συν-, συμπρο-), μέλλων πέμψω (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἀνα-, ἐκ-, μετα-, προ-, συμ-), ἀόριστος ἐλεμψα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀν-, ἀντ-, δι-, εἰς-, ἐξ-, μετ-, κατ-, προ-, προεισ-, προστ-, προτεξ-, παρ-, περι-, συν-, συμπρο-, συνεξ-, ὑπ-) παρακείμ. πέπομφα (καὶ σύνθετ. ἐκ-, προ-), ὑπερσυντελ. ἐλεπόμφειν (καὶ σύνθετ. δι-) καὶ ἐκλεπομφῶς ἦν. Παθητ. πέμπομαι (καὶ σύνθετ. εἰς-, ἐκ-, ἀνα-, παρα-, ἐπι-, προ-), καὶ μέσ. σύνθετος—πέμπομαι (μετὰ τῆς ἀπο-, μετα-, ἐπιμετα-), παρατατικὸς παθ. ἐλεπόμην καὶ μέσ. σύνθετος—ἐλεπόμην (μετὰ τῶν μετ-, προ-, ἐξ-, δι-, ἀπ-), μέσ. μέλλων μεταπέμφομαι, μέλλων παθητ. ἐκλεμψθήσομαι, ἀόρ. μέσ. σύνθετος—ἐλεμψάμην μετὰ τῶν ἀπ-, μετ-, δι-, προμετ-, προαπ-), ἀόριστος παθ. ἐλέμφθην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-, εἰς-, παρ-, ὑπ-, ἐπ-. παρ-, προ-, προαπ-, συν-, μετ-, ἐξ-, περι-), παρακείμ. παθ. πελεμμένος (καὶ σύνθετ. μετα-) καὶ τρίτ. ἐνκ. προπέπεμπται, ὑπερσυντελ. προπέπεμπτο καὶ ἐξε-

πέπεμπτο καὶ μεταπεπεμμένοι ἦσαν. Ῥημ. ἐπίθ. πεμπτός, μετάπεμπτος, ὑπόπεμπτος, πεμπτέον καὶ μεταπεμπτέος. Ῥημ. παρὰ. πομπή, πέμψις.

πενθέω-ῶ (ἔχω πένθος, πενθῶ τινα), παρατ. ἐπένθουν, μέλλων συμπενθήσω, ἀόριστος ἐπένθησα (καὶ σύνθετ. συν-), παρακείμενος συμπεπένθηκε. Παθ. πενθοῦμαι.

πένομαι (εἰμι πένης) ἀποθετ. καὶ παρὰ. ἐπενόμην.

πέπρωται ὄρα πορεῖν.

περαίνω (φέρω τι εἰς πέρας, τελειώνω) (καὶ σύνθετ. δια-, διεκ-) παρὰ. ἐπέραινον, μέλλ. περανῶ, ἀόριστ. ἐπέρᾶνα (καὶ σύνθετ. δι-, συν-, συνδι-). Παθητικ. περαίνομαι (καὶ σύνθετ. δια-, ἐκ-), παρὰ. ἐπεραίνομην, ἀόριστος παθ. ἐπεράνθη (καὶ σύνθετ. δι-, συν-), μέλλ. μέσ. διαπερανοῦμαι, ἀόρ. μέσ. διαπερανάμην καὶ συνεπερανάμην, παρὰ. πεπέρανται καὶ διαπεπέρανται, προστακτικὴ πεπεράνθω (καὶ σύνθετ. δια-), ἀπκρέμ. πεπεράνθαι (καὶ σύνθετ. δια-), μετοχὴ πεπερασμένος, εὐκτικὴ πεπερασμένον εἶη. Ῥημ. ἐπίθ. ἀπεράντος, διαπεραντέον.

περάω-ῶ (περῶ) (καὶ σύνθετ. δια-, ἐκ-, διεκ-, συνεχ-), μέλλων περᾶσω, ἀόρ. διεπέρᾶσα, παρὰ. πεπέρακα.

περιέπω ὄρα ἔπω.

πετάννυμι (ἀνοίγω). Σύνθετον μόνον ἀναπετάννυμι καὶ περιπεταννύω, παρὰ. ἐνεπετάννυν, ἀόρ. ἀνεπέτᾶσα, κατεπέτᾶσα, περιεπέτᾶσα, ἐπεπέτᾶσα, προεπέτᾶσα. Παθ. ἀναπετάννυμαι, παρὰ. ἀνεπεταννύμην καὶ παρακείμενος ἀναπέπτᾶμαι καὶ καταπέπτᾶμαι.

ΣΗΜ. Ῥιζ. πετασ-, πετάννυμι (= τετάτ-νυμι), ἐπέτᾶσα (= πέτασσι) δι' ἀπλοποιήτεως τῶν δύο Σ, διὰ τοῦτο δὲν τρέπεται τὸ Α εἰς Η.

πέτομαι (ἀποθ. πατῶ) (καὶ σύνθετ. δια-, συνδι-), μέλλων ἀναπτίσομαι, ἀόρ. θ' σύνθετος—ἐπτόμην (μετὰ τῶν δι-, ἐξ-, ἀν-, προσ-, ἐπ-, ἀπ-) ἄνευ προστακτικῆς.

πήγνυμι (πήγω τι) (καὶ σύνθετ. συμ-, παρὰ. κατ-) καὶ πηγνύω, ἀόριστος ἐπηξα (καὶ σύνθετον δι-, κατ-, ἐπ-). Παθητ. ἢ μέσ. πήγνυμαι (καὶ σύνθετ. ἀπ-, συμ-), παρὰ. ἐπηγνύμην (καὶ σύνθετ.

περι-), εὐκτ. πήγνυτο, μέλλ. παθ. παγήσομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-), ἀόρ. παθ. ἐπάγην (καὶ σύνθετ. συν-), ἀόριστος μέσ. παρεπηζάμην, παρακ. ἐνεργ. ὡς μέσ. πέπηγα (καὶ σύνθετ. συμ-, παρα-), ὑπερσυντ. ἐπεπήγειν. Ῥημ. ἐπίθ. πηκτός. Ῥημ. παράγ. πῆξις.

πηδάω-ᾶ (πηδᾶω, πάλλω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἀνα-, ἐκδια-, κατα-, ἐπι-, παρα-, προσ-, ὑπερ-, ἐπεισ-), παρακτ. ἀπεπήδων καὶ ἀνεπήδων, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἐπιπηδήσομαι, ἀόρ. ἐπήδησα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀν-, ἐξ-, κατ-, παρ-, ὑπερ-, εἰς-), παρακ. ἐκπεπήδηκα, εἰσπεπήδηκα καὶ ὑπερπεπήδηκα, ὑπερσυντ. ἐξεπεπήδηκειν καὶ ἐκπεπήδηκώς ἦν. Ῥημ. παράγ. πήδησις.

πιέζω (σφίγγω, στενοχωρῶ) (καὶ σύνθετ. συμ-), παρακτ. ἐπίεζον ἀόρ. ἐπίεσα (καὶ σύνθετ. συν-). Παθ. πιέζομαι (καὶ σύνθετον συμ-), παρακτατικός ἐπιεζόμεν καὶ ἀόριστος παθητ. ἐπιέσθην. Μέσ. πιέζω ἑμαυτόν.

πέμπλημι (γεμίζω) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, ἐμ-, ἐκ-, συγκατα-), παρακτατ. ἐπίμπλην (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐν-, ἐξ-), μέλλων ἐμπλήσω καὶ ἀναπλήσω, ἀόριστος ἀνέπλησα, ἐνέπλησα, ἐξέπλησα, ἀπέπλησα, ἐπέπλησα, ἀντενέπλησα, παρακ. ἐμπέπληκα. Μέσον καὶ παθητ. ἵμπλάμαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἐμ-, ἀντεμ-, ὑπερ-, ὑπο-, κατα-). παρακτατικός ἐνεπιμπλάμην καὶ ἀνεπιμπλάμην, μέλλων παθητικός ἐμπλησθήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐνεπλησάμην καὶ ἀόριστος μέσ. ἕ' ἐνεπλήμην (σπικνώτατα), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐπλήσθην (καὶ σύνθετος ἐν-, ἀπ-, ὑπ-) καὶ παθ. ἐνεπλήσθην, περιεπλήσθην καὶ διεπλήσθην, παρακ. παθ. ἐμπέπλησται καὶ μέσ. διαπεπλησμένος. Ῥημ. ἐπίθ. ἀπληστος καὶ ἐμπληστέος.

ΣΗΜ. Ῥίζ. πλκ-, κλη- καὶ ἀναδιπλώσει: πί-μ-πλη-μι, τὸ δὲ παρεντιθέμενον Μ οὐδέποτε ἀποβάλλεται.

πέμπρημι (καίω) καὶ συνήθως σύνθετον ἐμπίπρημι, παρακτατικός ἐνεπίμπρην καὶ περιεπίμπρην, μέλλων ἐμπρήσω, ἀόριστ. ἐνέπρησα. Παθ. ἐμπίμπραμαι καὶ παραπίμπραμαι, ἀόριστος παθ. ἐνεπρήσθην.

ΣΗΜ. Ῥίζ. πρη-, κρη- καὶ ἀναδιπλώσει: πί-μ-πρη-μι, τὸ δὲ παρεντιθέμενον Μ οὐδέποτε ἀποβάλλεται.

πίνω (πίνω) (καὶ σύνθετ. προ-, συμ-, ἐπι-, ὑπερ-, ὑπο-, ἐκ-, δια-), παρατ. ἐπίνον (καὶ σύνθετ. προ-, συν-, κατ-, ὑπ-), μέλλων πῖομαι (καὶ σύνθετ. συμ-, ἐκ-), ἀόρ. εἴ ἐπιον (καὶ σύνθετον προ-, ἐξ-, συν-, ὑπ-, ἐν-), παρακειμ. πέπωκα (καὶ σύνθετ. προ-, ὑπο-, ἐκ-). Παθ. παρατ. ἐπινόμην, ἀόρ. παθ. κατεπόθην καὶ προεπόθην καὶ παρακ. παθητ. προπέποται. Ῥημ. ἐπίθ. ὡς οὐσιαστ. ποτόν, ἀποτος, ποτέος, ποτέον. Ῥημ. παράγ. πότος, πόσις, συμπότης, πῶμα, ἔκπωμα, ποτήριον.

πιπράσκω (πωλῶ). Μόνον ὁ παρακειμ. πέπρᾱκα, ὑπερσ. ἐπεπράκειν καὶ πεπρακῶς ἦν. Παθ. πιπράσκομαι, μετ' ὀλίγ. μέλλων ὡς παθ. πεπράσομαι, ἀόρ. παθ. ἐπράθην, παρακ. παθ. πέπρᾱμαι (καὶ σύνθετ. ἐκ-), ὑπερσυντ. ἐπέπρᾱτο. Οἱ ἐλλείποντες χρόνοι ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ πωλῶ. Ῥημ. ἐπίθετα ἀπρατος, πρατέος. Τὸ μέσον κατ' ἀνάλυσ. πέπρακα ἑμαυτόν. Ῥημ. παράγωγα πράσις, πρατήρ.

πίπτω (πίπτω) (καὶ σύνθετ. ἐπι-, ἐκ-, ὑπο-, δια-, συμ-, ἀνα-, κατα-, περι-, μετα-, προσ-, παρα-, ἐμ-, συνεισ-, παρεμ-, ἐπεισ-), παρατ. ἐπιπτον (καὶ σύνθετ. ἐπ-, ἐξ-, συν-, μετ-, προσ-, παρ-, ἐν-, εἰσ-), μέλλων δωρ. πεσοῦμαι (καὶ σύνθετ. ἐπι-, ἐκ-, συμ-, προσ- ἐμ-, εἰσ-, ὑπο-), ἀόριστος εἴ ἐπεσον (καὶ σύνθετ. ἐπ-, ἐξ-, ὑπ-, δι-, συν-, ἀν-, κατ-, περι-, μετ-, προσ-, παρ-, ἐν-, εἰσ-, συνεισ-, ἐπεισ-, προ-), παρακειμένος πέπτωκα (καὶ σύνθετ. ἐκ-, ὑπο-, ἐπι-, συμ-, ἀνα-, κατα-, περι-, μετα-, προσ-, παρα-, ἐμ-, εἰσ-), ὑπερσυντελικὸς ἐπεπτῶκειν (καὶ σύνθετος ἐξ-, ἀν-, κατ-, ἐν-, μετ-), καὶ περιπεπτωκῶς ἦν, ὑποτακτ. ἀναπεπτωκῶς ᾧ, συμπεπτωκῶς ᾧ, εὐκτικὴ πεπτωκῶς εἶην καὶ ἐμπεπτωκῶς εἶην καὶ ἐμπεπτῶκοι. Ῥημ. ἐπίθετον ἀμετάπτωτος. Τὸ πίπτω εἶναι καὶ ὡς παθ. τοῦ βάλλω ὡς ἐκβάλλω τῆς πόλεως καὶ παθ. ἐκπίπτω τῆς πόλεως. Ῥημ. παράγ. πτώμα, πτώσις καὶ ἀπτῶς.

πλανάω-ῶ (ἀποπλανῶ, ἐξκαπτῶ) (καὶ σύνθετ. ἀπο-), παρατακτικὸς ἐπλάνων καὶ παρακ. πεπλανηκῶς. Μέσ. καὶ παθητ. πλανῶμαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, περι-), παρατ. μέσ. ἐπλανώμην, μέσ. μέλλ. πλανήσομαι, ἀόριστος παθ. ὡς μέσ. ἐπλανήθην (καὶ σύνθετ.

ἀπ-), παρκα. πεπλάνημαι. Ῥηματ. ἐπίθ. πλανητός, πλανητέον. Ῥημ. παρκα. πλάνησις, ἀποπλάνησις, πλάνης, ἀπλανής.

πλάττω (μορφοῦμαι, πλάττω, ψεύδω λέγω) (καὶ σύνθετον ἀνα-, συμ-, μετα-), παρκατ. ἐπλαττον, ἀόρ. ἐπλάσσα (καὶ σύνθετ. συν-, περι-). Μέσον καὶ παθ. πλάττομαι (καὶ σύνθετ. δια-), παρκατ. μέσος ἐπλαττόμην, ἀόρ. μέσος ἐπλασάμην, ἀόρ. παθητ. ἐπλάσθην, παρακειμ. μέσος καὶ παθητ. πέπλάσμαι. Ῥηματ. ἐπίθ. πλαστός, εὐπλαστος, ἀδιάπλαστος. Ῥημ. παρκα. πλάσμα, πλάστης, πλαστικός, κοροπλάθος.

πλέκω (πλέκω, τεχνάζομαι δόλους) (καὶ σύνθετον συμ-, ἐμ-, δι-, περι-, ἀντιδια-), ἀόρ. ἐπλεξα (καὶ σύνθετος συν-, δι-). Παθητ. πλέκομαι (καὶ σύνθετ. περι-), μέσον συμπλέκομαι, παρατατ. μέσος συνεπλεκόμεν, ἀόρ. παθ. ἐπλέχθην (καὶ σύνθετ. συν-), ἀόρ. β' παθ. καὶ ὡς μέσ. συνεπλάκην, ὡς παθ. δὲ διεπλάκην καὶ ἐνεπλάκην, παρκα. παθ. πέπλεγμαι (καὶ σύνθετ. ἐμ-, περι-, ἐγκατα-), μέσ. καὶ παθ. συμπέπλεγμαι. Ῥημ. ἐπίθ. πλεκτός. Ῥημ. παρκα. πλέγμα, πλοκή, πλόκανον.

πλέω, πλεῖς, πλεῖ, κτλ. (πλέω) (καὶ σύνθετον δια-, εἰς-, ἐκ-, ἐπι-, περι-, κατα-, προσ-, ἀνα-, παρα-, προ-, συμ-, ἀπο-, διεκ-, ἐπανα-, συνεπι-, ἐπεισ-, ἀντεκ-), παρκατ. ἐπλεον (καὶ σύνθετος δι-, εἰς-, ἐπ-, ἐξ-, ἀπ-, κατ-, περι-, συν-, παρ-, ἀντ-, ἀντεπ-, ἐπεισ-, ἐπεξ-), μέλλ. μέσ. πλεύσομαι (καὶ σύνθετ. εἰς-, ἐπι-, ἐκ-, ἀπο-, κατα-, συμ-) καὶ δωρ. πλευσοῦμαι (καὶ σύνθετ. εἰς-, συμ-, ἀπο-, συνεχ-, ἐπεισ-), ἀόρ. ἐπλευσα (καὶ σύνθετ. δι-, εἰς-, ἐπ-, ἐξ-, ἀν-, ἀπ-, κατ-, συμ-, περι-, παρ-, προσ-, συνεχ-, συνεισ-), παρκα. πέπλευκα (καὶ σύνθετ. εἰς-, ἐκ-, ἀνα-, κατα-, παρκα, δια-, περι-, συμ-, ἐπανα-), ὑπερσ. εἰσεπεπλεύκειν, παρεπεπλεύκειν καὶ περιεπεπλεύκειν. Παθ. παρκα. πεπλευσμένος. Ῥημ. ἐπίθ. ἀπλευστος καὶ πλευστέον. Ῥημ. παρκα. [πλόος] πλοῦς, ἐκπλοῦς, ἐπίπλοῦς, ἐπέκπλοῦς, παράπλοῦς.

πλήθω (εἰμί πλήρης). Μόνον ἢ θηλ. μετοχ. πλήθουσα.

πλήττω (κτιπῶ). Ἄπλοῦν εἶναι τὸ παῖω καὶ τύπτω, ὁ δὲ πλήττω σύνθετος ἐκπλήττω, ἐπιπλήττω καὶ καταπλήττω, παρκατ. ἐπαιον

καὶ ἔτυπτον, σύνθετος δὲ ἐξέπληττον, ἐπέπληττον καὶ κατέπληττον, μέλλ. παίσω καὶ τυπτήσω καὶ σύνθετος ἐκπλήξω, ἐπιπλήξω, καταπλήξω, ἄορ. ἔπαισα, ἐπάταξα καὶ σύνθετος ἐξέπληξα, ἐπέπληξα καὶ κατέπληξα, παρακ. πέπληγα. Παθ. τύπτομαι καὶ ἐπιπλήττομαι, μέσον δὲ ἐκπλήττομαι, παρατ. παθητ. ἐτυπτόμην καὶ μέσ. ἐξεπληττόμην, μέλλ. παθητ. πληγήσομαι, μέλλ. παθ. ὡς μέσ. ἐκπλαγήσομαι, ἄορ. παθ. ἐπλήγην καὶ ὡς μέσ. ἐξεπλάγην καὶ κατεπλάγην, παρακ. παθητ. πέπληγμαι (καὶ σύνθετος παρα-) καὶ μέσος καὶ παθ. παρακ. καταπέπληγμαι καὶ ἐκπέπληγμαι, ὑπερσυντ. μέσος ἐξεπεπλήγμην, κατεπεπλήγμην καὶ ὑπερεπεπλήγμην, μετ' ὀλ. μέλλ. πεπλήξομαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνέκπληκτος, ἔμπληκτος, ἀπόπληκτος, ἄπληκτος, ἀνεπίπληκτος καὶ καταπληκτέον. Ἀντὶ τοῦ ἐκπλήττομαι λέγεται σπανίως καὶ ἐκπλήγνυμαι. Ῥημ. παράγ. πληγή, ἐκπληξίς, ἐπίπληξίς, ἐκπληκτικός, κατάπληξίς, καταπλήξ, παραπλήξ.

πλουτέω-ῶ (εἶμαι πλούσιος), παρατ. ἐπλούτουν, μέλλ. πλουτήσω, ἄορ. ἐπλούτησα καὶ παρακ. πεπλούτηκα.

πλουτίζω (κάνω ἄλλον πλούσιον) (καὶ σύνθετον κατα-), μέλλ. πλουτιῶ, ἄορ. ἐπλούτισα, παρακ. πεπλούτικα. Παθ. πλουτίζομαι καὶ μέσον πλουτίζομαι, καὶ συνήθως κατ' ἀνάγκην πλουτίζω ἑμαυτόν.

πλύνω (πλύνω, καθαρίζω δι' ὕδατος) (καὶ σύνθετον ἀπο-, κατα-), μέλλ. πλυνῶ, ἄορ. ἐξέπλῦνα καὶ περιέπλῦνα. Παθητ. μόνον παρακ. καταπέπλῦται. Ῥημ. ἐπίθ. ἐκπλυτος, ἀνέκπλυτος. Ῥημ. παράγ. πλυντικός.

πνέω (φυσῶ) (καὶ σύνθετον ἐκ-, ἐμ-, ἀνα-, ὑπεκ-), παρατ. ἐπνεον, ἄορ. ἔπνευσα (καὶ σύνθετος ἀν-, ἐξ-, ἐν-, συν-, ἐξαν-, ἐπ-), παρακ. ἐπιπέπνευκα. Παθητ. διαπνέομαι. Ῥημ. παράγ. πνεῦμα, πνεύμων, πνοή.

πνίγω (σφίγγω τὸν λαμόν, στραγγαλίζω, καταπνίγω ἐν τοῖς ὕδασι) καὶ ἄορ. ἀπέπνιξα. Παθητ. καὶ μέσ. ἀποπνίγομαι, παρατατ. παθ. ἐπνιγόμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-), ἄορ. παθ. ἀπεπνίγην. Ῥημ. παράγ. τὸ πνίγος, πνιγμός.

ποθέω-ω (ἐπιθυμῶ ἀπόντχ) (καὶ σύνθετ. ἐπι-, προσ-), παρατ. ἐπόθουν, μέλλ. ποθήσω καὶ ποθήσομαι καὶ ποθέσομαι, ἀόρ. ἐπόθησα καὶ σπχνῶς ἐπόθησα. Πκθ. ποθοῦμαι καὶ ἀντιποθοῦμαι μόνον.

ποιέω-ω (ἐργάζομαι, κατασκευάζω, κήνω) (καὶ σύνθετ. εἰς-, ἐμ-, ἀντι-, μετα-, προσ-, ἐκ-), παρατ. ἐποίουν (καὶ σύνθετ. εἰς-, ἐν-, ἀντ-), μέλλ. ποιήσω, (καὶ σύνθετ. ἐμ-, προσ-), ἀόρ. ἐποίησα, (καὶ σύνθετ. ἐν-, εἰς-, μετ-, προσ-, προ-), παρακ. πεποίηκα (καὶ σύνθετ. εἰς-, ἐμ-) καὶ πεποιηκῶς εἶμι, ὑποτ. ἐμπεποίηκω καὶ πεποιηκῶς ὦ, ὑπερσ. ἐπεποιήκειν καὶ πεποιηκῶς ἦν, εὐκτ. πεποιηκῶς εἶην καὶ σπχν. πεποιήκοιμι. Πκθ. ποιοῦμαι (καὶ σύνθετ. ἐμ-), παρατ. πκθ. ἐποιούμην, μέλλ. πκθ. μεταποιηθήσομαι, ἀόρ. πκθ. ἐποιήθην, (καὶ σύνθετ. εἰς-), παρακ. πκθ. πεποίημαι, ὑπερσ. πκθ. ἐπεποιήμην. Μέσ. ποιοῦμαι (καὶ σύνθετ. μετ-, ἀντι-, προσ-, εἰς-), παρατ. μέσ. ἐποιούμην (καὶ σύνθετ. ἀντ-, προσ-), μέλλ. μέσ. ποιήσομαι (καὶ σύνθετ. ἀντι-), ἀόρ. μέσ. ἐποίησάμην (καὶ σύνθετ. προσ-, εἰς-, ἐξ-, ἀντ-, πκρ-), παρακ. μέσ. πεποίημαι, ὑπερσ. ἐπεποιήμην. Ῥημ. ἐπ. ποιητός, εἰσποιητός, προσποιητός, χειροποίητος, θεοποίητος, δημοποίητος, ἐκποίητος, ποιητέον, ποιητέα. Ἐὐκτ. μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάγκη. ποιῶ ἑμαυτόν. Ἐὐκτ. ποιῶ καὶ κακῶς ποιῶ τινα ἔχουσι πκθῆτ. τὸ εὐ πάσχω καὶ κακῶς πάσχω. Ῥημκτ. παρᾶγ. ποίημα, ποίησις ποιητής, προσποίησις

ποικίλλω (κήνω ποικίλον) (καὶ σύνθετ. κατα-) καὶ ἀόρ. διεποίκιλα καὶ κατεποίκιλα. Πκθ. ποικίλλομαι καὶ παρακ. πεποίκιλται (καὶ σύνθετ. δια-, κατα-) καὶ πεποικιλμένος (καὶ σύνθετ. δια-). Ῥημκτ. ἐπίθ. ποικιλτέον. Ῥημ. παρᾶγ. ποίκιλις, ποίκιλμα, ποικιλτής.

ποιμαίνω (βόσκω ποιμήνην) καὶ παρατ. ἐποίμαινον. Παθητ. μόνον ποιμαίνομαι.

πολεμέω-ω (κήνω πόλεμον, οὗ ἀντίθετ. τὸ εἰρήνην ἄγω) (καὶ σύνθετ. προ-, ἀπο-, προσ-), παρατ. ἐπολέμουν, μέλλ. πολεμήσω (καὶ σύνθετ. συμ-, κατα-, δια-), ἀόρ. ἐπολέμησα (καὶ σύνθετ.

συν-, κκτ-, δι-, προσ-, ἀντ-, συγκκτ-), παρκα. πεπολέμηκα (καὶ σύνθετ. κκτκ-). Πκθ. πολεμοῦμαι, παρκατ. παθ. ἐπολεμούμην, (καὶ σύνθετ. κκτ-), παρκα. πκθ. καταπεπολέμημαι καὶ ἐκπεπολέμημαι, μετ. ὀλ. μέλλ. διαπολεμήσομαι. Ῥημ. ἐπίθ. δυσπολέμητος καὶ πολεμητέον.

πολεμῶ-ῶ (κἀμνη τινὰ πολέμιόν τινι). Μόνον σύνθετον ἐκπολεμῶ καὶ ἀόρ. ἐξεπολέμωσα. Μέσ. πολεμοῦμαι (=πολέμιος γίνομαι), μέλλ. μέσ. πολεμῶσομαι, ἀόρ. μέσ. προσπολεμῶσασθαι, ἀόρ. πκθ. ὡς μέσ. ἐπολεμώθην, ὑπερσ. μέσ. ἐπεπολέμωτο.

πολιορκέω-ῶ (πολιορκῶ) (καὶ σύνθετ. συμ-), παρκατ. ἐπολιορκουν, μέλλ. πολιορκήσω καὶ ἀόρ. ἐπολιορκήσα (καὶ σύνθετ. ἐξ-). Πκθ. πολιορκοῦμαι (καὶ σύνθετ. συμ-), παρκατ. ἐπολιορκούμην (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. μέσ. ὡς πκθ. πολιορκήσομαι καὶ σπκν. παθ. πολιορκηθήσομαι, ἀόρ. πκθ. ἐπολιορκήθην (καὶ σύνθετ. ἐξ-), παρκα. πκθ. ἐκπεπολιορκήμαι. Ῥημ. ἐπίθ. δυσπολιορκητος καὶ πολιορκητέος.

πολιτεύω (εἰμι πολίτης; κυβερνῶ, ζῶ, διάγω) (καὶ σύνθετ. συμ-, ἐμ-), παρκατ. ἐπολίτευον (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. πολιτεύσω καὶ ἀόρ. ἐπολίτευσα (καὶ σύνθετ. συν-), παρκατ. μέσ. ἐπολιτευόμην, μέσ. μέλλ. πολιτεύσομαι, ἀόρ. πκθ. καὶ ὡς μέσ. ἐπολιτεύθην (καὶ σύνθετ. ὡς μέσ. ἐν-), ἀόρ. μέσ. ἐπολιτευσάμην, παρκα. μέσ. καὶ παθ. πεπολίτευμαι (καὶ σύνθετ. ὡς μέσ. συμ-), ὑπερσ. μέσ. ἦσαν πεπολιτευμένοι. Ἀποθετ. εἶναι τὸ ἀντιπολιτεύομαι, καταπολιτεύομαι, διαπολιτεύομαι καὶ μέσ. ἀόρ. κατεπολιτευσάμην. Ῥημ. παρκατ. πολιτεία, πολίτευμα.

πονέω-ῶ (κοπιᾶζω. ἀγωνίζομαι) (καὶ σύνθετ. ἐκ-, προ-, συμ-, ἐπι-, δικ-, ὑπερ-, συνδικ-), παρκατ. ἐπόνουν (καὶ σύνθετ. ἐξ-), μέλλ. πονήσω, ἀόρ. ἐπόνησα (καὶ σύνθετ. ἐξ-, προ-, ἐπ-, προσεπ-), παρκα. πεπόνηκα (καὶ σύνθετ. δικ-), ὑπερσυντ. ἐπεπονήκειν. Μέσ. πονοῦμαι, μέσ. δὲ καὶ πκθ. διαπονοῦμαι καὶ ἐκπονοῦμαι, παρκατ. μέσ. διεπονούμην, ἀόρ. μέσ. διεπονησάμην, ἀόρ.

παθ. ὡς μέσ. σπανίως διαπονηθεῖς, ἀόρ. παθ. ἐξεπονήθην, παρακ. παθ. καὶ σπαν. μέσ. πεπόννημαι (καὶ σύνθετ. δια-, ἐκ-, κατα-, προ-), ὑπερσ. παθ. διεπεπονήμην. Ῥημ. ἐπίθ. πονητέον. Ῥημ. παράγ. διαπόννημα.

[πορεύν]. Μόνον ὁ παρακ. πεπρωμένον ἐστί, μετοχ. θηλυκ. πεπρωμένη καὶ οὐδ. τὸ πεπρωμένον.

· πορεύω (διαβιβάζω τι, κἀμνω νὰ ὁδοιπορῆ τις) καὶ σύνθετ. δια-, μέλλ. πορεύσω, ἀόρ. ἐπόρευσα. Μέσ. πορεύομαι (καὶ σύνθετ. δια-, συμ-, ἐκ-, ἀπο-, μετα-, περι-), παρατ. ἐπορευόμην (καὶ σύνθετ. δι-, συν-, ἐξ, ἀπ-, εἰς-, ἐπ-, ἀντ-, περι-), μέλλ. μέσ. πορεύσομαι (καὶ σύνθετ. δια-, ἐκ-, ἀπο-), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐπορεύθην (καὶ σύνθετ. δι-, συν-), παρακ. μέσ. πεπόρευμαι (καὶ σύνθετ. δια-). Ῥημ. ἐπίθ. δυσπόρευτος, πορευτέον. Ῥημ. παράγ. πορεία, πορεύσιμος.

πορθέω-ῶ (λεηλατῶ, ἐρτημώνω) (καὶ σύνθετ. ἐκ-), παρατ. ἐπόρθουν, μέλλ. πορθήσω, ἀόρ. ἐπόρθησα, (καὶ σύνθετ. ἐξ-, δι-), παρακ. πεπορθηκώς. Παθ. πορθοῦμαι, παρατ. ἐπορθούμην, παρακ. πεπόρθημαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀπόρθητος.

πορίζω (προμηθεύω) (καὶ σύνθετ. ἐκ-), παρατ. ἐπόριζον, (καὶ σύνθετ. ἐξ-), μέλλ. ποριῶ, (καὶ σύνθετ. ἐκ-, προσ-,) ἀόρ. ἐπόρισα (καὶ σύνθετ. συν-, προσ-, ἐξ-, συνεξ-), παρακ. πεπόρικα (καὶ σύνθετ. ἐκ-). Μέσ. καὶ παθ. πορίζομαι (καὶ σύνθετ. ἐκ-), παρατ. μέσ. καὶ παθ. ἐπορίζομην, μέλλ. συνήρ. ποριοῦμαι (καὶ σύνθετ. ἐκ-), μέλλ. παθ. πορισθήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐπορισάμην (καὶ σύνθετ. ἐξ-, συν-), ἀόρ. πθητ. ἐπορίσθην (καὶ σύνθετ. ἐξ-), παρακ. μέσ. καὶ παθητ. πεπόρισμαι (καὶ σύνθετ. ὡς μέσ. ἐκ-), ὑπερσυντ. παθητ. ἐπεπόριστο καὶ μέσ. καὶ παθητ. πεπορισμένος ἦν. Ῥηματ. παράγ. ποριστής, ποριστικός.

πραγματεύομαι (ἀποθετ. ἐνσχολοῦμαι εἰς τι), παρατ. ἐπραγματευόμην, ἀόρ. μέτ. ἐπραγματευσάμην (καὶ σύνθετ. δι-), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐπραγματεύθην, παρακ. μέσ. καὶ παθ. ππραγματεύομαι. Ῥημ. παράγ. πραγματεία.

πράττω (ἐργάζομαι, κἀμνω, ὡς οὐδέτ. τὸ εὖ πράττω, κακῶς

πράττω, βέλτιον, χειρόν κτλ.) (καὶ σύνθετ. συμ-, κατα-, ἐκ-, εἰς-), παρατ. ἔπραττον (καὶ σύνθετ. συν-, εἰς-), μέλλ. πράξω (καὶ σύνθετ. συμ-, ἀντι-, εἰς-), ἀόρ. ἔπραξα καὶ σύνθετ. συν-, κατ-, ἐξ-, εἰς-, δι-, ἀν-, συνεισ-, συναν-), παρακ. μεταβ. πέπραχα (καὶ σύνθετ. δια-, κατα-), καὶ παρακ. β' ἀμεταβ. πέπραγα, ὑπερσ. μεταβ. ἐπεπράχειν, εὐκτ. πεπραχῶς εἶην, ὑπερσ. β' ἀμεταβ. ἐπεπράγειν. Μέσ. καὶ παθ. πράττομαι (καὶ σύνθετ. δια-, εἰς-, ἀντι-, κατα-), παρατ. μέσ. καὶ παθ. ἐπραττόμην (καὶ σύνθετ. δι-, συνδι-, εἰς-), μέλλ. μέσ. πράξομαι (καὶ σύνθετ. δια-, εἰς-, προσδια-) καὶ σπανίως ὡς παθ., μέλλ. παθ. πραχθήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐπραξάμην (καὶ σύνθετ. δι-, εἰς-, προσ-, συγκατ-), ἀόρ. παθ. ἐπράχθην (καὶ σύνθετ. δι-, ἐξ-, εἰς-, κατ-), παρακ. παθ. καὶ μέσ. πέπραγμαι (καὶ σύνθετ. δια-, εἰς-, κατα-), ὑπερσ. παθ. καὶ μέσ. ἐπεπράγμην (καὶ σύνθετ. δι-, εἰς-) καὶ διαπεπραγμένος ἦν, μετ. ὀλ. μέλλ. πεπράξομαι, διαπεπράξομαι καὶ διαπεπραγμένος ἔσομαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἄπρακτος, εὐπρακτος, δυσκατάπρακτος, πρακτέος, πρακτέον. Ῥημ. παρόγ. πράξις, πᾶγμα, πράκτωρ.

πραϋνώ (καταπραϋνώ) (καὶ σύνθετ. κατα-), παρατ. κατεπράϋνον, μέλλ. πραϋνῶ, καὶ ἀόρ. ἐπράϋνα (καὶ σύνθετ. κατ-). Παθ. πραϋνομαι καὶ ἀόρ. παθ. ἐπραϋνθην.

πρέπω (διαπρέπω, ἐξέχω, ἀρμόζω). Ἄπαντ' ἀπὸ τὰ τρίτα πρόσωπα καὶ συνήθως μὲν εἶναι ἀπρόσωπον, σπανίως δὲ προσωπικόν, διαπρέπεις, πρέπει καὶ πρέπον ἐστί, ὑποτ. πρέπη καὶ πρέπων ἦ, εὐκ. πρέποι καὶ πρέπον εἶη καὶ πρέποιεν καὶ εἶεν πρέποντες, ἀπαρ. πρέπειν (καὶ σύνθετ. ἐπι-), μετ. πρέπων, πρέπουσα, πρέπον, παρατ. ἔπρεπε καὶ πρέπον ἦν, μέλλ. πρέψει καὶ πρέπον ἔσται, ἀόρ. ἔπρεψε καὶ εὐκτ. διαπρέψειεν.

πρεσβεύω (εἰμι πρεσβύτερος καὶ πρεσβευτής καὶ τιμῶ) (καὶ σύνθετ. συμ-, παρα-), παρατ. ἐπρέσβευον, μέλλ. πρεσβεύσω, ἀόρ. ἐπρέσβευσα (καὶ σύνθετ. συν-, ἀπ-, παρ-), παρακ. πεπρέσβευκα (καὶ σύνθετ. συμ-), ὑπερσ. ἐπεπρεσβεύκειν. Μέσ. πρεσβεύομαι (=διαπραγματεύομαι διὰ πρέσβων, πέμπω πρέσβεις)

(καὶ σύνθετ. πρσ-), πρλ. πρεσβεύομαι (= τιμῶμαι καὶ πέμπομαι πρεσβευτήσ), πρσπρτ. μέσος ἐπρεσβευόμην (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. μέσ. πρεσβεύσομαι, ἀόρ. μέσος ἐπρεσβευσάμην (καὶ σύνθετος πρσ-), πρσπρσ. πρθ. πεπρεσβεῦσθαι (= πεπρᾶχθαι ὑπὸ τῶν πρέσβεων) καὶ μετ. τὰ πεπρεσβευμένα (= τὰ πεπραγμένα ὑπὸ τῶν πρέσβεων). Ἀποθετ. εἶναι τὸ ἀντιπρεσβεύομαι (= πέμπω καὶ ἐγὼ πρέσβεις) μόνον κατὰ πρσπρτ. καὶ τὸ διαπρεσβεύομαι (= ἀμοιβαίως πέμπω πρέσβεις) μόνον κατὰ πρσπρτ. Ῥημ. παρᾶχ. πρεσβεΐα, πρέσβευσις, πρεσβευτήσ, παραπρεσβεΐα.

προθυμοῦμαι (εἶμαι πρόθυμος) ἀποθετ. (καὶ σύνθετον συμ-), πρσπρτ. προθυμούμην (καὶ σύνθετ. συμ-), μέλλ. μέσ. προθυμήσομαι (καὶ σύνθετ. συμ-) καὶ σπανιώτ. πρθ. ὡς μέσος προθυμηθήσομαι, ἀόρ. πρθ. ὡς μέσ. προθυμηθήην (καὶ σύνθετ. συμ-). Ῥηματ. ἐπίθ. προθυμητέον.

προοιμιάζομαι (κᾶμνω προοίμιον) ἀποθετ., μέλλ. μέσος προοιμιάσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐπροοιμιασάμην.

προσδοκᾶω-ᾶ (περιμένω, ἐλπίζω), πρσπρτ. προσεδόκων, ἀόρ. προσεδόκησα. Πρθ. προσδοκᾶμαι, πρσπρτ. προσεδοκᾶμην καὶ ἀόρ. πρθ. προσεδοκήθην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀπροσδόκητος καὶ προσδοκητέος. Ῥημ. παρᾶχ. προσδόκιμος, προσδόκημα, προσδοκία.

προσκυνέω-ᾶ (προσκύνῶ), πρσπρτ. προσεκύνουν, μέλλ. προσκυνήσω καὶ ἀόρ. προσεκύνησα. Πρθ. μόνον προσκυνούμαι.

προφασίζομαι (προβᾶλλω πρόφασιν) ἀποθετ., πρσπρτ. προφασίζομην, μέλλ. μέσ. προφασιοῦμαι, ἀόρ. μέσος προφασισάμην καὶ ἀόρ. πρθ. μετὰ πρθ. διαθ. προφασισθέν. Ῥημ. ἐπίθ. ἀπροφάσιςτος καὶ εὐπροφάσιςτος.

πταίω (προσκόπτω, σφάλλομαι, ἀμαρτάνω, ἀποτυγχάνω) (καὶ σύνθετον πρσ-), μέλλ. πταίσω, ἀόρ. ἔπταισα (καὶ σύνθετος πρσ-), πρσπρσ. ἔπταικα καὶ προσέπταικα. Ῥημ. ἐπίθ. ἀπταιςτος. Ῥηματ. παρᾶχ. πταΐσμα.

πτήσσω (ζαρίωνω ὑπὸ φόβου, τρυμάζω) (καὶ σύνθετ. ὑπο-), πρσπρτ. ὑπέπτησσον, ἀόρ. ἔπτηξα (καὶ σύνθετ. ὑπο-), πρσπρσ. ἔπτηχα καὶ κατέπτηχα.

πτύσσω (διπλώνω). Ἄπλοῦν εἶναι ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εἶναι μόνον σύνθετον ἀναπτύσσω (ξεδιπλώνω) καὶ ἄορ. περιέπτυζα. Παθητ. ἀναπτύσσομαι καὶ διαπτύσσομαι, ἄορ. παθ. ἀνεπτύχθην καὶ παθ. παρακ. ἀνέπτυγμαi. Μέσον περιπτύσσομαι καὶ πκρατ. μέσος περιεπτυσσόμην.

πτῦ'ω (πτύω) (καὶ σύνθετον ἀπο-, δια-, κατα-) καὶ ἄορ. κατέπτῦσα μόνον. Ῥημ. ἐπίθ. κατάπτυστος.

πτωχεύω (εἶμαι πτωχός) καὶ ἄορ. ἐπτώχευσα. Ῥηματ. παράγ. πτωχεία.

πυνθάνομαι (ἔρωτῶ, μανθάνω) ἀποθετ. (καὶ σύνθετον ἀνα-), παρατ. ἐπυνθανόμην (καὶ σύνθετος ἀν-), μέλλων μέσος πεύσομαι, ἄορ. μέσος ἐπυθόμην (καὶ σύνθετον ἀν-, προ-, δι-), παρακ. πέπῦσμαι (καὶ σύνθετος δια-), ὑπερσ. ἐπεπύσμην. Ῥηματ. ἐπίθ. ἔκπυστος, ἄπυστος καὶ πευστέον. Ῥημ. παράγ. πύστις.

πωλέω-ῶ (πωλῶ) (καὶ σύνθετον προ-) καὶ ἀποδίδομαι, παρατ. ἐπώλουν (καὶ σύνθετ. δι-) καὶ ἀπεδιδόμην, μέλλ. πωλήσω καὶ ἀποδώσομαι, ἄορ. μέσος ἀπεδόμην, παρακ. πέπρᾱκα, ὑπερσ. ἐπεπράκειν. Παθ. πωλοῦμαι καὶ πιπράσκομαι, παρατ. ἐπωλούμην, μετ' ὀλ. μέλλ. πεπράσομαι, ἄορ. παθ. ἐπωλήθην καὶ ἐπράθην, παρακ. πέπρᾱμαι, ὑπερσ. ἐπέπρᾱτο. Ῥημ. παράγ. πωλητής, πώλησις, πώλημα, πωλητήριον.

Ρ

ῥαδιουργέω-ῶ (μετ' εὐκολίας, κουφότητος καὶ ἀμελείας πράττω τι, οὗ ἀντίθετον τὸ προνοῶ καὶ φιλοπονῶ). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστώς ῥαδιουργῶ καὶ ὁ παθ. ῥαδιουργοῦμαι.

ῥαθυμέω-ῶ (ἀμελῶ, ἀποφεύγω τοὺς κόπους) (καὶ σύνθετ. ἀπορ-, καταρ-), μέλλ. καταρραθυμήσω, ἄορ. κατερραθύμησα καὶ ἀπερραθύμησα, παρακ. ἐρραθύμηκα. Παθητ. παρακ. τὰ κατερραθυμημένα (= τὰ διὰ ῥαθυμίας ἀποβεβλημένα).

ῥάπτω (ῥάπτω, κεντῶ, μηχανορραφῶ). Μόνον σύνθετον συρρά-

πτω, μέλλ. ἀπορράψω. Παθ. ἄορ. ἔρραφην καὶ παθ. παρακείμ. ἔρραμαι καὶ ἐγκατέρραμαι. Ῥημ. ἐπίθ. ῥαπτός.

ῥέπω (ἀμεταβ. κλίνω, γέρνω) καὶ ἄορ. ἔρρεψα μόνον. Ῥημ. παρὰγ. ῥοπή καὶ ἀντίρροπος καὶ ῥόπαλον.

ῥέω, ῥεῖς, ῥεῖ κτλ. (ῥέω) (καὶ σύνθετ. ἐκ-, κατα-, δια-, συρ-, ἀνα-, παρ-, ἀπο-, ὑπο-, εἰς-, ἐπι-, περι-, ὑπεκ-, περικατα-), παρατατικῶς ἔρρεον (καὶ σύνθετ. συν-, ἐπ-, κατ-, περι-, παρ-), μέλλ. μέσος ὡς ἐνεργητ. εἰσρυήσομαι, ἀόριστος παθ. ὡς ἐνεργητ. ἔρρύην (καὶ σύνθετ. ἐξ-, δι-, συν-, εἰς-, ἐπ-, παρ-, περι-, κατ-), παρακείμενος ἔρρύηκα (καὶ σύνθετ. ἐξ-, συν-, παρ-, περι-). ὑπερσ. συνερρυήκειν καὶ συνερρυηκῶς ἦν. Παθ. παρατατ. περιερρεῖτο. Ῥημ. ἐπίθ. ἀπόρρυτος, ἐπίρρυτος καὶ περίρρυτος. Ῥημ. παρὰγ. [ῥόος] ῥοῦς, ῥοή, ῥεῦμα, ῥύσις.

ῥήγγυμι (σγίζω). Μόνον σύνθετον καταρρήγγυμι, ἀναρρήγγυμι, παραρρήγγυμι καὶ περιρρήγγυμι, παρατατ. ἀνερρήγγυν καὶ κατερρήγγυν, μέλλ. ἀναρρήζω, ἀόριστος ἔρρηξα (καὶ σύνθετ. δι-, ἀπ-, περι-). Μέσ. καὶ παθ. ῥήγγυμαι (καὶ σύνθετ. κατα-, δια-, ἀπο-), παρατατ. ἔρρηγγύμην (καὶ σύνθετ. περι-, παρ-), ἄορ. μέσ. κατερρηξάμην καὶ περικατερρηξάμην. ἄορ-παθ. ἔρράγην (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, κατ-, δι-, ἐξ-), παρακείμ. β' ὡς παθ. ἢ μέσ. διέρρωγα, ὑπερσ. συνερρώγει. Ῥημ. παρὰγ. ῥήγμα.

ῥιγῶ-ῶ (κρυώνω), ὑποτακτ. ῥιγῶ, εὐκτική καὶ προστακτική ἐλλείπει, ἀπαρ. ῥιγεῖν, μετοχ. ῥιγῶν, ῥιγῶντος, μέλλων ῥιγῶσω.

ῥίπτω (ῥίπτω) (καὶ σύνθετ. δια-, μετα-) καὶ ῥιπτέω-ῶ (καὶ σύνθετ. δια-, ἀνα-, ἐπι-, ἐπανα-), παρατατικ. ἔρριπτον καὶ ἔρριπτουν (καὶ σύνθετ. δι-, ἀν-, ἐπ-, ἐπικατ-), μέλλων ῥίψω (καὶ σύνθετ. ἀνα-), ἄορ. ἔρριψα (καὶ σύνθετ. δι-, ἀν-), παρακ. ἔρριφα. Παθητ. ῥίπτομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-) καὶ ῥιπτοῦμαι, ἄορ. παθητ. ἔ' ἔρριφην (καὶ σύνθετ. ἐξ-), παρακ. παθ. ἔρριμαι (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-). Τὸ μέσον κατ' ἀνάγκην ῥιπτῶ ἑμαυτόν. Τὸ ῥιπτῶ καὶ διαρριπτῶ εἶναι ἀμετάβ. καὶ ἴσον μέσῳ. Ῥηματικὸν παρὰγ. ῥίψις καὶ σύνθετον ῥίψασπις.

ῥοφέω-ῶ (ῥοζῶ) καὶ καταρροφῶ καὶ ἄορ. ἀπερρόφησα μόνον.

ΛΗΞΜ. ΡΗΜ. ΚΑΙ ΟΝΟΜ. Γ. Σ. ΖΗΚΙΔΟΥ.

ῥώννυμι (ἐνδυναμώνω). Μόνον ὁ ἀόρ. ἐπέρρωσα, ὁ ἀόρ. παθητ. καὶ ὡς μέσ. ἐρρώσθην (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐπ-), ὁ πρκακείμ. ἐρρωμαι, καὶ ὑπερσ. ἐρρώμην (καὶ σύνθετ. ὁ μέσ. ἐπ-). Ῥημ. ἐπίθ. ἄρρωστος καὶ εὔρωστος. Ῥημ. παράγ. ῥώμη.

Σ

σαλπίζω (σαλπίζω) καὶ ἀόριστ. ἐσάλπιγξα μόνον. Ῥημ. παράγ. σαλπιγκτής.

σατραπεύω (εἶμαι σατράπης ἢ διοικῶ τι ὡς σατράπης) καὶ παρατατ. ἐσατράπευον μόνον. Ῥημ. παράγ. σατραπεία.

σθέννυμι (σθένω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατα-), ἀόριστος ἔσβεσα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-). Παθητ. ἀποσθέννυμαι καὶ κατασθέννυμαι, παρατατικ. ἀπεσθεννύμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ἀποσθήσομαι, ἀόρ. παθητικ. ἀπεσθέσθην καὶ κατεσθέσθην, ἀόρ. β' ἐνεργ. ὡς παθητικ. μόνον κατ' ἀπαρέμφ. ἀποσθῆναι, παρακ. ἐνεργ. ὡς παθ. ἀπέσθηκα καὶ ὑπερσυντελ. ἐνεργ. ὡς πκθητ. ἀπεσθήκειν. Ῥηματ. παράγ. σβεστήριος.

σέβω (σέβομαι) μόνον ὁ ἐνεστῶς (σπανίως) καὶ συνηθέστερον τὸ μέσ. σέβομαι, παρατ. ἐσεβόμην καὶ ἀόρ. παθητικ. ὡς μέσ. σεφθεῖσα. Ῥημ. παράγ. σεμ-νός, σύνθετ. ἀσεβής, εὐσεβής.

σεῖω (κλονῶ, ταράττω) (καὶ σύνθετ. δια-, προ-), παρατ. ἔσειον (καὶ σύνθετ. κατ-), ἀόρ. ἔσεισα (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, κατ-). Παθητ. σείομαι, ἀόρ. παθ. ἐσεισθην (καὶ σύνθετ. προεπαν-). Μέσ. ἀποσειομαί τι καὶ μέσ. ἀόρ. ἀπεσεισάμην τι. Ῥημ. ἐπίθ. διάσειστος. Ῥημ. παράγ. σεισμός.

σεμνύνω (κἄμνω σεμνόν, καλλωπίζω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-), παρατατικ. ἐσεμνύνον. Μέσ. σεμνύνομαι (=καμαρώνω) (καὶ σύνθετ. ὑπερ-), παρατ. ἐσεμνυνόμην καὶ ἀόρ. μέσ. ἐσεμνυνάμην.

σημαίνω (δίδω σημεῖον, προστάσσω, δηλῶ, σφραγίζω) (καὶ σύνθετ. προ-, ἐν-), παρατατικ. ἐσήμαινον (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐπ-, προ-) μέλλων σημανῶ, ἀόρ. ἐσήμηνα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-). Παθ. σημαίνομαι, ἀόρ. παθ. ἐσημάνθην (καὶ σύνθετ. κατ-, ὑπ-), παρακ.

παθ. σεσήμασμαι (καὶ σύνθετ. κατχ-, παρα-). Μέσ. ἐπισημαίνομαι (=διὰ σημείου δηλῶ τι καὶ ἐγκρίνω) καὶ ἐνσημαίνομαι (=ἐνδείκνυμαι, ἐντυπῶ), παρατατικὸς μέσ. ἐπησημαινόμεν καὶ ἀπησημαινόμεν τι (=ἐδῆμευον), μέλλ. μέσ. ἐνσημανοῦμαι, ἀόρ. μέσ. ἐσημηνάμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐν-, ἐπ-, κατ-, παρα-, συν-).

σῆπω (σκαπίζω) καὶ κατασῆπω μόνον. Παθ. σῆπομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατχ-), μέλλ. παθ. ἅ' κατασαπήσομαι, ἀόρ. παθ. ἅ' ἐσάπην, παρακ. ἅ' ἐνεργ. ὡς παθ. ἀποσέσηπα. Ῥημ. ἐπίθ. ἄσηπτος. Ῥημ. παρᾶγ. σῆψις, σαπρός.

σιγάω-ᾶ (σὺδὸλως ρηέγγομαι) (καὶ σύνθετ. ὑπο-), παρατ. ἐσίγων, ἀόρ. ἐσίγησα, (καὶ σύνθετ. κατ-), παρακ. σεσίγηκα. Παθ. σιγῶμαι, μέλλ. παθ. σιγηθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐσιγήθην, παρακ. παθ. σεσίγημαι, μετ' ὄλ. μέλλ. σεσιγήσομαι.

σένομαι (ἀποθετ. = βλάπτω) καὶ παρατ. ἐσινόμην. Ῥημ. παρᾶγ. σίνος (τό), σύνθετ. ἀσινής.

σιτέω-ᾶ (τρέρω). Μόνον σύνθετον συσσιτέω-ᾶ (εἰμί σύσσιτος, συντρώγω) καὶ παρασιτῶ (εἰμί παρᾶσιτος), παρατατ. συνεσίτουν, ἀόρ. συνεσίτησα καὶ ἀποσινεσίτησα (=δὲν παρευρέθην ἐν τῷ συσσιτίῳ), παρακ. συσσεσίτηκα. Μέσ. σιτοῦμαι (τρώγω) καὶ παρατατ. ἐσιτούμην. Ῥημ. παρᾶγ. σίτησις.

σιωπάω-ᾶ (σιωπῶ, δὲν ὁμιλῶ) (καὶ σύνθετ. κατα-, ὑπο-), παρατ. ἐσιώπων, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. σιωπήσομαι, ἀόρ. ἐσιώπησα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, κατ-), παρακ. σεσιώπηκα (καὶ σύνθετ. ἀπο-). Παθ. σιωπῶμαι, μέλλ. παθ. σιωπηθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐσιωπήθην (καὶ σύνθετ. κατ-), καὶ μέσ. ἀόρ. κατεσιωπησάμην. Ῥημ. ἐπίθ. κατασιωπητέον.

σκάπτω (σκάπτω) (καὶ σύνθετ. κατα-, ἀπο-), παρατ. ἔσκαπτον (καὶ σύνθετ. κατ-), μέλλ. σκάψω, ἀόρ. κατέσκαψα (καὶ σύνθετος σκατ-), παρακ. κατέσκαφα. Παθ. σκάπτομαι (καὶ σύνθετ. κατα-), παρατατ. κατεσκαπτόμην, ἀόρ. παθ. κατεσκάφην, παρακείμενος πθητικὸς ἔσκαμμαι (καὶ σύνθετ. κατ-). Ῥημ. παρᾶγ. κατασκαφή.

σκεδάυνυμι (σκαρπίζω). Μόνον σύνθετον διασκεδάννυμι, πα-

ρατ. κατεσκεδάννυν, άόρ. διεσκεδάσσα, κατεσκεδάσσα και άπε-
σκεδάσσα. Μέσ. και παθ. σκεδάννυμαι (και σύνθετ. δια-, άπο-,
έπι-), παρατ. μέσ. έσκεδαννύμην, άόρ. παθ. ώς μέσ. έσκεδάσθην
(και σύνθετ. δι-), άόρ. μέσ. κατεσκεδασάμην τι και άπεσκεδασά-
μην τι, παρακ. μέσ. και παθ. έσκεδάσμαι (και σύνθετ. δι-, κατ-),
ύπερσ. μέσ. διεσκεδάσμην. Ῥημ. παράγ. σκεδαστός. Ἐντὶ τοῦ ἀπο-
σκεδάννυσθαι λέγεται σπανίως και άποσκίδνασθαι.

σκέπτομαι· ὄρα σκοπέω-ῶ.

σκήπτω (στηρίζω, πίπτω εἰς τι μεθ' ὀρμῆς, παραγγέλλω). Μό-
νον σύνθετον έπισκήπτω, παρατατ. έπέσκηπτον και κατέσκηπτον,
μέλλ. έπισκήψω, άόρ. έπέσκηψα, έγκατέσκηψα και άπέσκηψα.
Μέσ. σκήπτομαι (=προφασίζομαι) (και σύνθετ. έπι-), παρατατικὸς
μέσ. έσκηπτόμην (και σύνθετ. έπ-), μέλλ. μέσ. σκήψομαι, άόρ. μέσ.
έσκηψάμην (και σύνθετ. έπ-, ένεπ-), άόρ. παθ. έπεσκήφθην, παρα-
κειμένος μέσ. έπέσκημμαι. Ῥημ. παράγ. σκηπτός, σκήψις, έπίσκη-
ψις, σκηπτοῦχος.

σκοπέω-ῶ (παρατηρῶ, σκέπτομαι) (και σύνθετ. έπι-, άνα-,
δια-, προ-, περι-, συ-, έπανα-, συνδια-) και σκοπέομαι-οῦμαι (και
σύνθετ. έπι-, δια-, κατα- συνδια-), παρατ. έσκόπουν (και σύνθετ.
άπ-, δι-, έπ-, προ-, συνεπ-) και έσκοπούμην (και σύνθετ. δι-, έπ-),
μέλλ. μέσ. σκέψομαι (και σύνθετος δια-, έπι-, κατα-, έπανα-, συνεπ-),
άόρ. μέσ. έσκεψάμην (και σύνθετ. άν-, δι-, έπ-, κατ-, προ-,
περι-, έπαν-, συνεπ-, συνδι-), παρακειμένος μέσος έσκεμμαι (και
σύνθετος έπ-). Παθ. σκοπούμαι υπό τινος και έπισκοπούμαι (σπα-
νίως), παρακ. παθ. προέσκεμμαι, ύπερσ. παθ. προύσκεπτο, μετ' ὀ-
λίγον μέλλων παθ. έσκέψομαι. Ῥημ. επίθ. άσκεπτος, άπρόσκε-
πτος, άνελίσκεπτος, εύσκεπτος, άπερίσκεπτος, άξιόσκεπτος, σκε-
πτέος, -τέον, διασκεπτέον, έπισκεπτέος, -τέον, συσκεπτέον. Ἐντὶ
μέσ. κατ' άνάλυσιν έπισκοπῶ έμαυτόν. Ῥημ. παράγωγα σκέψις,
σκέμμα.

σκοτάζει (σκότος γίνεται). Μόνον σύνθετον συσκοτάζει και συ-
σκοτάζοντος, παρατ. συνεσκοτάζε και άόρ. συνεσκοτάσε.

σκώπτω (περιπαίζω) (και σύνθετ. έπι-), παρατατ. έσκωπτον,

(καὶ σύνθετ. ἐπ-), ἀόρ. ἔσκαψα (καὶ σύνθετ. ἐπ-). Παθ. σκώπτομαι, παρκτ. διεσκαπτόμην, ἀόρ. παθητ. διεσκώφθην καὶ ὑπερσ. παθητ. διέσκαπτο. Ῥημ. παρᾶγ. σκῶμμα.

σπάω-ᾶ (ἔλκω, ἀνασπῶ) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, δια-, παρα-, περι-, συ-, ὑπο-), παρκτ. συνέσπων καὶ ἐπέσπων, ἀόρ. ἔσπᾶσα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, ἀντ-, δι-, ἐπ-), παρακ. ἀνέσπᾶκα. Μέσ. καὶ παθ. ἐπισπῶμαι, (καὶ σύνθετ. συν-), καὶ παθ. διασπῶμαι καὶ κατασπῶμαι, παρκτ. μέσ. καὶ παθ. ἀπεσπῶμην καὶ μέσ. παρεσπῶμην, μέσ. μέλλ. ἐπισπάσομαι, διασπάσομαι, μέλλ. παθ. διασπασθήσομαι, ἀόρ. ἔσπᾶσάμην τι (καὶ σύνθετ. δι-, ἐπ-, παρ-, περι-, ὑπ-, συν-επ-), ἀόρ. παθ. ἀπεσπάσθην, διεσπάσθην, κατεσπάσθην, ἐπεσπάσθην καὶ συγκατεσπάσθην, παρκακ. μέσ. ἔσπᾶσαι μέσ. καὶ παθ. διέσπᾶσαι καὶ παθ. ἀνέσπᾶσαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνάσπαστος, ἀδιάσπαστος, σύσπαστος, εὐπερίσπαστος, νευρόσπαστον. Ῥημ. παρᾶγ. σπᾶσμα, σπασμός.

σπειράω-ᾶ (συστρέφω). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὡς ἀποθετ. συσπειρῶμαι (=τυμμάζομαι), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. συνεσπειράθην καὶ παρκακ. μέσ. συνεσπείραμαι.

σπείρω (σπείρω), μέλλ. σπερῶ, ἀόρ. ἔσπειρα (καὶ σύνθετ. δι-, κατ-). Μέσ. καὶ παθ. σπείρομαι (καὶ σύνθετ. δι-), παρκακ. μέσ. διεσπειρόμην, ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐσπάρην (καὶ σύνθετ. δι-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. ἐσπᾶρμαι (καὶ σύνθετ. δι-) καὶ παθ. κατέσπαρμαι καὶ παρέσπαρμαι. Ῥημ. ἐπίθ. σπαρτός. Ῥημ. παρᾶγ. σπέρμα, σπόρος, σπορά, ὁ σπορητός.

σπένδω (κῆμνω σπονδήν) (καὶ σύνθετ. συ-), παρκακ. ἔσπενδον, ἀόρ. ἔσπεισα (καὶ σύνθετ. ἀπ-). Μέσ. σπένδομαι (κῆμνω συνήγασθαι διὰ σπονδῶν) (καὶ σύνθετ. ἐπι-), παρκακ. ἔσπενδόμην, μέσ. μέλλ. σπείσομαι, ὑπερσ. παθ. ἔσπειστο. Ῥημ. ἐπίθ. ἄσπειστος. Ῥημ. παρᾶγ. σπονδή, σύνθετ. ἄσπονδος, ἔνσπονδος, παράσπονδος.

σπεύδω (βιάζω τινά, συνήθ. ἀμεταβ. βιάζομαι, ταχύνω) (καὶ σύνθετ. ἐπι-, κατ-), παρκακ. ἔσπευδον (καὶ σύνθετ. ἀπ-,

άντ-), μέλλ. σπεύσω (καὶ σύνθετ. ἐπι-), ἀόρ. ἔσπευσα (καὶ σύνθετ. ἐπ-, συνεπ-). Ῥημ. παράγ. σπουδή.

σπουδάζω (μετὰ σπουδῆς ἀσχολοῦμαι, πονῶ, παρασκευάζω, σπουδαιολογῶ) (καὶ σύνθετ. συ-), παρατ. ἐσπούδαζον (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. σπουδάσομαι, ἀόρ. ἐσπούδασα, παρακ. ἐσπούδακα, ὑπερσ. ἐσπουδάκειν. Παθ. σπουδάζομαι καὶ παθ. παρακ. ἐσπούδαῖσμαι καὶ διεσπούδασμαι. Ῥημ. ἐπίθ. σπουδαστός, ἀξιοσπούδαστος, σπουδαστέος, -τέον. Ῥημ. παράγ. σπούδασμα, σπουδαστικός.

στέλλω (ἐνδύω, πρᾶσκειν, πέμπω). Σύνθετον μόνον ἀποστέλλω, ἐπιστέλλω, διαστέλλω, συστέλλω, περιστέλλω, προστέλλω, προσαποστέλλω, πρᾶτ. ἀπέστελλον, ἀνέστελλον, ἐπέστελλον καὶ ζυναπέστελλον, μέλλ. ἀποστέλω, ἀόρ. ἔστειλα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀν-, ἐπ-, περι-, συν-, συναπ-, προσεπ-, προαπ-), παρακ. ἀπέσταλκα, ἐπέσταλκα καὶ διαπέσταλκῶς ῶ, ὑπερσ. ἀπεστάλκειν καὶ ἐπεστάλκειν. Μέσ. καὶ παθ. στέλλομαι (καὶ σύνθετ. συ-), παθ. ἀποστέλλομαι καὶ ἐπιστέλλομαι, μέσ. ἀποθ. ὑποστέλλομαι, παρατ. παθ. ἀνεστελλόμεν καὶ ἀπεστελλόμεν, μέλλ. παθ. ἀποσταλήσομαι, ἀόρ. παθ. ἀπεστάλην (καὶ συναπ-, προαπ-) καὶ ἐπεστάλην, ἀόρ. μέσ. ὑπεστειλάμην, παρακ. μέσ. ἐστᾶλμαι (=ἐνδεδύμαι) καὶ παθ. ἀπεστᾶλμαι, ἐπέστᾶλμαι (καὶ προσεπ-), συνέστᾶλμαι καὶ μέσ. καὶ παθ. προσέστᾶλμαι, ὑπερσ. παθ. ἀπεστάλην. Ῥημ. παράγ. στολή, ἀναστολή, ἐπιστολή, στόλος, ἀπόστολος.

στενάζω (στενάζω, ἀναστενάζω). Μόνον ὁ μέλλ. στενάζω καὶ ἀόρ. ἐστέναξα καὶ ἀνεστέναξα. Ῥημ. ἐπίθ. ἀστένακτος. Ῥημ. παράγ. στεναγμός. Ὁ ἐνεστῶς ἀναπληροῦται ὑπὸ τοῦ στένω.

στένω (στενάζω). Μόνον ὁ ἐνεστῶς τὰ δὲ λοιπὰ ὑπὸ τοῦ στενάζω. Ῥημ. παράγ. στόνος.

στέργω (εὐχαριστοῦμαι, ἀρκοῦμαι, ἀγαπῶ), μέλλ. στέρξω, ἀόρ. ἔστερξα. Παθ. στέργομαι. Ῥημ. ἐπίθ. στερκτέον. Ῥημ. παράγ. στοργή, ἄστοργος, φιλόστοργος.

στερέω-ῶ (ἀποστερῶ) (καὶ σύνθετ. ἀπο-) καὶ στερίσκω,

παρτατ. ἀπεστέρουν, μέλλ. στερήσω (καὶ σύνθετ. ἀπο-), ἀόρ. ἐστέρησα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, συναπ-), παρκακ. ἀπεστέρηκα. Παθητ. στέρομαι (ὡς παρκακ. = εἶμαι ἐστερημένος) καὶ στερίσκομαι καὶ ἀκυστεροῦμαι, παρκατ. ἐστερόμην καὶ ἀπεστεροῦμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. στερήσομαι καὶ ἀποστερηθήσομαι (ὁ δὲ ἀποστερηθήσομαι ἀμάρτυρος), ἀόρ. παθητ. ἐστερήθην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, προαπ-), παρκακ. παθητ. ἐστέρημαι (καὶ σύνθετ. ἀπ-), ὑπερσ. παθ. ἐστερήμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-). Τὸ μέσον κατ' ἀνάγκην. στερῶ ἑμαυτὸν καὶ ἀποστερῶ ἑμαυτὸν. Ῥημ. παρκατ. στέρησις, ἀποστέρησις, ἀποστερητής.

στέφω (στεφανῶ) καὶ ἀόρ. ἔστεψα. Παθητ. παρκακ. ἔστεμμαι καὶ κατέστεμμαι. Τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ στεφανῶ. Ῥημ. παρκατ. στέφ-ανος, στεφ-άνη.

στοχάζομαι (ἀποθ. σκοπεῖω, ἐπιτυγχάνω, εἰκάζω), παρκατ. ἐστοχαζόμην, μέλλ. μέσ. στοχάσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐστοχασάμην, παρκακ. μέσ. ἐστόχασμαι. Ῥημ. παρκατ. στόχασις, στοχασμός, στοχαστικός.

στρατεύω (ἐκστρατεύω) (καὶ σύνθετ. ἐπι-, συ-, συνεπι-), παρκατ. ἐστράτευον (καὶ σύνθετ. ἐπ-, συν-, ἀντεπ-), μέλλ. στρατεύσω (καὶ σύνθετ. συ-, συνεπι-), ἀόρ. ἐστράτευσα (καὶ σύνθετ. ἐπ-, συν-, ἐξ-). Μίσ. στρατεύομαι (καὶ σύνθετ. ἐκ-, ἐπι-, ἀντι-, συ-), παρκατ. μέσ. ἐστρατεύομην (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. μέσ. στρατεύσομαι (καὶ σύνθετ. συν-), ἀόρ. μέσ. ἐστρατεύσάμην (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἐπ-, συν-), παρκακ. μέσ. ἐστράτευμαι (καὶ σύνθετ. ἐξ-, συν-), ὑπερσ. μέσ. ἐστρατεύομην. Παθητ. δὲ στρατεία γίγνεται. Ῥημ. ἐπίθ. ἀστράτευτος, ἐκστρατευτέον. Ῥημ. παρκατ. στρατεία, στράτευμα, ἐκστρατεία, συστρατεία, στρατεύσιμος.

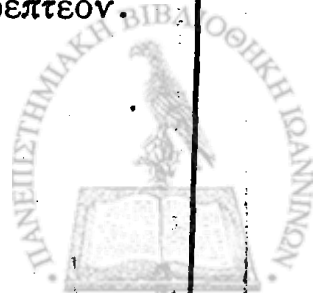
στρατηγέω-ῶ (εἰμὶ στρατηγός) (καὶ σύνθετ. ἀντι-), παρκατ. ἐστρατήγουν (καὶ σύνθετ. ὑπ-), μέλλ. στρατηγήσω, ἀόρ. ἐστρατήγησα (καὶ σύνθετ. συν-), παρκακ. ἐστρατήγηκα, μετ' ὄλ. μέλλ. ἐστρατηγηκῶς ἔσομαι. Παθ. στρατηγοῦμαι καὶ παθ. παρκακ. τὴ ἐστρατηγημένα. Ῥημ. ἐπίθ. ἀστρατηγήτος καὶ στρατηγητέον. Ῥημ. παρκατ. στρατήγημα.

στρατοπεδεύω (κάμνω στρατόπεδον, συγκατασκηνοῦ τὸν στρατόν, ἀμεταβ. δὲ σκηνοῦ που μετὰ τοῦ στρατοῦ) (καὶ σύνθετ. ἀντι-), παρατ. ἐστρατοπέδευον, ἀόρ. ἐστρατοπέδευσα (καὶ σύνθετ. ἐν-, κατ-, περι-). Μέσ. καὶ παθητ. στρατοπεδεύομαι (καὶ σύνθετ. ἀντι-), παρατ. ἐστρατοπεδεύομην (καὶ σύνθετ. κατ-), μέλλ. μέσ. στρατοπεδεύσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐστρατοπεδευσάμην (καὶ σύνθετ. κατ-, περι-), παρακ. μέσ. ἐστρατοπέδευμαι (καὶ σύνθετ. ἀντ-, περι-), ὑπερσυντελ. μέσ. ἐστρατοπεδεύμην. Ὡς ἀποθετ. εἶναι τὸ ἀποστρατοπεδεύομαι (=μακρὰν στρατοπεδεύομαι) καὶ μεταστρατοπεδεύομαι (=μετακτίθηναι τὸ στρατόπεδον), παρατ. ἀπεστρατοπεδεύομην καὶ συνεστρατοπεδεύομην (=ἑμοῦ ἐστρατοπέδευον), ἀόριστος μέσος ἀπεστρατοπεδευσάμην, ἐξεστρατοπεδευσάμην (=ἔξω ἐστρατοπέδευσα) καὶ μετεστρατοπεδευσάμην, παρακ. μέσ. ἐξεστρατοπέδευμαι. Ῥηματ. παρὰ γ. στρατοπεδεία, στρατοπέδευσις.

στρεβλόω - ὤ (βασανίζω διὰ τῆς στρέβλης, βασανιστικοῦ ὀργάνου) καὶ ἀόρ. ἐστρέβλωσα (καὶ σύνθετ. δι-). Πηθητ. στρεβλοῦμαι, μέλλ. μέσ. ὡς παθητ. στρεβλώσομαι, ἀόρ. παθητ. ἐστρεβλώθην.

στρέφω (στρέρω τι, γυρίζω) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, δια-, ἐπι-, μετα-, παρα-, ὑπο-), παρατ. ἐστρεφον (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐπ-, μετ-), μέλλ. ἀποστρέψω, διαστρέψω καὶ ἐπιστρέψω, ἀόρ. ἔστρεψα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, ἀντ-, ἐπ-, ἐπαν-, κατ-, μετ-, περι-, συν-, ὑπ-). Μέσ. καὶ παθητ. στρέφομαι (καὶ σύνθετ. ἐπι-, ἀνα-, ἀπο-, κατα-, περι-, μετα-, ὑπο-, δια-, ἐπανα-, συγκατα), παρατ. ἐστρεφόμεν (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀν- συν-, κατ-, περι-), μέλλ. μέσ. ἀποστρέψομαι καὶ καταστρέψομαι, μέλλ. πηθητ. ἀναστραφήσομαι καὶ μεταστραφήσομαι, ἀόρ. μέσ. κατεστρεψάμην (καὶ συγκατ-) ἀόρ. παθητ. καὶ ὡς μέσ. ἐστράφην (καὶ σύνθετ. μετ-, συν-, ὑπ-, ἀπ-, ἀν-, ἐπ-, κατ-), ἀόρ. πηθητ. σπανίως στρεφθεῖς, παρακ. παθητ. ἔστραμμαι (καὶ σύνθετ. δι-, κατ-, συν-, ἀν-, περι-, ἀντ-) καὶ μέσ. ἀπέστραμμαι, κατέστραμμαι, συνέστραμμαι, ὑπερσυντελ. παθητ. κατεστράμμην καὶ μέσ. συνεστράμμην, μετ' ὄλ. μέλλ. μέσ. κατεστραμμένος ἔσομαι. Ῥημ. ἐπίθ. στρεπτός, ἀναστρεπτέον.

Τὸ μέσον καὶ στρέφω ἑμαυτόν. Τὸ δὲ στρέφω ἐνίοτε=στρέφομαι.

Ῥημ. παρ᾿ ἄγ. στροφή, ἀναστροφή, ἀποστροφή, ἐπιστροφή, καταστροφή, μεταστροφή, περιστροφή, συστροφή, ὑποστροφή.

στρώννυμι (στρώνω), παρατ. κατεστρώννυν, ἀόρ. ἐστόρεσα. Παθ. ὑποστόρνυμαι, παρακ. παθ. ἐστρωμαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀστρωτος. Ῥημ. παρ᾿ ἄγ. στρώμα, στρωμνή, στρωματόδεσμος.

συλάω-ῶ (ξερμνώνω ρονευθέντα πολεμιστήν, λεηλατῶ, κλέπτω, κυρσεύω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-), μέλλ. συλήσω, ἀόρ. ἐσύλησα, παρακ. σεσύληκα. Παθ. συλάωμαι (καὶ σύνθετον περι-), ἀόρ. παθητ. ἐσυλήθην, παρακείμ. παθ. σεσύλημαι, ὑπερσ. παθητ. ἐσεσυλήμην. Ῥημ. παρ᾿ ἄγ. σύλησις.

συμμαχέω-ῶ (εἶμαι σύμμαχος), παρατ. συνεμάχουν, μέλλων συμμαχήσω, ἀόρ. συνεμάχησα. Παθητ. συμμαχία γίγνεται καὶ πράττεται.

συρίττω (συρίζω), παρατ. ἐσύριττον (καὶ σύνθετος ἐξ-) καὶ ἀόρ. ἐσύριξα. Ῥημ. παρ᾿ ἄγ. σῦριγξ, συριγμός.

σφαγιάζομαι (θύω, σφάζω θύματα) ἀποθετ. μέσον μετ' ἐνεργ. διχθές. καὶ σπανίως ὡς παθ. χίμαιρα σφαγιάζεται, παρατ. ὡς ἐνεργ. ἐσφαγιαζόμενην, ἀόρ. μέσ. ἐσφαγιασάμην (καὶ σύνθετ. ἐπ-).

σφάλλω (κάννω τινὰ νὰ σφάλληται, κλονῶ, ταράττω), μέλλων σφαλῶ, ἀόρ. ἐσφαλα (καὶ σύνθετ. ἀν-). Μέσ. σφάλλομαι, παρατ. μέσ. ἐσφαλλόμενην, μέλλ. σφαλήσομαι καὶ σπανίως σφαλοῦμαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσος ἐσφάλην (καὶ σύνθετος ἀπ-, δι-), παρακείμ. μέσος ἐσφᾶλμαι (καὶ σύνθετ. ἀπ-, παρ-). Παθητ. σφάλλομαι (=κλονοῦμαι), ἀόρ. παθ. ἐσφάλην (=ἠττήθην), παρακ. παθ. ἐσφᾶλμαι (=ἠττημαι, βέβλημαι), ὑπερσ. παθ. ἐσφάλμην. Ῥημ. παρ᾿ ἄγ. σφάλμα, σφαλερός, ἀσφαλής, ἐπισφαλής.

σφάττω (σφάζω) (καὶ σύνθετον ἀπο-, προ-), παρατατ. ἐσφαττον (καὶ σύνθετ. ἀπ-) καὶ σπαν. ἐσφαζον, ἀόρ. ἐσφαξα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐπ-). Παθ. σφάττομαι καὶ μέσ. καὶ παθητ. ἀποσφάττομαι, μέλλων παθ. ἀποσφαγήσομαι καὶ ἐπισφαγήσομαι, ἀόρ. παθ. ἀπεσφάγην, ἐπεσφάγην καὶ κατεσφάγην, παρακ. παθ. ἐσφαγμαί. Τὸ μέσον κατ' ἀνάγκην σφάττω ἑμαυτόν (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐπι-). Ῥημ. παρ᾿ ἄγ. σφαγή, σφάγιον.

σφετερίζω (σφετερίζομαι, οίκειοποιούμαι) και άόρ. έσφετερίσα. Μέσον σφετερίζομαι και μέσ. άόρ. έσφετερισάμην.

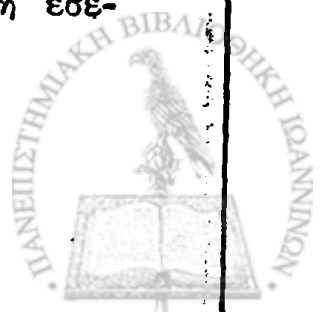
σφραγιζω (έπιβάλλω σφραγιδα). Παρά τούς Άττικοūs πεζολόγοις μόνον ώς άποθετ. τὸ μέσ. έπισφραγιζομαι (και σύνθετ. προσεπ-), άόρ. μέσ. έσφραγιτάμην (και σύνθετ. έπ-). Παθ. μόνον άόρ. έπεςφραγίσθην και παθ. παρκα. κατεσφράγισμαι και προεσφραγισμένος. Ρημ. επίθ. σφραγιστός.

σχετλιάζω (νομίζων έμχυτόν σχέτλιον, άθλιον, ταλαίπωρον άγανακτώ, μεμφιμοιρώ), παρατ. έσχετλιάζογ, μέλλ. σχετλιάσω και άόρ. έσχετλίασα. Ρημ. παράγ. σχετλιασμός.

σχίζω (διαχωρίζω, διαιρώ, κόπτω), παρατατ. έσχιζον, μέλλων κατασχίσω, άόρ. έσχισα (και σύνθετ. δι-, κατ-). Μέσον και παθητ. σχίζομαι (και σύνθετ. διχ-, άπο-), παρατ. παθ. άπεσχιζόμην και μέσ. περιεσχιζόμην, μέλλ. παθ. διασχισθήσομαι, άόρ. παθ. έσχίσθην, όστις και ώς μέσος (= διερώνησα, διηρέθην) και παθητ. και μέσ. διεσχίσθην, παρκα. παθ. έσχισμαι (και σύνθετ. δι-, άπ-), μετ' όλ. μέλλ. διεσχισμένος έσομαι. Ρημ. επίθ. σχιστός, άσχιστος, όλόσχιστος. Ρημ. παράγ. σχίσις.

σχολάζω (άργώ, εύκαιρώ και άσχολούμαι περί τι), παρατ. έσχόλαζον, άόρ. έσχόλασα, παρκα. έσχόλακα.

σώζω (σώζω, έλευθερώ, διαφυλάττω, διατηρώ) (και σύνθετον δια-, έκ-, άνα-, συνδια-), παρατατ. έσωζον (και σύνθετος δι-), μέλλων σώσω (και σύνθετ. διχ-, συνδια-), άόριστ. έσωσα (και σύνθετος δι-, άπ-, άν-, περι-, έξ-, συναν-, συνδι-, συνεξ-), παρακείμ. σέσωκα (και σύνθετ. δια-), ύπερσυντ. σεσφκώς ήν και διεσεσώκειν, μετ' όλ. μέλ. διασεσφκώς έσομαι. Μέσ. και παθ. σώζομαι (και σύνθετον δια-, άνα-), παρατ. μέσ. και παθητ. έσωζόμην (και σύνθετ. δι-, μέλλων παθ. και ώς μέσ. σωθήσομαι (και σύνθετ. διχ-), μέλλων μέσ. διασώσομαί τι και άνασώσομαί τι, άόρ. παθητ. και ώς μέσος έσώθην (και σύνθετ. δι-, άπ-, άν-, περι-), άόρ. μέσ. διεσωσάμην τι και άνεσωσάμην τι, παρκα. μέσ. και παθ. σέσωμαι και σέσωφμαι κτλ., σέσωται και σέσωφται (και σύνθετ. δια-), ύπερσ. έσέσωτο ή έσέ-

σωστο. Τὸ μέσ. κύτοπαθ. καὶ σώζω ἑμαυτόν. Ῥημ. ἐπίθ. διασω-
στέον. Ῥημ. παρᾶγ. σώμα, σωτήρ, ἄσωτος.

ΣΗΜ. Γίνεται ἐκ δύο βημάτων σώζω καὶ τοῦ ποιητ. σώω διὰ τοῦτο ὁ πα-
θητικὸς μέλλον σωθήσομαι, ὁ ἀόρ. ἐσώθη, καὶ ὁ παρακ. σέσωμαι, σώμα, σω-
τήρ, ἄσωτος εἶναι ἀνυπόγραφοι.

σωφρονέω-ᾶ (εἰμί σώφρων, φρόνιμος, ἐγκρατής), παρακ. ἐσω-
φρόνουν, μέλλ. σωφρονήσω, ἀόρ. ἐσωφρόνησα, παρακ. σεσω-
φρόνηκα. Πηθ. παρακ. τὰ σεσωφρονημένα (=τὰ μετὰ σωφροσύ-
νης πεπραγμένα). Ῥημ. παρᾶγ. σωφρόνημα, σωφρονητικός.

σωφρονέζω (ποιῶ τινα σώφρονα) καὶ ἀόρ. ἐσωφρόνισα. Ἀόρ.
παθητ. ἐσωφρονίσθη καὶ πηθ. παρακ. σεσωφρόνισμαι. Ῥημ. πα-
ρᾶγ. σωφρονιστήριον, σωφρονιστής, σωφρονιστύς.

Τ

ταλαιπωρέω-ᾶ (=κῆμνω τινὲς ταλαίπωρον, καταπονᾶ, κμει-
ταῖ. δι=κακηπαθῶ) (καὶ σύνθετ. ἐπι-, προσ-, συνδια-), παρακ. ἐ-
ταλαιπώρουν, ἀόρ. ἐταλαιπώρησα, παρακ. τεταλαιπώρηκα. Μέσ.
καὶ πηθ. ταλαιπωροῦμαι, παρακ. μεσ. ἐταλαιπωρούμην, ἀόρ.
πηθ. ὡς μέσ. ἐταλαιπωρήθη, παρακ. μέσ. καὶ πηθ. τεταλαι-
πώρημαι.

ταμιεύω (εἰμί ταμίης), παρακ. ἐταμίεον μέλλ. ταμιεύσω
καὶ ἀόρ. ἐταμίευσα. Μέσ. ταμιεύομαι τι (ζειδωλῶς μεταχειρίζομαι
τι) (καὶ σύνθετ. δια-), καὶ πηθ. «δύναμις ταμιευομένη», ἀόρ. μέσ.
ἐταμιευσάμην, παρακ. μέσ. τεταμιεύομαι τι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀταμίευτος.
Ῥημ. παρᾶγ. ταμεία, ταμίευμα, ταμείον.

ταράττω (εἰς ταραχὴν ἐμβάλλω τι) (καὶ σύνθετ. συν-, δια-), πα-
ρακ. ἐτάραττον (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. συνταράξω, ἀόρ. ἐτάραξα (καὶ
σύνθετ. συν-, ἀν-). Μέσ. καὶ πηθ. ταράττομαι (καὶ σύνθετ. δια-, ἐκ-,
συν-), παρακ. μέσ. καὶ πηθ. ἐταραττόμην, μέλλ. μέσ. τaráξομαι,
ἀόρ. πηθητ. καὶ ὡς μέσ. ἐταράχθη (καὶ σύνθετ. συν-), παρακείμ.
μέσ. καὶ πηθητ. τετάραγμα (καὶ σύνθετ. ἀνα-, συν-, δια-), ὑπερ-
συντελ. μέσ. καὶ πηθητ. ἐτεταράγμην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀτάρακτος. Τὸ

μέσ. καὶ κατ' ἀνάλυσ. ταραττώ ἐμαυτόν. Ῥηματ. παράγ. ταραχή, τάραχος.

τάττω (βάλλω εἰς τῆξιν, τακτοποιῶ, παρατάττω, προσδιορίζω) (καὶ σύνθετ. δια-, ἐπι-, προσ-, παρα-, συν-), παρατ. ἔταιτον (καὶ σύνθετ. δι-, ἐπ-, προσ-, παρ-, συν-, κατ-, συνεχ-, ἀντιπαρ-), μέλλ. τάξω (καὶ σύνθετ. δια-, ἐπι-, προσ-), ἀόρ. ἑτάξα (καὶ σύνθετ. δι-, ἐπ-, προσ-, παρ-, συν-, κατ-, προ-, ἀντ-, ἀπ-, ἀνασυν-), παρακ. τέταχα (καὶ σύνθετ. συν-). ὕπερσ. ἐπετετάχειν. Μέσ. καὶ παθ. τάττομαι (καὶ σύνθετ. ἐπι-, προσ-, παρα-, μετα-, ἀντι-, ἐκ-, συν-, ἀντιπαρα-, συμπαρα-), παρατατ. μέσ. ἑταιτόμην (καὶ σύνθετ. συν-, παρ-, ἀντ-, ἀντιπαρ-), παρατ. παθ. προσεταίτομην, μέλλ. μέσ. παρατάξομαι, μέλλ. παθ. ἐπιταχθήσομαι καὶ προσταχθήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἑταξάμην, (καὶ σύνθετ. δι-, ἐν-, ἐπ-, ἀντ-, προ-, παρ-, ἐξ-, συν-, μετ-, κατ-, συμπαρ-, ἀντιπαρ-), ἀόρ. πᾶθ. ἐτάχθην (καὶ σύνθετ. δι-, συν-, προσ-, ἐπ-, προ-), ὅστις κεῖται καὶ ὡς μέσος (=ἑτάξα ἐμαυτόν καὶ σύνθετ. ἀντ-, παρ-, συν-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. τέταγμα (καὶ σύνθετ. ἐπι-, προσ-, παρα-, ἀντι-, συν-, ἐν-, προ-), ὕπερσ. μέσ. καὶ παθ. ἐτετάγμην (καὶ σύνθετ. δι-, ἐπ-, προσ-, συν-, παρ-, ἀντ-), μετ' ὅλ. μέλλ. τετάξομαι (καὶ σύνθετ. προσ-). Ῥημ. ἐπίθ. τακτός, ἄτακτος, εὐτακτος, δύστακτος, ἀσύντακτος, ἀνεπίτακτος, τακτέος, προτακτέον, προστακτέον. Τὸ μέσ. καὶ κατ' ἀνάλυσ. τάττω ἐμαυτόν. Ῥημ. παράγ. ταγός, τάξις, τάγμα, σύνταξις, σύνταγμα, πρόσταξις, πρόσταγμα, ἐπίταξις, παράταξις.

ταχύνω (κἄμνω τι ταχέως, σπεύδω) καὶ παρατ. ἐπετάχυνον μόνον.

τείνω (τεντώνω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐπι-, ἐν-, ἀνα-, περι-, ἀντι-, παρα-, δια-, ὑπο-, ἐκ-, συν-, προ-, κατ-, ὕπερ-), παρατ. ἔτεινον, (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐν-, ἐπ-, ἐξ-, κατ-, ὕπερ-), μέλλ. σύνθετος—τενώ (μετὰ τῆς ἀντί, ἀπό, ἐν, καὶ σύν), ἀόρ. σύνθετος — ἔτεινα (μετὰ τῆς ἀνά, ἀντί, ἀπό, ἐκ, ἐν, ἐπί, κατὰ, παρὰ, πρό, σύν, ὑπέρ, ὑπὸ καὶ τῶν ἀντιπρο-, ἀντιπαρ-, ἀντικατ-, προσεν-), παρακείμενος ἀποτέτακα. Παθ. τείνομαι (καὶ σύνθετ. κατ-,

παρ-α-, ἐκ-), μέσ. καὶ παθητ. σύνθετον — τείνομαι (μετὰ τῆς σύν, πρό, ἐν, ἐπί) καὶ μέσον σύνθετον — τείνομαι (μετὰ τῆς ὑπό, διά, ἀνά, ὑπερδία-), παρατ. παθ. ἐτεινόμενην (καὶ σύνθετ. ἐπαν-), παρατ. μέσ. προτεινόμενην, μέλλ. παθητ. παραταθήσομαι, μέλλ. μέσ. παραπενοῦμαι καὶ προτενοῦμαι, ἀόρ. παθ. σύνθετος — ἐτάθην (μετὰ τῆς ἐν, παρὰ, περί,) καὶ ἀόρ. παθητ. ὡς μέσ. ἐπετάθην καὶ ἐξετάθην, ἀόρ. μέσ. σύνθετος — ἐτεινάμην (μετὰ τῆς ἀνά, διά, ἐν, πρό, ὑπό), παρακ. παθ. τέτᾱμαι (καὶ σύνθετ. ἐν-, παρα-, ἀπο- ἐπι-) καὶ μέσ. καὶ παθητ. σύνθετος — τέτᾱμαι (μετὰ τῆς διά, σύν, ἐκ, ἀνά), ὑπερσ. παθητ. σύνθετος — ἐτετάμην (μετὰ τῆς ἀπό, ἐπί, παρὰ). Ῥημ. ἐπίθ. ἑκτατός, συντατέον. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς καὶ συντείνω ἑμαυτόν. Ῥημ. παρὰ γ. ἑντασις, ἐπίτασις, ἑκτασις, τόνος καὶ σύνθετ. ἀτενής, ἑντονος, σύντονος.

τεκμαίρομαι (ἀποθετ. = συμπεραίνω) (καὶ σύνθετ. συν-), παρατ. ἐτεκμαιρόμην, μέλλ. τεκμαροῦμαι, ἀόρ. μέσ. ἐτεκμηράμην (καὶ σύνθετ. συν-). Ῥημ. ἐπίθ. ἀτέκμαρτος, ἀξιοτέκμαρτος. Ῥημ. παρὰ γ. τέκμαρσις.

τεκταινόμεαι (ἀποθετ. = κατασκευάζω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-) παρατ. ἐτεκταινόμενην (καὶ σύνθετ. συν-), ἀόρ. μέσ. ἐτεκτηνάμην (καὶ σύνθετ. συν-). Ὁ ἐ-νεστῶς σπανίως καὶ ὡς παθ. τὰ τεκταινόμενα.

τελευτέω-ᾶ (τελειώνω, ἀποθνήσκω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-) παρατ. ἐτελεύτων, μέλλ. τελευτήσω, ἀόρ. ἐτελεύτησα (καὶ σύνθετ. ἐν-), παρακ. τετελεύτηκα, ὑποτ. τετελευτηκῶς ᾶ, εὐκτ. τετελευτηκῶς εἶην, ὑπερσ. ἐτετελευτήκειν καὶ τετελευτηκῶς ἦν. Παθ. τελευτᾶ ὑπό τινος καὶ μέλλ. μέσ. ὡς παθ. τελευτήσομαι. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς τελευτᾶ ἑμαυτόν.

τελέω-ᾶ (ἐκτελᾶ, φέρω τι εἰς πέρας, πληρώνω, δαπανᾶ) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, συν-, ὑπο-, ἐκ-, ἐπι-, συναπο-, συνδια-), παρατ. ἐτέλουν (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐπ-, προσ-, δι-, συνδι-), μέλλ. τελεῶ (καὶ σύνθετ. συν-, δια-, ἀπο-, συνδια-), ἀόριστ. ἐτέλεσα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐπ-, προ-, δι-), παρακ. τετέλεκα (καὶ σύνθετ. δια-, ἀπο-), ὑπερσ. προετετελέκειν. Παθητ. τελοῦμαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐπι-, εἰς-, συν-), παρατ. παθ. ἐτελούμην, μέλλ. παθητ. ἀποτελε-

θήσομαι, άόρ. παθητ. έτελέσθην (καί σύνθετ. άπ-, έπ-, έξ-), άόρ. μέσ. έτελεσάμην (καί σύνθετ. έπ-, άπ-), παρακ. παθ. τετέλεσμαι (καί σύνθετ. άπο-, έπι-), ύπερσ. παθ. άπετετελέσμην και έπετετελέσμην. Ρημ. επίθ. άτέλεστος και έπιτελεστέος. Ρημ. παράγ. τελετή, τελεστήρια, τελεστικός.

τέμνω (κόπτω) (καί σύνθετ. άπο-, συν-, έν-, δια-, κατα-, έπι-κατα-), παρατ. έτεμνον (καί σύνθετ. κατ-, έξ-), μέλλ. τεμῶ (καί σύνθετ. δια-), άόρ. β' έτεμον (καί σύνθετ. άπ-, συν-, δι-, κατ-, έξ-, έπ-, ύπ-), παρακ. σύνθετος — τέτμηκα (μετά τῆς άπό, άνά, διά, έπί). Παθητ. τέμνομαι (καί σύνθετ. άπο-, περι-, εκ-) και μέσ. τέμνομαί τι (καί σύνθετ. άπο-, ύπο-), παρατ. παθητ. έτεμνόμην (καί σύνθετ. άπ-), παρατ. μέσ. ύπετεμνόμην, μέλλ. παθητ. άποτμηθήσομαι, μέλλ. μέσ. ύποτεμοῦμαι, άόρ. παθητ. έτμήθην (καί σύνθετ. άπ-, έξ-), μέσ. άόρ. β' έτεμόμην (καί σύνθετ. άπ-), παρακείμ. παθητ. τέτμημαι (καί σύνθετ. άπο-, κατα-, συν-, ύπο-, έγκατα-), ύπερσ. παθητ. έτετμήμην (καί σύνθετ. κατ-), μετ' όλίγ. μέλλ. εκτετμήσομαι. Ρημ. επίθ. άτμητος, νεότμητος, τμητέος και άποτμητέον. Ρημ. παράγ. τμήμα, τμησις, τομή, άποτομή, έπιτομή, σύντομος, άπότομος.

τέρπω (εύφραίνω), μέλλ. τέρψω και άόρ. έτερψα. Μέσ. τέρπομαι, άόριστ. παθητ. ως μέσ. έτέρφθην. Ρημ. παράγ. τέρψις, τερπνός.

τεχνάομαι - ὤμαι (μετά τέχνης κατασκευάζω, τεχνάσματα μεταχειρίζομαι) άποθετ. μετ' ένεργητ. διαθ., παρατατ. έτεχνώμην και άόρ. μέσ. έτεχνησάμην (καί σύνθετ. έξ-). Παθητ. μόνον τὸ τεχνῶτο (= κατασκευάζοιτο ύπό τεχνίτου). Ρημ. παράγ. τέχνημα.

τήκω (λυώνω) (καί σύνθετ. άπο-, κατα-, συν-), παρατατ. περιέτηκον, άόρ. έξέτηξα, συνέτηξα και περιέτηξα, παρακείμ. τέτηκα ως παθητ. ἢ μέσ. (καί σύνθετ. έν-), ύπερσ. ως παθητ. ἢ μέσ. έτετήκειν. Παθ. τήκομαι (καί σύνθετ. κατα-, συν-, δια-), άόρ. παθητ. έτάκην, (καί σύνθετ. συν-) και σπαν. έτήχθην. Ρημ. επίθ. τηκτός και άτηκτος.

τηρέω-ᾠ (παρατηρῶ, φυλάσσω, κειροφυλακτῶ) (καὶ σύνθετ. ἐπι-, παρα-, συμπαρα-), παρατ. ἐτήρουν (καὶ σύνθετ. ἐπ-, δι-), μέλλ. τηρήσω, ἀόρ. ἐτήρησα (καὶ σύνθετ. ἐπ-, δι-). Παθ. τηροῦμαι, παρατ. παθ. ἐτηρούμην, μέσ. μέλλ. τηρήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐτηρήθην (καὶ σύνθετ. δι-), παρακ. παθ. τετήρημαι. Ῥημ. ἐπίθ. τηρητέον. Ῥημ. παρὰ γ. τήρησις.

τίθημι. Ὄρα Ἡμ. Μεγάλ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 144—145.

τίκτω (γεννῶ) (καὶ σύνθετ. ἐν-, ἀπο-, συναπο-), παρατατ. ἐτικτον, (καὶ σύνθετ. ἐν-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. τέξομαι, ἀόρ. β'. ἔτεκον (καὶ σύνθετ. ἐν-), παρακείμενος β'. τέτοκα (καὶ σύνθετ. ἐκ-), τὰ δὲ λοιπὰ συμπληροῦνται ὑπὸ τοῦ γεννῶ. Ῥημ. παρὰ γ. τόκος, τέκ-νον, τοκ-εὺς, σύνθετος δὲ πρωτοτόκος (γυνή), πρωτότοκος (υἴος).

τίλλω (μαθῶ). Μόνον ὁ ἐνεστώς σύνθετος ἐκτίλλω.

τιμάω-ᾠ. Ὄρα Ἡμετ. Μεγάλ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 134—135.

τιμωρέω-ᾠ (βοηθῶ καὶ κολάζω), παρατ. ἐτιμῶρουν, μέλλων τιμωρήσω, ἀόρ. ἐτιμώρησα (καὶ σύνθετ. προ-), παρακ. τετιμώρηκα, μετ' ὄλ. μέλλ. τετιμωρηκῶς ἔσομαι. Μέσ. τιμωροῦμαι τινά (=κολάζων τινὰ βοηθῶ ἐμαυτῶ), παρατ. μέσ. ἐτιμωρούμην, μέσος μέλλ. τιμωρήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐτιμωρησάμην (καὶ σύνθ. ἀντ-, προ-), παρακ. μέσ. τετιμώρημαι, ὑπερσ. μέσ. ἐτετιμωρήμην καὶ τετιμωρημένος ἦν. Παθ. μέλλ. τιμωρηθήσομαι ὑπό τινος, ἀόρ. παθ. ἐτιμωρήθην, παρακ. παθ. τετιμώρημαι, ὑπερσ. παθ. ἐτετιμωρήμην, μετ' ὄλ. μέλλ. τετιμωρημένος ἔσομαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀτιμώρητος, τιμωρητέος-τέον. Ῥημ. παρὰ γ. τιμώρημα, τιμώρησις.

τίνω (πληρώνω, ἀποδίδω τὰ ἴσα) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐκ-), παρατ. ἀπέτινον, μέλλ. τίσω, (καὶ σύνθ. ἀπο-, ἐκ-, συνεπ-), ἀόρ. ἐτίσα, (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-, ἐναπ-, προσεξ-), παρακ. ἐκτέτικα. Ἀόριστος μέσ. ἐτίσάμην καὶ ἀπεισιάμην. Παθ. ἀόρ. ἐξετίσθην καὶ ἀπεισίσθην, παρακ. παθητικὸς ἐκτέτισμαι, ὑπερσ. παθ. ἐξετέτιστο. Ῥημ. ἐπίθ. ἀποτιστέον. Ῥημ. παρὰ γ. τίσις, ἐκτισμα, ἐκτισις.

τιτρώσκω (πληγώνω), παρατατ. ἐτίτρωσκον, μέλλων κατατρώ-

σω, ἄορ. ἔτρωσα (καὶ σύνθετ. κατ-, συν-). Παθ. τιτρώσκομαι, παρφατ. παθ. ἔτιτρωσκόμην, μέλλ. παθ. τρωθήσομαι, ἄορ. παθητ. ἐτρώθην, παρακ. παθ. τέτρωμαι, (καὶ σύνθετ. κατα-), ὑπερσ. παθ. ἐτετρώμην. Ῥημ. ἐπίθ. τρωτός, ἄτρωτος.

[τλάω-ῶ]= ἀνέχομαι, ὑποφέρω, τολμῶ. Μόνον ὁ ἄορ. β' ἔτλην, ἀπαρέμφ. ἀνατλήναι. Ῥημ. παράγ. τλήμων.

τολμάω-ῶ (ἔχω τόλμαν, δὲν φοβοῦμαι) (καὶ σύνθετ. ἀντι-), παρατ. ἐτόλμων, μέλλ. τολμήσω, ἄορ. ἐτόλμησα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀντ-), παρακ. τετόλμηκα. Παθ. ἄορ. προυτολμήθην, παρακ. παθ. τετόλμημαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-). Ῥημ. ἐπίθ. τολμητέον. Ῥημ. παράγ. τόλμημα, τόλμησις, τολμητής.

τραχύνω (σκληρύνω) καὶ ἄορ. παθ. ἐτραχύνθην, καὶ παθ. παρακ. ἀπαρέμφ. τετραχύνθαι.

τρέμω (τρέμω, φοβοῦμαι). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστῶς καὶ σύνθετ. ὑποτρέμω. Ῥημ. παράγ. τρόμος.

τρέπω (στρέφω τὰ ἄνω κάτω καὶ τὰ κάτω ἄνω, γυρίζω, κλίνω, φυγαδεύω) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, ἐπι-, παρα-, προ-), παρατατικὸς ἔτρεπον, (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, ἐξ-, ἐπ-), μέλλων τρέψω (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, ἐπι-, προ-), ἄορ. ἔτρεψα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, ἐξ-, ἐπ-, παρ-, περι-, προ-), παρακ. τέτροφα (καὶ σύνθετ. ἀνα-). Μέσ. καὶ παθ. τρέπομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἀνα-, ἐκ-, ἐν-, ἐπι-, παρα-, προ-, προσ-, ὑπεκ-), παρατ. μέσ. καὶ παθητ. ἔτρεπόμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, προ-), μέλ. μέσ. τρέψομαι (ἐπί τι, εἰς τι, καὶ σύνθετ. ἀπο-, προ-), ἄορ. μέσ. ἔτρεψάμην τινά (= ἀπώσας ἀπ' ἑμαυτοῦ ἔτρεψα εἰς φυγὴν καὶ σύνθετ. προ-), ἄορ. μέσ. β' ἐτραπόμην (εἰς τι, ἐπί τι, πρὸς τι= ἔτρεψα ἑμαυτόν· καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-, παρ-, προαπ-), ἄορ. παθ. ἐτράπην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐπ-, προ-) ἄορ. παθ. ὡς μέσ. διετράπην, ἄορ. παθ. ἀσπαν. ἐτρέφθην (καὶ σύνθετ. ἐπ-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. τέτραπται, τετράφεται καὶ τετραμμένοι εἰσί· προστ. ἐπιτετράφθω, ἀπαρέμφ. τετράφθαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-), μετοχ. τετραμμένος (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, ἐπι-, προ-), ὑπερσ. μέσ. ἐτέτραπτο. Τὸ μέσ. καὶ ἀναλελ. ἐπιτρέπω ἑμαυτόν. Ῥημ. ἐπίθ. δυσἀπότερπετος, τρεπτέον, καὶ ἐπιτρε-

πτεόν. Ῥηματ. παρὰχ. τροπή, ἐπιτροπή, προ-
ἀποτροπή ἀνατροπή, ἀνατροπεύς.

δίτροπή, περιτροπή,

τρέφω (παρέχω τροφήν· παρα-, συνεχ-), παρατ. σύνθετ. θρέψω, ἀόρ. ἔθρησ· ἀόρ. ἐλνχ-τρέζω) (καὶ σύνθετ. δια-, ἐκ-, συμ-
τρέφομαι (καὶ παρὰχ. ἔτρεφον (καὶ σύνθετ. ἀντ-, δι-), μέλλ. καὶ μέσ. ἐπληψα (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, ἐξ-). Παθ. καὶ μέσ. θρέψου· ἀόρ. ἐθρέψθην (καὶ σύνθετ. δια-, ἐκ-, παρα-, συν-, ὑπο-), παρατ. παθ. ἐθρέψθην, τρέφωμεν) (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. μέσ. καὶ ὡς παθ. ἐθρέψωμαι, μέλλ. παθ. τραφήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐθρεψάμην (καὶ σύνθετ. ἐξ-), ἀόρ. παθ. ἐθρέφθην, ἀόρ. εἴ. παθ. συνηθέστ. ἐτράφην (καὶ σύνθετ. δι-, ἐξ-, ἐν-, συνεχ-), ἀόρ. εἴ. παθ. ὡς μέσ. διετράφην (καὶ σύνθετ. ἐξ-), παρακ. παθ. καὶ μέσ. τέθραμμαι, τέθρα-
πται, τεθράμμεθα (καὶ σύνθετ. ἐκ-), τέθραφθε (καὶ σύνθετ. συν-), ἀπαρ. τεθράφθαι, μετοχ. τεθραμμένος καὶ σύνθετ. συν-), ὑπερσ. ἐτεθράμμην. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. καὶ κατ' ἀνάλ. τρέφω ἑμαυτόν. Ῥημ. ἐπίθ. θρεπτέος, θρεπτέον. Ῥημ. παρὰχ. τροφή, τροφός, τροφεύς, τροφεΐα, εὐτραφής.

τρέχω (τρέχω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, ἐπι-, κατα-, παρα-, πε-
ρι-, πη-, ὑπο-), παρατ. ἔτρεχον, (καὶ σύνθετ. δι-, προ-, προσ-, πη-,
πην-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. δραμοῦμαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐπι-, προσ-,
συν-), ἀόρ. β'. ἔδραμον (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀν-, δι-, εἰσ-, ἐξ-, ἐπ-,
κατ-, παρ-, προσ-, προσ-, συν-, ὑπ-, ἀντεξ-, ἐπεξ-, συνεχ-), παρακ. ἐπιδεδράμηκα, καταδεδράμηκα, παραδεδράμηκα, περιδεδράμη-
κα, συνδεδράμηκα, ὑπερσ. κατεδεδραμήκειν καὶ παρεδεδρα-
μήκειν. Παθητ. μόνον παρακ. ἐπιδεδράμηται. Ῥημ. ἐπίθ. περι-
θρεκτέον. Ῥημ. παρὰχ. δρόμος, δρομεύς, διαδρομή, ἐκδρομή, ἐπιδρομή, καταδρομή, ὑποδρομή, δρομαῖος, πρόδρομος.

τρέω (τρέμω, φοβοῦμαι). Μόνον ὁ ἀόρ. ἔτρεσα καὶ τὸ ῥημ. ἐπίθ. ἀτρεστος.

τρέβω (τρέβω, φθείρω, κατατρέβω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, ἐν-
ἐπι-, κατα-, συν-, ἀποδιχ-, ἐνδιχ-, προσδιχ-, συνδιχ-) παρατ. διέτρ-
βον (καὶ σύνθετ. ἐνδι-), μέλλ. διατρέψω (καὶ συνδιχ-), κατα-
ψω, ἀόρ. ἐτρίψα, (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, ἐξ-, κατ-, συν-, ἐ-
συνδι-, συνεπ-), παρακ. διατέτριφα καὶ κατατέτριφα. Παθ.

ΛΗΡΩΜ. ΡΗΜ. ΚΑΙ ΟΝΟΜ. Γ. Δ. ΖΗΚΙΛΟΥΤ.

ὕγραίνω (ὕγρον ποιῶ, νοτίζω) καὶ παθητ. ὑγραίνομαι καὶ ἄορα παθ. σπανίως ὑγρανθέν.

ὕδρευομαι (ἀποθετ. ἀντλῶ ὕδωρ). Μόνον ὁ ἐνεστώς. Ῥημ. παρὰ γ. ὑδρεία.

ὕλακτέω-ῶ (γαυγίζω). Μόνον ὁ ἐνεστώς ὑλακτῶ, τὰ δὲ ἄλλα κατὰ περίφρ. διὰ τοῦ ὑλακῆ χρῶμαι..

ὕμνέω-ῶ (ἐξυμνῶ, ἐγκωμιάζω δι' ὕμνων) (καὶ σύνθετ. ἐφ-), παρατ. ὕμνουν, μέλλ. ὑμνήσω, ἄορ. ὕμνησα, παρακ. ὕμνηκα. Παθ. ὕμνουμαι (καὶ σύνθετ. ἐφ-), παρατ. ὕμνούμην καὶ παθ. παρακ. ὕμνημαι. Ῥημ. ἐπίθ. ὑμνητέον. Ῥημ. παρὰ γ. ὑμνητής.

ὕπαντιάζω (πηγαίνω εἰς ἀπάντησίν τινος) καὶ παρατ. ὑπηντιάζον μόνον.

ὕπαντάω-ῶ. ὄρα ἀπαντάω-ῶ.

ὕπείκω. ὄρα εἴκω (ἐνδίδω, ὑποχωρῶ).

ὕπηρετέω-ῶ (εἰμι ὑπηρετής) (καὶ σύνθετ. ἐξ-), παρατ. ὑπηρετούν, μέλλ. ὑπηρετήσω, ἄορ. ὑπηρετήσα, παρακ. ὑπηρετήκα, ὑπερσ. ὑπηρετήκειν. Παθ. ὑπηρετοῦμαι μόνον.

ὕπισχνέομαι-οῦμαι (ἀποθετ. = ὑπόσχομαι), παρατατ. ὑπισχνούμην, μέλλ. μέσ. ὑποσχέσομαι, ἄορ. μέσ. ὑπεσχόμην, παρακ. μέσ. ὑπέσχημαι, ὑπερσ. μέσ. ὑπεσχήμεν. Ῥηματ. παρὰ γ. ὑπόσχεσις.

ὕποκορίζομαι (ἀποθετ. = σμικρύνω τι διὰ κολακείαν ἢ κολάζω τι αἰσχρόν). Μόνον ὁ ἐνεστώς. Ῥημ. παρὰ γ. ὑποκόρισμα.

ὕποκρίνομαι (ἀποθετ. = ἀποκρίνομαι, παριστάνω ἐπὶ σκηνῆς ὡς ὑποκριτής, προσποιοῦμαι), παρατ. ὑπεκρινόμην, μέλλ. καθυποκρινοῦμαι, ἄορ. μέσ. ὑπεκρινάμην, παρακ. μέσ. ὑποκέκριμαι. Ῥημ. παρὰ γ. ὑποκριτής.

ὕποπτεύω (ὕποψίαν ἔχω), παρατ. ὑπώπτευον καὶ ἄορ. ὑπώπτευσα. Παθητ. ὑποπτεύομαι ὑπὸ τινος (= νομίζομαι ὑποπτος) (καὶ σύνθετ. ἀνθ-), παρατ. παθ. ὑπωπτευόμεν καὶ ἄορ. παθ. ὑπωπτεύθην.

ὕποτοπέω-ῶ (ὕποπτεύω). Μόνον ὁ ἄορ. ὑπετόπησα καὶ μέσ. παρατ. ὑπετοπούμην..

ὕπουργέω-ω (ὕπηρετῶ, βοηθῶ) καὶ ἀόρ. ὑπούργησα μόνον.
Ῥημ. κερῶ. ὑπούρημα.

ὕστερέω-ω (εἶμαι ὕστερος, βραδύτερον ἔρχομαι, μένω ὀπίσω),
μέλλ. ὑστερήσω, ἀόρ. ὑστέρησα καὶ ὑπερσ. ὑστερήκειν.

ὕστερίζω (= ἵστερῶ) (καὶ σύνθετ. ἐρ-), παρατ. ὑστερίζον, μέλλ.
ὕστεριω, ἀόρ. ὑστέρισα.

ὕφαίνω (ὕφαίνω, πλέκω, μηχανῶμαι) (καὶ σύνθετ. ἀν-, προσ-, συν-),
παρατ. ὕφαινον, ἀόρ. ὕφηνα. Παθ. ὑφαίνομαι (καὶ σύνθετ. ἐξ-), ἀόρ.
μέσ. ὕφηγάμην (καὶ σύνθετ. συν-), ἀόρ. παθ. ὑφάνθην (καὶ σύνθετ.
συν-), παρακ. παθ. παρυφασμένος. Ῥημ. ἐπίθ. ὑφαντός. Ῥημ. κερῶ.
ὕφασμα, ὑφάντης, συνύφανσις.

ῶ (κλίνω ὑετόν, ἐξ οὗ βρέγεται ἡ γῆ) καὶ παθ. παρακ. ἐφυσ-
μένος μόνον, τὰ δὲ ἄλλα ποιητ. καὶ μεταγενέστερα. Ῥημ. παράγ.
ὕε-τός (πρόβλ. τοχ-ετός).

Φ

φαιδρῶνω (λαμπρῶνω, χαροποιῶ) καὶ ἀόρ. ἐφαιδρῶνα. Μέσ. ἀόρ.
ἐφαιδρυνάμην τι καὶ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐφαιδρύνθην (= ἐφαιδρῶνα
ἐμαυτόν).

φαίνω (δεικνύω, φανεροῦ, φέρω) καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-,
δια-, προ-, ὑπο-, ἀνταπο-, κερμε-, προσαπο-). παρατ. ἐφαινον
(καὶ σύνθετ. ἀπ-, ὑπ-), μέλλ. ἀποφανῶ, εὐκτ. ἀποφανοίην, ἀόρ.
ἐρηνά (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, ἐξ-, προ-, ὑπ-), παρακ. ἀποπέφαγ-
κα. Μέσ. καὶ παθ. φαίνομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἀνα-, ἐκ-, ἐπι-,
ἐμ-, ἐπι-, κατ-, προ-, παρα-, ὑπο-, προαπο-). παρατ. μέσ. καὶ
παθ. ἐφαινόμεν (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀν-, δι-, κατ-, προ-, συναπ-),
μέλλ. μέσ. φανοῦμαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-) καὶ μέλλ. παθ.
ὡς μέσ. φανήσομαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἐκ-, προ-), ἀόρ. παθ. ὡς
μέσ. ἐφάνην (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-, παρ-, προ-,
ὑπερ-). ἀόρ. μέσ. ἀπερηνάμην (καὶ σύνθετ. συναπ-, προαπο-),
ἀόρ. παθ. μετὰ παθ. διωθέσ. ἐφάνθην (= ἠλέγγθην, ἀπεδείχθην)
καὶ ἀπεφάνθην, παρακ. ἔ. ἐνεργ. ὡς μέσ. πέφηνά (καὶ σύνθετ.

μαι (καὶ σύνθετ. ἀν) καὶ ἐπενεχθήσομαι καὶ κατενεχθήσομαι, ἀόρ. μέτ. ἤνεγκάμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-, εἰς-, ἐπ-, προ-, ἐπείσ-, συνείσ-) ἄνευ προστακτικῆς, ἀόρ. παθητ. ἠνέχθην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀν-, εἰς-, ἐξ-, ἐπ-, δι-, κατ-, περι-, παρ-, προσ- ὑπερ-, συν-, ἐπαν-, παρείσ-, προσπα-, συμπερι-), ἀλλ' ὁ ἠνέχθην κατ' ἑμέσος (= ἤνεγκα ἑμαυτὸν καὶ σύνθετ. δι-, κατ-, προσ-, συν-), παρακείμε. παθητικ. ἐνήνεγμα (καὶ σύνθετ. εἰς-, μετ-, ἀπ-, ἀν, συν-, παρείσ-), παρακείμενος μέσος σύνθετος — ἐνήνεγμα (μετὰ τῶν εἰς, διὰ, πρὸς), ὑπερσυντ. παθητ. προσενήνεκτο. Ῥημ. παθητ. ἐπίθετ. οἰστόν, ἀπροσοίστως, οἰστέον, προσοιστέον, εἰσοιστέος, ἐξοιστέος. Τὸ διαφέρει (= μέλει) καὶ συμφέρει εἶναι καὶ ἀπρόσωπα. Ῥημ. παρ' ἄγ. φόρος, φορὰ, ἀποφορὰ διαφορὰ, ἐκρορὰ, μεταφορὰ, εἰσρορὰ, ἐπιφορὰ, προσφορὰ, συμφορὰ, σύμφορος, διάφορος, διηνεκίης.

ΣΗΜ. Ρίζ. φερ-, εἰ- καὶ ἐνεκ- καὶ ἐν(ε)κ-, ἐξ ἧς ὁ ἀόρ. ἤν-εγκ-ον.

φεύγω (φεύγω, διώκομαι) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατ-, δια-, ἐκ-, ὑπο-), παρατακτικῶς ἐφευγον (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-, δι-, ὑπ-), μέλλων μέσος ὡς ἐνεργ. φεύζομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατ-, δια-, ἐκ-, ἀνα-, περι-) καὶ δωρικ. φευζοῦμαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐκ-), ἀόριστος β' ἐφυγον (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-, δι-, ἐξ-, ἀν-, προκατ-, ὑπεξ-), παρακείμενος ε' πέρευγα (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατ-, δια-, ἐκ-), ὑπερσυντ. ἐπεφεύγειν (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-, δι-) καὶ καταπεφυγώς ἦν, εὐκτ. πεφευγώς εἶην (καὶ σύνθετ. ἀπο-). Ῥημ. ἐπίθετ. ἀρुकτος, φευκτός, φευκτέος, -τέον, προσφευκτέον. Τὸ φεύγω εἶναι καὶ ὡς παθ. τοῦ διώκω. Ῥημ. παρ' ἄγ. φυγή. φυγὰς.

φημι (λέγω), φῆς, φησί, φατόν, φαμέν, φατέ, φασί (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἀντι-, συμ-), ὑποτακτ. φῶ φῆς, κτλ., εὐκτ. φαίην, φαίης, κτλ., προστακτ. φάθι ἢ φάθι (καὶ σύνθετ. συμ-), φάτω μόνον, ἀπκρέμ. φάναι, μετοχή φάσκων, φάσκουσα, φάσκον, παρ. κτ. ἔρην, ἔρησα καὶ ἔρης, ἔρη, ἔρατον, ἐράτην, ἔραμεν, ἔρατε, ἔρασαν (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλων φήσω (καὶ σύνθετ. συμ-), ἀόριστος ἔρησα (καὶ σύνθετ. συν-, ἀπ-). Μέτ. ἐνιστ. φάμενος. Παρακείμε. παθ. προστακ. περάσθω (= ἴστω εἰρημέιον). Ῥημ. ἐπίθ. φατέος; —τέον. Ῥημ. παρ' ἄγ. φάσις, ἀλόφασις, κατάφασις, φήμη.

φθᾶ'νω (φθάνω, προφθάνω, προλαμβάνω, πράττω τὸ γρηγορώτερον), παρατ. ἔφθᾶνον, μέλλων (φθάσω) καὶ μέσ. ἀντ' ἐνεργ. φθήσομαι, ἀόρ. ἔφθᾶσα (καὶ σύνθετ. προ-), ἀόρ. β' ἔφθην, ὑποτακτικὴ φθῶ καὶ ἀπαρέμφ. φθῆναι μόνον.

φθέγγομαι (ἀποθετ. ἐπὶ ἀνθρώπου μόνον=ἐκβάλλω φωνήν, λαλῶ) (καὶ σύνθετ. ἐπι-, παρ-, προσ-, ὑπο-), παρατατικὸς ἐφθειγόμεν (καὶ σύνθετ. παρ-), μέλλ. μέσ. φθειγξομαι, ἀόρ. μέσ. ἐφθειγξάμην (καὶ σύνθετ. ἐπ-), παρακείμε. ἐφθειγμαί. Ῥημ. ἐπίθ. ἀφθειγκτος. Ῥημ. παράγ. φθέγμα, φθόγγος.

φθείρω (ἀφανίζω, καταστρέφω) (καὶ σύνθετ. δια-), παρατατικὸς ἐφθειρον (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. φθερῶ (καὶ σύνθετ. δια-), ἀόριστος ἐφθειρα (καὶ σύνθετ. δι-, κατ-, προδι-), παρακείμενος ἐφθαρκα (καὶ σύνθετ. δι-), ὑπερσυντελ. διεφθάρκειν. Παθ. φθείρομαι (καὶ σύνθετ. δια-), παρατ. ἐφθειρόμεν (καὶ σύνθετ. δι-, ἀπ-), μέλλ. μέσος ὡς παθητικ. φθεροῦμαι καὶ μέλλων παθ. διαφθαρήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐφθάρην (καὶ σύνθετ. δι-, προδι-, προσδι-, συνδι-), παρκακ. παθ. ἔφθᾶρμαι (καὶ σύνθετ. δι-, προδι-, συνδι-), ὑπερσ. παθ. διεφθάρμην, Ῥημ. ἐπίθ. ἀδιάφθαρτος, εὐδιάφθαρτος. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάγκη διαφθείρω ἑμαυτόν. Ἀποθετ. εἶναι τὸ περιφθείρομαι (= περιέρχομαι μάτην ἢ πρὸς βλάβην ἄλλων ἢ ἑμαυτοῦ) μόνον κατ' ἐνεστῶτα. Ῥημ. παράγ. φθορά, φθόρος.

φθί'νω (ἀμεταβ.=φθείρομαι, κατατήκομαι, ἐπὶ δὲ χρόνου=λήγω, παρέρχομαι), παρατατικ. ἐφθίνον. Μέσ. ἀόρ. β' φθίμενος (καὶ σύνθετ. ἀπο-). Ῥημ. παράγ. φθίσις.

φθονέω=ῶ (φθονῶ, ἔγω φθόνον), παρατατικ. ἐφθόνουν (καὶ σύνθετ ὑπ-), μέλλων φθονήσω, ἀόρ. ἐφθόνησα. Παθ. φθονοῦμαι, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. φθονήσομαι καὶ παθ. φθονηθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐφθονήθην.

φιλέω=ῶ (ἀγαπῶ, φιλῶ, συνηθίζω) (καὶ σύνθετ. ἀντι-, ὑπερ-), παρατατικὸς ἐφίλου (καὶ σύνθετ. κατ-, ὑπερ-), μέλλων φιλήσω, (καὶ σύνθετ. κατ-), ἀόρ. ἐρίλησα (καὶ σύνθετ. ἀντ-, κατ-), παρκακ. πεφίληκα. Παθ. φιλοῦμαι (καὶ σύνθετ. ἀντι-), παρατ. ἐφιλούμεν, μέλλ. μέσ. ὡς παθητ. φιλήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐφιλήθην, παρκακ. παθ.

πεφιλησθαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀξιοφίλητος. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. φιλω ἑμαυτόν. Ῥημ. παρὰ γ. φίλημα.

φιλοτιμέομαι-οὔμαι (εἰμί φιλότιμος, καυχῶμαι διὰ τι, ἀμιλλῶμαι) ἀποθετ., παρατ. ἐφιλοτιμούμην, μέλλ. μέσ. φιλοτιμήσομαι, ἀόρ. παθ. μέσ. ἐφιλοτιμήθην, παρακ. μέσ. πεφιλοτίμημαι.

φιλοφρονέομαι-οὔμαι (ἀποθετ. προσφέρομαι φιλοφρόνως, μεταχειρίζομαι τινα εὐγενῶς), παρατ. ἐφιλοφρονούμην, ἀόρ. μέσ. ἐφιλοφρονησάμην καὶ παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. φιλοφρονηθεῖς. Ῥημ. παρὰ γ. φιλοφρόνημα.

φλέγω (καίω, ρλογίζω). Μόνον ὁ ἀόρ. ἐπιφλέξει. Παθητ. φλέγομαι, παρατ. παθητ. ἐφλεγόμην, ἀόρ. παθ. ἀνεφλέχθην καὶ κατερλέχθην. Ῥημ. ἐπίθ. εὐφλεκτος. Ῥημ. παρὰ γ. φλόξ, φλέγμα, φλεγμονή.

φλυᾶρέω-ᾶ (λέγω μωρίας, φλυαρέω), παρατ. ἐφλυάρουν, καὶ μέλλ. φλυαρήσω μόνον.

φοβέω-ᾶ (ἐμβάλλω τινὰ εἰς φόβον, τρομάζω, φοβίζω) (καὶ σύνθετον ἐκ, κατα-), παρατ. ἐφόβουν, μέλλ. φοθήσω (καὶ σύνθετ. ἐκ-), ἀόρ. ἐφόβησα (καὶ σύνθετ. ἐξ-). Μέσ. φοβοῦμαι, παρατατ. ἐφοδοῦμην (καὶ σύνθετ. ὑπερ-), μέλλ. μέσ. φοθήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐφοθήθην (καὶ σύνθετ. κατ-, συν-), παρακ. μέσ. πεφόβημαι ὑπερσ. μέσ. ἐπεφοθήμην. Ῥημ. ἐπίθ. φοβητέον. Ῥημ. παρὰ γ. φόβητρον.

φοιτίω-ᾶ (συγνίζω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, εἰς-, προσ-, συμ-), παρατ. ἐφοίτων (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. συμφοιτήσω, ἀόρ. ἐφοίτησα (καὶ σύνθετ. ἀπ-). παρακ. πεφοίτηκα. Ῥημ. ἐπίθ. φοιτητέον. Ῥημ. παρὰ γ. φοίτησις, φοιτητής, συμφοιτητής.

φονεύω (φονέω), παρατ. ἐφόνευον καὶ ἀόρ. ἐφόνευσα. Παθητ. φονεύομαι καὶ ἀόρ. παθ. ἐφονεύθην. Ὡς παθ. αὐτοῦ εἶναι καὶ τὸ θνήσκω ὑπὸ τίνος καὶ φόνος γίγνεται καὶ πράττεται.

φράζω (ἐκφράζω, δεικνύω, φανερέω, λέγω, κελεύω). παρατατ. ἐφραζον, μέλλων φράσω, ἀόρ. ἐφράσα, παρακ. πέφρακα. Παθ. φράζομαι καὶ παθ. παρακ. πέφρασμαι. Ῥημ. ἐπίθ. δύσφραστος καὶ φραστέον. Ῥημ. παρὰ γ. φράσις, φραστήρ.

φράττω (κλύνω φραγμόν, φράσσω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐμ-, ἀντι-, συμ-), παρατ. συνέφραττον, ἀόρ. ἔφραξα (καὶ σύνθετ. ἐν-, περι-, συν-). Ἀόριστος μέσος ἐφραξάμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, περι-). Ἀόριστος παθ. ἐφράχθην (καὶ σύνθετ. ἀντ-, ἐν-), παρακειμ. παθητ. πέφραγμαί (καὶ σύνθετ. συμ-). Ῥημ. ἐπίθ. ἀφρακτος, κατάφρακτος. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. καὶ κατ' ἀνάλυσιν περιφράττω ἑμαυτόν. Ῥημ. παρὰγ. φράγμα, ἔμφραγμα, ἀπόφραξις, δρύφακτον (ἀντὶ τοῦ δρύ-φρακ-τον).

φρίττω (τὸ I μακρὸν=ἀνατριχίζω, φρίττω, τρομάζω), ἀόρ. ἔφριξα καὶ παρακ. πέφρικα. Ῥημ. παρὰγ. φρίκη.

φρονέω-ῶ (εἰμί ἔμρων, σκέπτομαι, νομίζω, ἔχω φρόνημα, αἰσθάνομαι) (καὶ σύνθετ. παρα-, περι-, ὑπερ-, ὄρα καὶ καταφρονῶ), παρατ. ἐφρόνουν (καὶ σύνθετ. ἀν-, παρ-, ὑπερ-), μέλλ. φρονήσω, ἀόρ. ἐφρόνησα (καὶ σύνθετ. παρ-), παρακ. πεφρόνηκα (καὶ σύνθετ. ὑπερ-). Παθ. ὑπερφρονοῦμαι μόνον. Ῥημ. ἐπίθ. φρονητέον. Ῥηματ. παρὰγ. φρόνησις (ὡς παρὰγ. τοῦ εἶναι φρονῶ), φρόνημα (ὡς παρὰγ. τοῦ μέγα φρονῶ, ὅπερ καὶ μεγαλοφροσύνη λέγεται).

φροντίζω (φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, μέλει μοι) (καὶ σύνθετ. ἐκ-). παρατ. ἐφρόντιζον, μέλλ. φροντιῶ, ἀόρ. ἐφρόντισα, παρακ. πεφρόντικα. Παθ. φροντίζομαι (=εἰμί ὑποκειμένον φροντίδος). Ῥημ. ἐπίθ. ἀφρόντιστος καὶ φροντιστέον. Ῥημ. παρὰγ. φροντιστής.

φρουρέω-ῶ (φυλάττω ὡς φρουρός, φυλάττω) (καὶ σύνθετ. ἐμ-), παρατ. ἐφρούρουν (καὶ σύνθετ. περι-), μέλλ. φρουρήσω, ἀόριστος ἐφρούρησα. Παθ. φρουροῦμαι, παρατ. ἐφρουρούμην (καὶ σύνθετ. περι-). Ῥημ. ἐπίθ. ἀφρούρητος.

φρυγῶ (ξηραίνω, φρυγανίζω). Μόνον ὁ παθ. παρακ. πέφρυγμαί καὶ τὸ ῥημ. ἐπίθ. φρυκτός.

φυγγάνω (φεύγω). Μόνον σύνθετον ἀποφυγγάνω καὶ καταφυγγάνω, παρατ. διεφύγγανον, τὰ δὲ λοιπὰ ὑπὸ τοῦ φεύγω.

ΣΗΜ. Τὸ φυγγάνω γίνεται ἐκ ρίζ. φυγ- μετὰ τοῦ προσφίμκτος -ανω καὶ ἑτέρου N πρὸ τοῦ χαρχιτήρος.

φυλάττω (φυλάττω, παραφυλάττω, διαφυλάττω, προσέχω, ἀγρυπνῶ) (καὶ σύνθετ. δια-, προ-, παρα-, συμ-), παρατ. ἐφύλατ-

τον (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. φυλάξω (καὶ σύνθετ. δια-), ἀόρ. ἐφύλαξα (καὶ σύνθετ. δι-, ἀντι-, παρ-) παρκα. διαπεφύλαχα καὶ παραπεφύλαχα. Πκθητ. φυλάττομαι (καὶ σύνθετ. προ-), παρκατ. ἐφυλαττόμην, μέλλ. μέσ. ὡς πκθητ. φυλάζομαι, ἀόρ. παθ. ἐφυλάχθην (καὶ σύνθετ. δι-), παρκα. παθητ. διαπεφύλαγμα. Μέσ. φυλάττομαί (τι καὶ τινος=εὐλαβοῦμαι, ὀροντίζω) (καὶ σύνθετ. ἀντι-, προ-), παρκατ. μέσ. ἐφυλαττόμην, μέσ. μέλλ. φυλάζομαι, ἀόρ. μέσ. ἐφυλαξάμην (καὶ σύνθετ. προ-), παρκα. μέσ. πεφύλαγμα. Ῥημ. ἐπίθ. ἀφύλακτος, δυσφύλακτος, εὐφύλακτος καὶ φυλακτέος. Ῥηματ. παρκατ. φυλακή, φύλαξ, προφυλακή, φυλακτήριος.

φυράω - ὤ (ζυμῶνω, μίγνυμι, μολύνω), ἀόρ. ἐρύρασα. Ἄόρ. πκθ. ἐφυράθην καὶ πκθ. παρκα. πεφυράμενος.

φῦρω (ἀνακκτόνω, ζυμῶνω) καὶ συμφύρω μόνον. Μέσ. φύρσμαι. Πκθ. παρκατ. ἐρυρόμην, πκθητ. παρκα. πέφῦρμαι καὶ συμπέφῦρμαι. Παρκατ. ἐπίρρ. φύρδην.

φῦω (γενῶ, παρκατ. γυτρῶνω, βλαστῶνω) (καὶ σύνθετ. ἐκ-, συμ-), παρκατ. ἐφῦον, ἀόρ. ἐφυσσα (καὶ σύνθετ. ἐν-, περι-, συν-). Μέσ. καὶ πκθητ. φύομαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἐμ-, περι-, συμ-), παρκατ. μέσ. καὶ πκθητ. ἐφύομην (καὶ σύνθετ. μετ-), μέλλ. μέσ. ὡς πκθητ. φῦσομαι (καὶ σύνθετ. ἐμ-, προτ-). ἀόρ. ἑ'. ἐνεργ. ὡς μέσ. καὶ πκθητ. ἐφῦν (καὶ σύνθετ. ἐν-, προτ-), ὑποτκατ. φῦω, φῦης, κτλ. (καὶ σύνθετ. ἐμ-), εὐκτ. ἐκφῦοιμι, ἀπκα. φῦναι (καὶ σύνθετ. συμ-), μετοχ. φύς, φῦσα, φῦν (καὶ σύνθετ. ἀνα-, προτ-), παρκα. ἐνεργητ. ὡς μέσ. καὶ πκθητ. πέρυκα (καὶ σύνθετ. ἐμ-, ἐπι-, περι-, προτ-, συμ-), ὑποτκατ. πεφύκω καὶ περυκῶς ὦ, εὐκτ. πεφύκοιμι καὶ περυκῶς εἶην, ὑπερσ. ἐπεφύκειν καὶ ἦν περυκῶς. Ῥημ. ἐπίθ. ἐμρυτος, σύμρυτος καὶ φυτόν (ὡς οὐπιπτικόν). Ῥημ. παρκατ. φῦλον, φυλή, φύλλον (=ρύλιον), φῦμα, φύσις.

φωνέω-ὦ (ῥθίγγομαι, λαλώ) (καὶ σύνθετ. δια-, προτ-, συμ-), μέλλ. διαφωνήσω καὶ συμφωνήσω, ἀόρ. ἐρώνησα καὶ συνεφώνησα. Ἄόρ. πκθ. ἐφωνήθην. Μέσ. ἀλλήλ. κττ' ἀνέλυτ. συμφωνοῦμεν ἀλλήλοις.

νίζομαι ὑπὸ χειμῶνος, θυέλλης), παρατ. ἐχειμαζόμεν, ἀόρ. παθητ. ἐχειμάσθην. Ῥημ. πκράγ. χειμάδιον.

χειρόμαι-οὔμαι (ἀποθετ. κάμνω τινά ὑποχείριον εἰς ἑμαυτόν, ὑποτάσσω), παρατ. ἐχειρούμεν, μέλλ. μέσος χειρώσομαι, ἀόρ. μέτ. ἐχειρωσάμεν. Παθ. μέλλ. χειρωθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐχειρώθην, παρακ. παθητ. κεχείρωμαι, μετ' ὄλ. μέλλον κεχειρώσομαι. Ῥημ. ἐπίθ. εὐχειρώτος, δυσχειρώτος. Ῥηματ. παράγ. χείρωσις, χειρωτικός.

χέω (χύνω). Μόνον σύνθετον -χέω (μετὰ τῶν διὰ, ἐν, ἐπί, ἐκ, κατὰ, σύν), παρατατ. ἐνέχεον, μέλλ. συνηρημ. ἐγχεῖ (γ' ἐνικόν), ἀόρ. σύνθετ. ἔχεα (μετὰ τῶν ἐν, ἐκ, κατὰ, σύν). Παθ. χέομαι (καὶ σύνθετον δια-, ἐγ-, συγ-), μέλλ. παθητ. συγχυθήσομαι, ἀόρ. παθητ. σύνθετος μόνον -ἐχῦθην (μετὰ τῶν ἐπί, κατὰ, περί, σύν), παρακ. παθητ. κέχῦμαι (καὶ σύνθετ. δια-, ἐγ-, ἐκ-, ἐπι-, περι-, συγ-), ὑπερσ. παθητ. ἐξεκεχύμεν. Μέσον χέομαι (καὶ σύνθετ. δια-, ἐκ-, κατα-), παρατ. μέσος σύνθετος -ἐχεόμεν (μετὰ τῶν διὰ, κατὰ, περί), μέλλ. μέσος χέομαι, ἀόρ. μέσος ὑποτακτ. ὑπεγχεώμαι καὶ μετοχ. ἐγχεάμενος. Ῥηματ. ἐπίθ. χυτός. Ῥημ. πκράγ. χοή, χοῦς, χυμός, πρόχους, χύ-δην, ἐκκεχυμένως.

χλευάζω (ἐμπαίζω) (καὶ σύνθετ. δια-), παρατ. ἐχλευάζον, ἀόρ. διεχλευάσα παρακ. προσκεχλευάκα. Ῥημ. παράγ. χλευασμός καὶ χλευασία.

χορεύω (χορεύω), παρατ. ἐχόρευον, μέλλ. χορεύσω ἀόρ. ἐπεχόρευσα, παρακ. κεχόρευκα. Παθητ. μόνον ἀόρ. ἐχορεύθην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀχόρευτος. Ῥημ. πκράγ. χορευτής, χορεία, χόρευμα.

χορηγέω-ᾶ (εἶμι χορηγός, παρέγω τὰ ἔξοδα πρὸς παρασκευὴν χοροῦ), παρατ. ἐχορήγουν, μέλλον χορηγήσω, ἀόρ. ἐχορήγησα (καὶ σύνθετος ἀντ-, κατ-), παρακ. κεχορήγηκα. Μέσ. διήμεσον χορηγοῦμαι (=διὰ τοῦ χορηγοῦ παρασκευάζω δι' ἑμαυτὸν χορόν) καὶ παθ. χορηγοῦμαι μόνον. Ῥημ. ἐπίθ. αὐτοχορήγητος.

χόω-ᾶ ὄρα χώννυμι.

κρῆ (πρέπει, εἶναι γρεία) καὶ χρεῶν ἔστι, προστ. χρεῶν ἔστω,

ἀπαρ. χρῆναι καὶ χρεῶν εἶναι, μετοχ. τὸ χρεῶν (ἀκλίτως), εὐκτ. χρεῖη καὶ χρεῶν εἶη, παρατ. ἐχρῆν καὶ χρῆν, μέλλων εὐκτ. χρήσοι. Σύνθετον ἀπόχρη (=ἀρκεῖ), ἀπαρέμφ. ἀποχρῆν, μετοχ. ἀποχρῶν, παρατ. ἀπέχρη, μέλλων ἀποχρήσει καὶ εὐκτ. ἀποχρήσοι, ἀόρ. ἀπέχρησε καὶ εὐκτ. ἀποχρήσαι.

χρήζω (ἔχω ἀνάγκην) καὶ παρατ. ἔχρηζον μόνον.

χρηματίζω (διαπραγματεύομαι, διαλέγομαι), παρατ. ἐχρημάτιζον, μέλλ. χρηματιῶ, ἀόρ. ἐχρημάτισα, παρακ. κεχρημάτικα. Μέσ. χρηματίζομαι (=συλλέγω ἐμαυτῷ χρήματα), μέλλων μέσ. χρηματιοῦμαι, ἀόρ. μέσ. ἐχρηματισάμην (καὶ σύνθετος ἐξ-), παρακ. μέσος κεχρημάτισμαι. Ῥημ. ἐπίθ. χρηματιστέον. Ῥημ. παράγ. χρημάτισις, χρηματισμός, χρηματιστής.

χρῖ'ω (ἀλείφω). Μόνον σύνθετον καὶ μόνον ὁ ἐνεστώς ἐγχρίω καὶ ὑποχρίω. Μέσον χρῖ'ομαι, παρατ. μέσος ἐχρῖόμην, ἀόρ. μέσος ἐχρῖσάμην. Παθ. ὑποχρίομαι, παρακ. παθ. κέχρῖμαι, ὑπερσυντ. παθ. ἐκεχρῖμην. Ῥημ. παράγ. χρίμα.

χρῶ (=χράω=χρησιμοδοτῶ). Μόνον ὁ ἀόρ. ἐχρησα. Μέσ. χρώμενος (=ἔρωτῶ τὸ μαντεῖον, μαντεύομαι), ἀόρ. μέσος ἐχρησάμην καὶ ἀόρ. παθ. ἐχρήσθην. Ῥημ. ἐπίθ. πυθόχρηστος. Ῥηματ. παράγ. χρησμός, χρηστήριον.

χρῶμαι (=χράομαι, ἀποθετ. =μεταχειρίζομαι) (καὶ σύνθετον ἀπο-, δια-, ἐπι-, κατα-, προσ-, ἐναπο-), παρατ. ἐχρώμην (καὶ σύνθετος ἀπ-, κατ-), μέλλων μέσ. χρήσομαι (καὶ σύνθετ. κατα-), ἀόριστ. μέσ. ἐχρησάμην (καὶ σύνθετος ἀπ-, δι-, κατ-, προσ-), παρακ. μέσος κέχρημαι (καὶ σύνθετος κατα-, προσ-), ὑπερσυντ. μέσ. ἐκεχρήμην. Παθητ. μόνον ἀόρ. ἐχρήσθην καὶ παρακ. κατακεχρηῆσθαι καὶ προκατακεχρηῆσθαι. Ῥημ. ἐπίθ. χρηστός, ἄχρηστος, εὐχρηστος, δύσχρηστος, πάγχρηστος, χρηστέον, προσχρηστέον. Ῥηματ. παράγ. χρήμα, χρήσις.

χώννυμι (σκεπάζω μὲ χῶμα). Παρ' Ἀττικοῖς λέγεται χῶ-ω, τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται μόνον τὸ προσχοῖ καὶ προχοῖ (γ'. ἐνικ. ὄριστ.), ἀπαρέμφ. χοῦν καὶ συγχοῦν, παρατατ. ἔχουν, μέλλων χῶσω (καὶ σύνθετος κατα-), ἀόριστ. ἔχωσα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-), παρακείμ.

ἀνακέχωκα. Παθ. παρατ. προσεχοῦτο, ἀόρ. παθ. ἐχώσθην καὶ παρακ. κατακέχωσται καὶ ἀπαρέμω. κεχώσθαι. Ρημ. παράγ. χῶσις, χῶμα.

χωρέω-ᾶ (πορεύομαι, περιλαμβάνω) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, ὑπο-, προ-, δια-, παρα-, ἐπι-, ἐγ-, προσ-, συγ-, ὑπεκ-, ἐπανα-), παρα-
τατ. ἐχώρουν (καὶ σύνθετ. ὡς ὁ ἐνεστώς), μέλλων μέσ. ὡς ἐνεργ.
χωρήσομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, παρα-, προσ-, συγ-), καὶ σπανίως
χωρήσω (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἀνα-, ἐγ-, προ-, προσ-, συγ-, ὑπεκ-),
ἀόρ. ἐχώρησα καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, ἐπ-, μετ-, προ-, παρ-, προσ-,
συν-, ὑπ-, προαπ-, ἐπαν-, ὑπεξ-), παρακ. κεχώρηκα (καὶ ἀνα-, ἀπο-,
μετα-, παρα-, προ-, προσ-, συγ-), ὑπερσ. προεκεχωρήκειν, ἀνε-
κεχωρήκειν, ἐξεκεχωρήκειν καὶ προσεκεχωρήκειν. Παθ. παρατ.
συνεχωρούμην, ἀόρ. παθ. συνεχωρήθην, παθ. παρακ. συγκεχώ-
ρηται καὶ συγκεχωρημένος. Ρημ. ἐπίθ. συγχωρητέον, ἀναχω-
ρητέον καὶ παραχωρητέον. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσιν συγχωρῶ ἐ-
μαυτόν. Τὸ ἐγχωρεῖ (= εἶναι δυνατόν), προχωρεῖ (= ἔξεστιν,
εἶναι εὐκόλον) καὶ συγχωρεῖ (εἶναι δυνατόν) εἶναι καὶ ἀπρόσωπα.
Ρημ. παράγωγα συγχώρησις, ἀναχώρησις.

Ψ

ψάλλω (ψηλαρῶ, δονῶ τὴν χορδήν, καθαρίζω). Μόνον ὁ ἀόρ.
ψῆλαι κατ' ἀπαρέμω.

ψαύω (ψηλαρῶ, ἐγγίζω, πλησιάζω) καὶ συμψαύω, ἀόρ. ἔψαυσα.
Ρημ. ἐπίθ. ἄψαυστος.

ψάω-ψᾶ (τρίβω, ψηλαρῶ). Μόνον ὁ ἀόρ. κατέψησα. Μέσ. ἐνεστ.
ἀποψᾶμαι (= ἰσορρίζομαι).

ψέγω (κατηγορῶ) (καὶ σύνθετ. δια-), παρατ. ἔψεγον, μέλ. ψέξω,
ἀόρ. ἔψεξα. Παθ. ψέγομαι. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσιν ψέγω ἐμαυτόν.
Ρημ. ἐπίθ. ψεκτός. Ρημ. παράγ. ψόγος, ψέκτης.

ψεύδω (ἀποδεικνύω ψεῦδές, λέγω ψεύματα, ἀπατῶ). Μόνον ὁ
μέλλων ψεύσω (καὶ δωρικ. ψευσαῖ) καὶ ἀόρ. διέψευσα. Μέσ. ψεύ-
δομαι (= λέγω ψεῖδη καὶ ἀπατῶ ἐμαυτόν, πλανῶμαι) (καὶ

σύνθετ. κατα-, ἐπι-, δια-, ἐπικατ-), πκρατ. μέσ. ἐψευδόμην (καὶ σύνθετ. κατ-), μέλλ. μέσ. ψεύσομαι (= ἐρῶ ψεύδη καὶ πλανήσομαι), ἀόρ. μέσ. ἐψευσάμην (= εἶπον ψεύδη· καὶ σύνθετ. κατ-, συγκατ-), ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐψεύσθην (= ἠθετήθην, ἐπλανήθην, ἀπέτυχον καὶ σύνθετ. δι-), πκρακ. μέσ. καὶ παθ. ἔψευσμαι (καὶ σύνθετ. κατ-, δι-), ὑπερσ. μέσ. ἐψεύσμην καὶ ἐψευσμένος ἦν, μετ' ὀλίγ. μέλλ. μέσ. ἐψευσμένος ἔσομαι. Ῥημ. παράγ. ψεύδος, ψεύσμα, ψεύστης, ψευδής.

Ψηλαφάω-ῶ (ψηλαφῶ, πίνω διὰ τῶν χειρῶν) καὶ ἐπιψηλαφῶ, ἀόρ. ἐπεψηλάφησα. Παθητ. μόνον ψηλαφῶμαι. Ῥημ. παράγ. ψηλάφημα.

Ψηφίζω (μέ ψήρους λογαριάζω). Μόνον τὸ σύνθετον ἐπιψηφίζω (= προσκαλῶ τὸν δῆμον εἰς ψηφορορίαν), παρατατικ. ἐπεψήφισον, μέλλ. ἐπιψηφισῶ, ἀόρ. ἐπεψήφισα καὶ σπανίως ἀνεψήφισα, παρακείμε. ἐπεψήφικα, εὐκτ. ἐπεψηφικῶς εἶην. Μεσ. ψηφίζομαι, (= διὰ τῆς ψήρου μου ἀποφασίζω, γνωμοδοτῶ) (καὶ σύνθετος δια-, ἀπο-, κατα-), πκρατατ. μέσ. ἐψηφίζομην (καὶ σύνθετος ἀπ-, κατ-), μέλλων μέσος ψηφιοῦμαι (καὶ σύνθετ. δια-, ἀπο-, κατα-), ἀόριστος μέσος ἐψηφισάμην (καὶ σύνθετ. δι-, ἀπ-, κατ-, προσ-), παρακείμε. μέσ. ἐψήφισμαι (καὶ σύνθετ. δι-, ἀπ-, κατ-), ὑπερσ. μέσος ἐψηφίσμην καὶ ἐψηφισμένος ἦν, μετ' ὀλ. μέλλ. μέσ. ἐψηφισμένος ἔσομαι (καὶ σύνθετ. κατ-). Παθητ. ψηφίζεται τὸ ψήφισμα, πκρατ. παθ. ἐπεψηφίζετο, μέλλ. πκθ. ψηφισθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐψηφίσθην καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐπ-, κατ-), πκρακ. παθ. ἐψήφισμαι (καὶ σύνθετ. κατ-), ὑπερσ. πκθ. ἐψηφίσμην. Ῥημ. ἐπίθ. καταψηφιστέον καὶ ἀποψηφιστέον. Ῥημ. παράγ. ψήφισμα, ἀποψήφισις, διαψήφισις, καταψήφισις.

Ψιθυρίζω (ψουψουρίζω) καὶ ἀόρ. ἐψιθύρισα μόνον. Ῥημ. παράγ. ψιθυριστής.

Ψιμυθιόω (ψυκιασιδώνω). Μόνον ὁ μέσ. πκρακ. ἐψιμυθίωμαι, ἄλλως δὲ κατὰ περίφρασιν τὸ μὲν ἐνεργ. ψιμυθίω ἀλείφω, τὸ δὲ μέσ. ψιμυθίω ἐντρίβομαι.

Ψοφέω-ῶ (ἀμετάβ. = κάμνω ψόρον, κροτῶ) παρατατ. ἐψό-

φουν μόνον, ἄλλως δὲ λέγεται ψόφον ποιῶ καὶ παθ. ψόφος γίγνεται.

ψυ'χω (ἀερίζω, στεγνώνω, ψυχραίνω, οὗ ἀντίθετον τὸ θερμαίνω), (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, δια-), ἀόρ. διαψύζαι. Παθ. ψύχομαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-), ἀόρ. παθ. ἐψύχθην (καὶ σύνθετ. ἀν-) καὶ ἀόρ. δ' ἀπεψύχην, παρακ. παθ. ἔψυγμαί. Ῥημ. ἐπίθ. ἄψυκτος. Ῥημ. παράγ. ψύξις, ψυκτῆρ, ψυχος.

Ω

ὠδ'νω (γεννώ). Μόνον ὁ ἐνεστώς.

ὠθέω-ῶ (σπρώχνω, ἀποκρούω, ἀπομακρύνω, οὗ ἀντίθετον τὸ ἔλκω) (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, περι-, προ-, συν-, ὑποπαρ-), παρατ. ἐώθουν (καὶ σύνθετ. ἐξ-), μέλλ. ὠσω (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-), ἀόρ. ἔωσα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-, ἀν-, παρ-, συν-). Μέσ. καὶ παθ. ὠθοῦμαι (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, εἰς-, ἐξ-, παρ-, συν-), παρατ. μέσ. καὶ παθ. ἐωθούμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-), μέλλ. μέσ. ὑπώσομαι καὶ διώσομαι, μέλλ. παθ. ἐξωσθήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐωσάμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, παρ-), ἀόρ. παθ. ἐώσθην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-, περι-, συν-), παρακ. παθ. ἔωσμαι (καὶ σύνθετ. παρ-, περι-, συν-), μέσ. δὲ παρακ. ἀπέωσμαι (τινα). Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἀναλελυμ. προωθῶ ἑμαυτόν. Ῥημ. παράγ. ἄπωσις, ὠθισμός.

ΣΗΜ. Ῥίζα Ἔωθ-, Ἔωθε-, ὅθεν ὁ παρατ. ἐώθουν (=ἔῤῶθουν), ἀόρ. ἔωσα (=ἔῤῶθησι).

ὠνέομαι-οὔμαι (ἀγοράζω, μισθώνω) ἀποθετ. μετ' ἐνεργ. διαθέσ. (καὶ σύνθετ. ἀντ-, ἐξ-, προσ-, συν-), παρατ. ἐνεργ. ἐωνούμην (καὶ σύνθετ. ἀντ-, ἐξ-, συν-), μέλλ. μέσ. ὠνήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐπριάμην (καὶ σύνθετ. ἐξ-, συν-), ὑποτακτ. πρίωμαι, πρίη, πρίηται, κτλ., εὐκτ. πριαίμην, πρίαίω, πρίαίτω, κτλ., προστακ. πρίω καὶ πρίασο ποιητ., ἀπαρ. πρίασθαι (καὶ σύνθετ. ἐκ-, συμ-), μετοχ. πριάμενος (καὶ σύνθετ. ἐκ-, συμ-), παρακ. μέσ. ἐώνημαι (καὶ σύνθετ. συν-), ὑπερσ. μέσ. ἐωνήμην καὶ ἐωνημένους ἴην. Παθητ. ἐνεστ. τὰ ὠνούμενα, ἀόρ. παθ. ἐωνήσθην, παρακ. παθ. ἐώνημαι (καὶ

σύνθετ. συν-). Ῥημ. ἐπίθ. ὠνητός και ὠνητέος και ἀργυρώνη-
τος. Ῥημ. παράγ. ὠνή, ὠνητής, ὠνιος, ὠνησις, ἰσωνία.

ὠφελέω·ὦ (βοηθῶ, ὠφελῶ) (και σύνθετ. ἀντ-, ἐπ-, συν-),
παρατ. ὠφέλουν, μέλλ. ὠφελήσω. ἀόρ. ὠφέλησα, παρακ. ὠφέ-
ληκα, ὑπερσ. ὠφελήκειν. Παθ. ὠφελούμαι (και σύνθετ. ἀντ-,
συν-), παρατ. παθ. ὠφελούμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ὠφελήσομαι
και σπανιώτερ. παθ. ὠφεληθήσομαι, ἀόρ. παθ. ὠφελήθην, παρακ.
παθ. ὠφέλημαι, ὑπερσ. παθ. ὠφελήμην, μετ' ὀλ. μέλ. ὠφελη-
μένος ἔσομαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνωφέλητος, ὠφελητέος, ὠφελητέον,
προσωφελητέον. Τὸ μέσ. ἀναλελυμ. ὠφελῶ ἑμαυτὸν και συνω-
φελῶ ἑμαυτὸν, σπανίως δὲ και ὠφελούμαι και ὠφελείας ποιού-
μαι. Ῥημ. παράγ. ὠφέλεια, ὠφέλημα και σύνθετ. ἀνωφελής.

ΑΝΩΜΑΛΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

Α

αἴρ, γεν. ἀέρος, δοτ. ἀέρι, αἰτ. ἀέρα, κλ. ᾧ αἴρ. Σπανιώ-
τατα εὐρίσκεται εἰς τὸν πληθ. τοὺς ἀέρας.

Ἄθως (τὸ ἄγιον ὄρος), συνήθως μὲν ἀρσενικὸν ὁ Ἄθως, σπ-
νίως δὲ καὶ θηλυκὸν ἡ Ἄθως, γεν. τοῦ Ἄθω, δοτ. τῷ Ἄθω, αἰτ.
τὸν Ἄθω, κλ. ᾧ Ἄθως.

αἰδῶς (ἡ, = ἰντροπή) μόνον καθ' ἐνικὸν γεν. τῆς αἰδοῦς, δοτ.
τῇ αἰδοῖ, αἰτ. τὴν αἰδῶ, κλητ. ᾧ αἰδοῖ. Ὁ πληθ. κατὰ τὴν δευ-
τέραν κλίσιν μόνον παρὰ γραμματικοῖς.

αἰθήρ (ὁ, = τὸ ὑψηλότατον στρώμα τοῦ ἀέρος), τοῦ αἰθέρος,
τῷ αἰθέρι, τὸν αἰθέρα, ᾧ αἰθήρ. Ὁ πληθ. σπανιώτατος τοὺς
αἰθέρας.

ἄλς. Καθ' ἐνικὸν ἀριθμὸν ἡ ἄλς (= ἡ θάλασσα) εἶναι ποιητι-
κόν, εἰς δὲ τοὺς Ἀττικοὺς πεζολόγους εὐρίσκεται μόνον κατὰ πληθ.
ἀριθμ. ὡς ἀρσεν. οἱ ἄλες (= τὸ ἄλας), γεν. τῶν ἄλων, δοτ. τοῖς
ἄλσι, αἰτ. τοὺς ἄλας, κλ. ᾧ ἄλες.

ἄλως (ἡ, = τὸ ἀλώνιον), γεν. τῆς ἄλω, δοτ. τῇ ἄλω, αἰτ. τῆς
ἄλω, κλ. ᾧ ἄλως. Πληθ. αἱ ἄλω, κτλ. Παρὰ μεταγενεστ. καὶ
κατὰ τὴν τρίτην τῆς ἄλωνος, τῇ ἄλωνι, κτλ.

ἄρνός (ἀρνίον), γεν. τοῦ (καὶ τῆς) ἀρνός, τῷ ἀρνί, τὸν ἄρνα,
ᾧ ἀρνέ. Πληθ. οἱ ἄρνες, τῶν ἀρνῶν, τοῖς ἀρνύσι, τοὺς ἄρνας,
ᾧ ἄρνες. Δυϊκ. τῷ ἄρνε, τοῖν ἄρνοϊν.

ΣΗΜ. Ἐν Ἀττικαῖς ἐπιγρ. εὔρηται καὶ ἡ ὄνομ. ἀρην (450 π.Χ.), ἐξ
ἧς αἱ λοιπαὶ πτώσεις, ἀρνος, κτλ.

Ἀνάχαρσις (κύριον), γεν. τοῦ Ἀναχάρσιος, δοτ. τῷ Ἀναχάρσι, αἰτ. τὸν Ἀναχάρσιν, κλ. ᾧ Ἀνάχαρσι.

ἄνθος (τὸ ἄνθος), τοῦ ἄνθους, τῷ ἄνθει, κτλ. Πληθ. γενικὴ συνήθως τῶν ἀνθέων καὶ σπανίως τῶν ἀνθῶν. Παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις λέγεται καὶ θηλ. ἡ ἄνθη.

Ἀπόλλων (θεός), τοῦ Ἀπόλλωνος, τῷ Ἀπόλλωνι, αἰτ. τὸν Ἀπόλλωνα, ἐπὶ δὲ ἔρκου τὸν Ἀπόλλω, κλ. ᾧ Ἀπολλων.

Ἄρης (θεός), γεν. τοῦ Ἄρεως, (τὸ δὲ Ἄρεος ποιητ.), δοτ. τῷ Ἄρει, αἰτ. τὸν Ἄρη, (ἡ αἰτ. τὸν Ἄρην ἀμφίβολος), κλητ. ᾧ Ἄρης (παρ' Ὀμήρῳ δὲ ᾧ Ἄρες καὶ ᾧ Ἄρες).

Ἀριοβαρζάνης (κύριον), τοῦ Ἀριοβαρζάνους καὶ Ἀριοβαρζάνου, τῷ Ἀριοβαρζάνει καὶ Ἀριοβαρζάνη, αἰτ. τὸν Ἀριοβαρζάνην.

ἀρχαιρεσίαι (ἡ ἐκλογή τῶν ἀρχῶν). Μόνον πληθ. αἱ ἀρχαιρεσίαι, κτλ. Ἀντὶ δὲ τοῦ ἐνικοῦ λέγεται ἡ τῶν ἀρχόντων αἵρεσις καὶ ἡ τῶν ἀρχῶν αἵρεσις.

ἄστηρ (ἀστήρ), τοῦ ἀστέρος, τῷ ἀστέρι, κτλ. ὁμαλῶς πληθ. τῆς δοτ. πληθ. ἀστράσιν.

Ἀστυάγης (κύριον), τοῦ Ἀστυάγους, τῷ Ἀστυάγει, τὸν Ἀστυάγην.

ἄστυ (πόλις, ἐννοουμένων μόνον τῶν κτιρίων αὐτῆς), γεν. τοῦ ἄστεως (τὸ δὲ ἄστεος Ἰωνικόν), τῷ ἄστει κτλ. τὰ ἄστη, τῶν ἄστων, τοῖς ἄστεσι, κτλ.

Ἄφυτις (πόλις), τῆς Ἀφύτιος, τῇ Ἀφύτι, τὴν Ἀφυτιν.

B

βλάβη (ἡ) τῆς βλάβης, κτλ. καὶ οὐδέτ. τὸ βλάβος τοῦ βλάβους, κτλ. σπανιώτερον.

βορρᾶς (βόρειος ἄνεμος, βορρᾶς) τοῦ βορρᾶ, τῷ βορρᾶ, τὸν βορρᾶν καὶ βορέας, βορέου κτλ. μεθ' ἑνὸς ρ καὶ ἀσυναίρετως. Τὸ δὲ Βορέας, Βορέου κτλ. ὡς ὄνομα θεοῦ πάντοτε ἀσυναίρετον. εἶναι δὲ εὐχρηστος μόνον ὁ ἐνικός ἀριθμός.

ΣΗΜ. Παρὰ μεταγενεστέροις καὶ πληθυντικός, τῶν βορέων, κτλ.

βοῦς (ὁ καὶ ἡ), βούς, βοῖ, βούν, ὦ βοῦ· τὸ βόε, τοῖν βοῖν· οἱ βόες, τῶν βοῶν, τοῖς βουσί, τοὺς βοῦς, ὦ βόες.

βράγχος (ὁ, = δράχνησμος), τοῦ βράγχου, κτλ. καὶ τὸ βράγχος, τοῦ βράγχους κτλ. παρὰ μεταγενεστέροις.

Γ

γάλα (τό), τοῦ γάλακτος, τῷ γάλακτι κτλ. δοτ. πλῆθ. τοῖς γάλαξιν.

γαστήρ (κοιλία), τῆς γαστροῦς, τῆ γαστρί, τὴν γαστέρα, ὦ γαστήρ. Δυσκ. τὸ γαστέρε, τοῖν (ταῖν) γαστέροιν. Πληθ. αἱ γαστέρες, τῶν γαστέρων, ταῖς γαστράσι, τὰς γαστέρας, ὦ γαστέρες.

γέρας (τό, = ἰραξείον), τοῦ γέρωσ, τῷ γέρω, κτλ. Πληθ. τὰ γίρα, τῶν γεράων, τοῖς γέρασι, κτλ.

γῆ (ἐκ τοῦ γέχ = ἡ γῆ) τῆς γῆς, τῆ γῆ, κτλ. μόνον ἐνικῶς· λέγεται δὲ καὶ γαῖα, τὴν γαῖαν.

γῆρας (τό, = γηράματα), τοῦ γήρωσ, τῷ γήρα, τὸ γῆρας, ὦ γῆρας. Μόνον καθ' ἐνικὸν ἀριθμὸν.

Γνώσις (κύριον), τοῦ Γνώσιος, τῷ Γνώσι, τὸν Γνώσιν.

Γόαξις (κύριον), τοῦ Γοάξιος, τῷ Γοάξι, τὸν Γοάξιν.

γόνο (τό), τοῦ γόνατος, τῷ γόνατι, κτλ. τὸ γόνατε, τοῖν γονάτοιν· τὰ γόνατα, τῶν γονάτων, τοῖς γόνασι, κτλ.

Γοργῶ (κύριον) τῆς Γοργούς, τῆ Γοργοῖ, τὴν Γοργῶ, ὦ Γοργοῖ, καὶ ἡ Γοργῶν, τῆς Γοργόνοσ, τῆ Γοργόνοι, τὴν Γοργόνα.

γραῦς (γραῖα), τῆς γραῶς, τῆ γραῖ, τὴν γραῦν, ὦ γραῦ, τὸ γραε, ταῖν γραοῖν, αἱ γραες, τῶν γραῶν, ταῖς γραυσί, τὰς γραῦς, ὦ γραες.

γυνή (ἡ) τῆς γυναικός, τῆ γυναικί, τὴν γυναῖκα, ὦ γύναι. τὸ γυναῖκε, ταῖν γυναικοῖν· αἱ γυναῖκες, τῶν γυναικῶν, ταῖς γυναυζί, τὰς γυναῖκας, ὦ γυναῖκες.

Δ

Δαῖς (δεῖπνον θεῶν καὶ ἀνθρώπων, εὐωχία), τῆς δαιτός, κτλ. Εἶναι ποιητικόν, σπανιώτατα δὲ εὐρίσκεται καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ἢ αἰτ. τὴν δαῖτα καὶ τὰς δαΐτας.

Δᾶς (ἡ, = δαδίον), τῆς δαδός, τῆ δαδί, τὴν δαδα, ᾧ δᾶς· τῷ δᾶδε, ταῖν δᾶδوين· αἱ δᾶδες, τῶν δᾶδων, ταῖς δᾶσί, τὰς δᾶδας, ᾧ δᾶδες.

Δάκρυον (τό), τοῦ δακρύου, τῷ δακρύω, κτλ. ὁμαλῶς πλὴν τῆς δοτικ. πληθ. τοῖς δακρύοις καὶ τοῖς δάκρυσι (κατὰ τὴν τρίτην κλίσιν).

Δάμαρ (ἡ σύζυγος), τῆς δάμαρτος, κτλ. ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εὐρίσκεται μόνον ἢ δοτ. τῆ δάμαρτι, καὶ ἡ αἰτ. τὴν δάμαρτα.

Δάπις (ἡ, = τάπης, χαλί, κιλίμι), τῆς δάπιδος, τῆ δάπιδι, τὴν δάπιν· αἱ δάπιδες, τῶν δαπίδων, ταῖς δάπισι, κτλ.

Δεῖνα (ὁ, ἡ, τό), τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα. Πληθ. μόνον οἱ δεῖνες, τῶν δεῖνων, τοὺς δεῖνας. Ἐνίοτε εἶναι καὶ ἄκλιτον ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνα.

Δέλεαρ (δόλος, ἀπάτη). Μόνον ἢ ὄνομ. καὶ αἰτ. τὸ δέλεαρ καὶ πληθ. τὰ δελέατα, τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους εὐχρηστα.

Δένδρον (τό), τοῦ δένδρου, τῷ δένδρω, κτλ. ὁμαλῶς πλὴν τῆς δοτ. πληθ. τοῖς δένδρεσι συνήθως καὶ σπανιώτατα τοῖς δένδροις (διορθούμενον ὑπὸ τινων εἰς δένδρεσι).

Δέος (τὸ = φόβος), τοῦ δέους, τῷ δέει, κτλ. Σπανιώτατα κατὰ πληθυντ. τὰ δέη.

Δεσμὸς (δέμα, σύνδεσμος, ἡ φυλάκισις καὶ αἱ ἀλύσεις), τοῦ δεσμοῦ, τῷ δεσμῷ, κτλ. Πληθ. οἱ δεσμοί, τῶν δεσμῶν κτλ. καὶ τὰ δεσμιά, τῶν δεσμῶν κτλ. μετὰ διαφορᾶς· δεσμὰ μὲν τὰ σχοινία καὶ αἱ ἀλύσεις, δι' ὧν δένεται τις· δεσμοὶ δὲ ἡ σύνδεσις (ὡς δεσμοὶ φιλίας) καὶ τὸ δέσιμον (ὡς θάνατοι καὶ δεσμοί).

Δημήτηρ (θεά), τῆς Δήμητρος, τῆ Δήμητρι, τὴν Δήμητρα, ὦ Δήμητρο.

Διόσκοροι (ὁ Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης) μόνον κατὰ δλιχόν καὶ πληθυντικόν ἀριθμόν.

Δίψα, τῆς δίψης, κτλ. καὶ τὸ δίψος, τοῦ δίψους κτλ.

Δόρυ (κοντάρι), τοῦ δόρατος, τῷ δόρατι καὶ τῷ δορί, τὸ δόρυ, ὦ δόρυ. Πληθ. τὰ δόρατα, τῶν δοράτων, τοῖς δόρασι κτλ.

Δυσμαί (τὸ μέρος, ἐνθα δύεται ὁ ἥλιος), τῶν δυσμῶν, ταῖς δυσμαῖς, τὰς δυσμάς, ὦ δυσμαί κατὰ πληθυντ. μόνον.

Ε

ἔαρ (τὸ,=ἄνοιξις), τοῦ ἔαρος, καὶ συνήθως τοῦ ἦρος, τῷ ἔ-
αρι καὶ συνήθως τῷ ἦρι, τὸ ἔαρ, ὦ ἔαρ μόνον ἐνικόν.

ἔγκατα (τὰ,=ἐντόσθια) μόνον πλ ηθ. τῷ ἐγκάτων, τοῖς ἐγ-
κάτοις κτλ.

ΣΗΜ. Ἀπὸ τῶν Πτολεμαϊκῶν χρόνων εὐρίσκεται καὶ τὸ ἔγκατον, παρ' Ὀμήρῳ δὲ καὶ δοτ. πληθ. κατὰ μεταπλασμόν ἔγκασι.

ἔγγελυς (ἡ,=ἔχελι), τῆς ἐγγέλυος, τῆ ἐγγέλυϊ, τὴν ἐγγε-
λυν, ὦ ἐγγελυ. Πληθ αἱ ἐγγέλεις, τῶν ἐγγέλεων, ταῖς ἐγγέ-
λεσι, τὰς ἐγγέλεις, ὦ ἐγγέλεις.

εἰκῶν (εἰκῶν), τῆς εἰκόνοσ, τῆ εἰκόνι, τὴν εἰκόνα κτλ.
ὁμαλῶσ, ἀλλὰ καὶ αἰτ. κατὰ μεταπλασμόν τὴν εἰκῶ.

ΣΗΜ. Περὶ ποιηταῖς καὶ γεν. τῆς εἰκοῦσ καὶ αἰτ. πληθ. τὰς εἰκοῦσ.

ἔλαιον (λάδι), τοῦ ἐλαίου κτλ μόνον καθ' ἐνικόν.

ΣΗΜ. Ὁ πληθ. μόνον περὶ μεταγενεστ. ἵνα δηλωθῶσι τὰ διάφορα εἶδη.

ἔνεοι, ἔνεοι, ἔνεα (τινὲς) μόνον κατὰ πληθυντ. ἀριθμόν,
καθ' ἐνικόν δὲ μόνον «ἐνιον τὸ ἐρύθημα» παρὰ Ξενοφῶντι.

ἐπιπλα (τὰ ἐπιπλα) μόνον κατὰ πληθυντικόν ἀριθμόν, καθ' ἐ-
νικόν δ' ἀριθμόν ἐπιπλον μόνον παρ' Ἰσαίῳ.

ἐσπέρα (ἡ,=ὁ ἐσπέρας), τῆς ἐσπέρας, κτλ. μόνον καθ' ἐ-
νικόν ἀριθμόν.

έτησίαι (οἱ,=οἱ κατ' ἔτος πνέοντες ἄνεμοι, τὰ μελέμια), τῶν
έτησίων, τοῖς έτησίαις, τοὺς έτησίαις μόνον πληθυντικόν,

ἕως (ἤ = αὐγή), τῆς ἕω, τῆ ἕω, τὴν ἕω, ᾧ ἕως μόνον καθ' ἐνικὸν ἀριθμὸν.

Z

Ζεὺς (ὁ ὑπατος θεός), τοῦ Διὸς καὶ σπανιώτατα τοῦ Ζηνός, τῷ Διὶ καὶ σπανιώτατα τῷ Ζηνί, τὸν Δία καὶ σπανιώτατα τὸν Ζῆνα, ᾧ Ζεῦ.

Ζῆνες (κύριον), τοῦ Ζήνιος, τῷ Ζήνι, τὸν Ζῆνιν, ᾧ Ζῆνι.

Ζηνόθεμις (κύριον), τοῦ Ζηνοθέμιδος, τῷ Ζηνοθέμιδι, τὸν Ζηνόθεμιν, ᾧ Ζηνόθεμι. *

ζυγός (ὁ), τοῦ ζυγοῦ, κτλ. καὶ τὸ ζυγόν, τοῦ ζυγοῦ κτλ. Πληθ. μόνον τὰ ζυγά, τῶν ζυγῶν, κτλ.

ΣΗΜ. Ὁ πληθ. οἱ ζυγοὶ μεταγενέστερος, ὡς «ζυγοὶ δόλιοι».

H

ἦρως (ἦρως), τοῦ ἦρωος, τῷ ἦρωϊ, τὸν ἦρῶα κτλ. κατὰ τὴν τρίτην ὁμαλῶς, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν Ἀττικὴν δευτέραν, τοῦ ἦρω, τῷ ἦρω, τὸν ἦρω καὶ αἰτιατ. τοῦ πληθ. τοὺς ἦρως.

ἦώς (αὐγή). Ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικαῖς πεζολόγοις σπανιώτατα μόνον ἢ γενικὴ ἀπὸ ἠοῦς καὶ ἢ δοτ. ἦμα ἠοῖ.

Θ

Θαλῆς (κύριον), γεν. τοῦ Θάλεω, δοτ. τῷ Θαλῆ, αἰτ. τὸν Θαλῆν, κλητ. ᾧ Θαλῆ. Οἱ τύποι τοῦ Θαλοῦ καὶ Θάλητος, Θάλητι, Θάλητα εἶναι μεταγενέστεροι.

θάρρος (θάρρος), τοῦ θάρρους, τῷ θάρρει, κτλ. Ὁ πληθ. τὰ θάρρη σπανιώτατος.

θέμις (δικαιοσύνη, δίκαιον) ἄκλιτον μετὰ τοῦ εἶναι, εὐρίσκειται δὲ καὶ αἰτιατ. τὴν θέμιν.

Θέμις (ἢ θεά τοῦ δικαίου), τῆς Θέμιτος, τὴν Θέμιν, ᾧ Θέμι.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ θέμιστος (Ὅμηρ.) καὶ θέμιος (Ἡρόδ.) καὶ θέμιδος (μεταγεν.).

Θέρος (τὸ θέρος), τοῦ θέρους, τῷ θέρει, κτλ. Ὁ πληθ. σπα-
κώτατος τὰ θέρη.

Θέσπια (πόλις) καὶ πληθυντ. Θεσπιαὶ κτλ.

Θέσπις (κύριον), τοῦ Θέσπιδος, τῷ Θέσπιδι, τὸν Θέσπιν,
ᾧ Θέσπι.

Θέτις (κύριον), τῆς Θέτιδος, τῇ Θέτιδι, τὴν Θέτιν, ᾧ Θέτι.

Θριξ (τρίχα), τῆς τριχός, τῇ τριχί, κτλ., πληθ. δοτ. ταῖς θριξί.

θυγάτηρ, θυγατρός, θυγατρί, θυγατέρα, ᾧ θύγατερ· τῷ
θυγατέρε, ταῖν θυγατέροιν· αἱ θυγατέρες, τῶν θυγατέρων, ταῖς
θυγατράσι, τὰς θυγατέρας, ᾧ θυγατέρες.

I

Ἴρις (οὐράνιον τόξον καὶ φυτόν) τῆς ἱριδος, τῇ ἱριδι, τὴν
ἱριν, ᾧ ἱρι.

Ἴσις (κύριον), τῆς Ἴσιδος, παρ' Ἡροδότῃ δὲ Ἴσιος, Ἴσι,
Ἴσιν.

K

κάλπεις (ὕδρια, στάμνος), τῆς κάλπιδος, τῇ κάλπιδι, τὴν
κάλπιν, ᾧ κάλπι· αἱ κάλπιδες, τῶν κάλπιδων, ταῖς κάλπισι,
τὰς κάλπιδας, ᾧ κάλπιδες.

κέραρ (τό = καρδία). Μόνον ἡ ἐνικὴ ὀνομαστ. καὶ αἰτιατικῇ.

κέρας (κέρατον), τοῦ κέρως, τῷ κέρα, τὸ κέρας, ᾧ κέρας·
τὸ κέρα, τοῖν κερῶν· τὰ κέρα, τῶν κερῶν, τοῖς κέρασι κτλ.

Κλεόμαντις (κύριον), τοῦ Κλεομάντιος, τῷ Κλεομάντι,
τὸν Κλεόμαντιν, ᾧ Κλεόμαντι.

κλείς (κλειδίον) καὶ ἀρχαιότερον κλίς, τῆς κλειδός, τῇ κλει-
δί, τὴν κλείν, ᾧ κλείς. Πληθ. αἱ κλείδες, τῶν κλειδῶν, ταῖς
κλεισί, τὰς κλειδας, ᾧ κλείδες.

ΣΗΜ. Ἡ αἰτιατ. τὴν κλειδα καὶ τὰς κλείς μεταγενεστέρα.

κνέφας (τὸ, = κτότος), τοῦ κνέφους, τῷ κνέφα, τὸ κνέφας, ὦ κνέφας μόνον ἐνικόν.

κοινωνός (ὁ καὶ ἡ) δευτερόκλιτον μετὰ καὶ τῶν τριτοκλίτ. τύπων κοινωνές, κοινωνώνων, κοινωνώνας παρὰ Ξενοφῶντι.

κρέας (κρέας) μόνον συνηρημένον τοῦ κρέως, τῷ κρέα κτλ. τὰ κρέα, τῶν κρεῶν, κτλ. τὸ δὲ κρέατος κτλ. μεταγενέστερον.

Κρεῦσις (πόλις), τῆς Κρεύσιος, τῇ Κρεύσι, τὴν Κρεῦσιν, ὦ Κρεῦσι.

κύων (σκύλος) (ὁ καὶ ἡ) κυνός, κυνί, κύνα, ὦ κύον· τὸ κύνε, τοῖν κυνοῖν· κύνες, κυνῶν, κυσί, κύνας, ὦ κύνες.

Λ

Λάμπεις (κύριον), τοῦ Λάμπιδος, τῷ Λάμπιδι, τὸν Λάμπιν, ὦ Λάμπι.

λίπα (ἔλαιον) ἄκλιτον μετὰ τοῦ ἀλείφω τίθεται ὁμοῦ.

Λῦσις (κύριον), τοῦ Λύσιδος, τῷ Λύσιδι, τὸν Λῦσιν, ὦ Λῦσι.

Μ

μάκαρ (μακάριος) ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ἢ γενική πληθ. τῶν μακάρων.

μάλη (μσχάλη). Μόνον ἢ γενική «ὕπο μάλης». Κατὰ δὲ τὸν πληθ. λέγουσι μασχάλας.

μάρτυς (ὁ καὶ ἡ), μάρτυρος, μάρτυρι, μάρτυρα, ὦ μάρτυς, κτλ. ὁμαλῶς πληθ. δοτ. τοῖς μάρτυσιν.

ΣΗΜ. Τὸ Ρ πρὸ τοῦ Σ ἀπεβλήθη μάρτυς (=μάρτυρ-ς), μάρτυσι (=μάρτυρ-σι.) Ἡ αἰτίατ. τὸν μάρτυν μεταγενεστέρα.

μέλε (τὸ μέλι), τοῦ μέλιτος, τῷ μέλιτι, κτλ. μόνον καθ' ἐνικὸν ἀριθμόν.

μέλε (ἀγαπητέ, φίλε). Μόνον ἢ κλητ. ὦ μέλιτι.

Μηδοσάδης (κύριον), τοῦ Μηδοσάδου, τῷ Μηδοσάδῃ, τὸν Μηδοσάδην, ὦ Μηδόσαδες.

μῆνις (ὄργη). Ποιητικόν, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις τῆς μίνιος καὶ αἰτιατ. τὴν μῆνιν.

μήτηρ (ἡ), τῆς μητρός, τῇ μητρί, τὴν μητέρα, ᾧ μήτηρ· τῷ μητέρει, ταῖν μητέροιν· αἱ μητέρες, τῶν μητέρων, ταῖς μητράσι, τὰς μητέρας, ᾧ μητέρες.

Μίνως (κύριον), τοῦ Μίνω, τῷ Μίνω, τὸν Μίνω καὶ τὸν Μίνων, ᾧ Μίνως.

ΣΗΜ. Παρ' Ὀμήρῳ καὶ τοῦ Μίνωος, Μίνωα.

μόσσυν (ὁ, = ζυλίγη καλύδη), τοῦ μόσσυνοσ, τῷ μόσσυνι κτλ. δοτικ. πληθ. τοῖς μοσσύνοις (ὅπερ ὁμοῦσ νῦν διορθοῦται τοῖν μοσσύνοιν).

μύκης (ὁ) (μυζιτάρι) κατὰ τὴν τρίτην καὶ πρώτην, μύκητοσ καὶ μύκου, μύκητα καὶ μύκην, μύκητεσ καὶ μύκαι κτλ. εἶναι δὲ μόνον ποιητικόν καὶ μεταγενέστερον.

N

νάπη (ἡ, = θασώθης κοιλάς), τῆς νάπησ, κτλ. καὶ τὸ νάποσ, τοῦ νάπουσ, τῷ νάπει, κτλ.

ναῦλον (τὸ, = ἰ ναῦλοσ), τοῦ ναύλου, κτλ. καὶ ὁ ναῦλοσ, τοῦ ναύλου, κτλ.

ναῦσ (πλοῖον), τῆς νεώσ, τῇ νηϊ, τὴν ναῦν, ᾧ ναῦ. Δυϊκὸσ μόνον ταῖν νεοῖν. Πληθ. αἱ νῆεσ, τῶν νεῶν, ταῖς ναυσί, τὰς ναῦσ, ᾧ νῆεσ.

νέκταρ (τὸ, = τὸ ποτὸν τῶν θεῶν). Ποιητικόν, εὐρίσκεται δὲ σπανίωσ καὶ παρὰ τοῖς πεζοῖσ μόνον ἢ ὄνομ. τὸ νέκταρ καὶ ἡ γεν. τοῦ νέκταροσ.

νέωτα μόνον ἐν τῇ φράσει «εἰσ νέωτα» = καὶ τοῦ χρόνου.

νήστισ (ὁ καὶ ἡ) = ιηστικὸσ. Παρὰ ταῖς Ἀττικοῖσ κλίνεται νήστιδοσ, νήστιδι, νήστιν, νήστιδεσ, νήστιδασ, καὶ νήστιεισ.

νύξ (νύξ), νυκτόσ, νυκτί, νύκτα, ᾧ νύξ· τῷ νύκτε, ταῖν νυκτοῖν, αἱ νύκτεσ, τῶν νυκτῶν, ταῖς νυξί, τὰς νύκτασ, ᾧ νύκτεσ.

νώτοσ (ὁ, = ἡ ῥάχισ ἀνθρώπων καὶ ζῴων), τοῦ νώτου, τῷ νώτῳ,

κτλ. καὶ σπανίως τὸ νῶτον, τοῦ νώτου, κτλ. Πληθουντ. δὲ μόνον οὐδέτ. τὰ νῶτα, τῶν νώτων, κτλ.

Ο

Οἰδίπους (κύριον), τοῦ Οἰδίπου, (τῷ Οἰδίποδι), τὸν Οἰδίπουν, ὃ Οἰδίπους καὶ ὃ Οἰδίπου. Πληθ. τοὺς Οἰδίποδας.

ΣΗΜ. Τὸ Οἰδίποδος καὶ Οἰδίποδα μεταγενέστερα.

οἶς (ὁ καὶ ἡ, = πρόβατον), οἴος, οἴ, οἴν. Πληθ. οἶες, οἴων, οἴσι, οἴς, ὃ οἶες.

ὄναρ (= ὄνειρον καὶ καθ' ὕπνον, οὗ ἀντίθετον τὸ ὕπαρ). Μόνον ὡς ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ.

ὄνειρος (τὸ ὄνειρον), τοῦ ὄνειρου, κτλ. ὀμαλῶς, ἀλλὰ καὶ κατὰ μεταπλασμὸν τοῦ ὄνειρατος. Πληθ. τὰ ὄνειρατα, τῶν ὄνειράτων, τοῖς ὄνειρασι, τὰ ὄνειρατα.

ὄρνις (ὡς θηλ. ἡ κόττα, ὡς ἀρσεν. δὲ = πᾶν πτηνόν), γεν. ὄρνιθος, δοτ. ὄρνιθι, αἰτ. ὄρνιν καὶ ὄρνιθα, κλητ. ὃ ὄρνι. Πληθ. ὄρνιθες, ὄρνιθων, ὄρνισι, ὄρνιθας καὶ ὄρνεις καὶ ὄρνις, ὃ ὄρνιθες.

ὄροφος (ὁ, = τὸ ἄνω σκέπασμα οἰκήματος), τοῦ ὀρόφου, κτλ. καὶ ἡ ὀροφή, τῆς ὀροφῆς, κτλ.

ὄψ (αὐτίον), ὠτός, ὠτί, κτλ. δυϊκ. ὠτε, ὠτοιν. Πληθ. τὰ ὠτα, τῶν ὠτων, τοῖς ὠσί, τὰ ὠτα.

ὄφελος (ὠφέλεια) μόνον ὡς ὀνομαστ. καὶ αἰτιατ. τὸ ὄφελος.

Π

παῖς (ὁ καὶ ἡ), παιδός, παιδί, παῖδα, ὃ παῖ· παῖδε, παῖδoin· παῖδες, παῖδων, παισί, παῖδας, ὃ παῖδες.

πατήρ, πατρός, πατρί, πατέρα, ὃ πάτερ· πατέρε πατέροιν· πατέρες, πατέρων, πατράσι, πατέρας, ὃ πατέρες.

πλῆθος (τό), τοῦ πλήθους κτλ. καὶ ἡ πληθύς, τῆς πληθύος κτλ. σπανιώτερον.

πλοῦτος (ὁ), τοῦ πλούτου, κτλ. ὁμαλῶς. Πληθ. μόνον οἱ πλοῦτοι, τῶν πλούτων, τοῖς πλούτοις, τοὺς πλούτους.

ΣΗΜ. Τὸ πληθ. τὰ πλοῦτε εἶναι βάρβαρον.

Πηνυξ (τόπος, εἰς ὃν ἐγίνοντο αἱ ἐκκλησίαι τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων), γεν. τῆς Πυκνός, δοτ. τῇ Πυκνί, αἰτ. τὴν Πύκνα, ὦ Πνύξ.

ΣΗΜ. Τὸ Πυκνός, Πυκνί, Πνύκα εἶναι μεταγενέστερά.

Ποσειδῶν (θεός), τοῦ Ποσειδῶνος, τῷ Ποσειδῶνι, τὸν Ποσειδῶνα, ἐπὶ δὲ ὄρκου τὸν Ποσειδῶ, ὦ Πόσειδον.

πραῖος, πραεῖα, πραῖον. Εἰς μὲν τὸ ἐνικὸν τὸ ἀρσενικὸν καὶ οὐδέτ. κλίνονται ὁμαλῶς, εἰς δὲ τὸν πληθ. οὕτως· οἱ πραῖοι, τῶν πράων καὶ πραέων, τοῖς πραέσι, τοὺς πράους· τὰ πραέα, τῶν πραέων, τοῖς πραέσι, τὰ πραέα.

πρεσβευτῆς (ὁ ἀπεσταλμένος ἀπὸ τινος κυβερνήσεως εἰς ἑτέραν), τοῦ πρεσβευτοῦ, τῷ πρεσβευτῇ, τὸν πρεσβευτήν, ὦ πρεσβευτά. Πληθ. οἱ πρεσβευταί, τῶν πρεσβευτῶν, τοῖς πρεσβευταῖς, τοὺς πρεσβευτάς, ὦ πρεσβευταί, ἀντὶ δὲ τοῦ πληθ. συνηθέστεροι εἶναι οἱ τύποι οἱ πρέσβεις, τῶν πρέσβεων, τοῖς πρέσβεσι, τοὺς πρέσβεις, ὦ πρέσβεις.

ΣΗΜ. Παρὰ ποιηταῖς καὶ ἡ ἐνικ. γεν. πρέσβεως.

πρεσβύτης (γέρων) ὁμαλῶς κατὰ τὴν πρώτην κλίσιν, τοῦ πρεσβύτου, τῷ πρεσβύτῃ, κτλ.

ΣΗΜ. Παρὰ ποιηταῖς εἶναι καὶ ὁ πρέσβυς, τὸν πρέσβυν, ὦ πρέσβυ.

πυρ (τό), τοῦ πυρός, τῷ πυρί, κτλ. Πληθ. τὰ πυρά, τῶν πυρῶν, τοῖς πυροῖς, τὰ πυρά.

P

ῥύπος (ὁ, = ἰκαθαροσία), τοῦ ῥύπου ὁμαλῶς κτλ. Πληθ. οἱ ῥύποι, κτλ.

ΣΗΜ. Ὁ πληθ. τὰ ῥύπα παρ' Ὀμήρω.

Σ

σάγαρις (ἀξίνη). Μόνον ἢ ὀνομαστ. ἢ σάγαρις, ἢ αἰτιατ. τὴν σάγαριν καὶ αἰτιατ. πληθ. τὰς σαγάρεις.

σέλας (φῶς, λάμψις) μόνον ἐνικ. ὄνομ. καὶ αἰτιατ. παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις, τὰ δὲ λοιπὰ εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

σῆς (ὁ,=τκώληξ καταβιβρώσκων τὰ μάλλινα ἐνδύματα, βώτριδα, κόπτσας) σεός, σέες, σέων, σέας, παρὰ δὲ μεταγενεστέροις σητός, σητί, σῆτες, σῆτας.

σῆτος (σιτάρι, ἄρτος, τροφή), τοῦ σίτου, κτλ. ὁμαλῶς, ἀλλὰ πληθ. μόνον τὰ σίτα, τῶν σίτων, τοῖς σίτοις, τὰ σίτα.

Σκήψεις (πόλις), Σκήψιος, Σκήψι, Σκῆψιν.

σκότος (ὁ) τοῦ σκότου, κτλ. καὶ τὸ σκότος, τοῦ σκότους, κτλ. μόνον καθ' ἐνικὸν ἀριθμὸν.

στάδιον (διάστημα 600 ποδῶν), τοῦ σταδίου, κτλ. Πληθ. δὲ οἱ στάδιοι καὶ σπανιώτερον τὰ στάδια, κτλ.

σταθμὸς (ὁ,=τετραστᾶς θύρας οἰκίας, σταῦλος, κατάλυμα, βάρος), τοῦ σταθμοῦ κτλ. Πληθ. δὲ οἱ σταθμοὶ (=καὶ βάρη) καὶ τὰ σταθμὰ (βάρη καὶ παραστάδες θυρῶν), κτλ.

ΣΗΜ. Ἐν ἀττικαῖς ἐπιγραφαῖς ἀπὸ τοῦ 433 π. Χ. εὑρίσκεται πολλάκις καὶ ὁ ἐνικ. τὸ σταθμὸν=βάρος.

στέαρ (ὀξύγγιον). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, εὑρίσκεται δὲ σπανίως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἢ αἰτιατ. τὸ στέαρ.

Συέννεσις (κύριον), τοῦ Συεννέσιος, τῷ Συεννέσι, τὸν Συέννεσιν, ὃ Συέννεσι.

σῶς (σῶος), τὸν σῶν. Πληθ. οἱ σῶ, τοὺς σῶς. Θηλ. ἢ σῶς, τῆς σῶ, τὴν σῶν. Πληθ. αἱ σῶ. Οὐδ. τὸ σῶν (ὄνομ. καὶ αἰτιατ.) καὶ τὰ σα (ὄνομ. καὶ αἰτιατική).

Τ

τᾶν (=ρίλε). Μόνον κατὰ κλητικήν, ὃ ταν.

τάπις (ή,=τάπης, χαλί), τῆς τάπιδος, τῆ τάπιδι, τὴν τάπιδαν· αἱ τάπιδες, τὰς τάπιδας, κτλ.

τάριχος (τό,=παστόν καὶ καπνιστόν κρέας), τοῦ ταρίχους, τῷ ταρίχει, κτλ. καὶ σπανιώτερον ὁ τάριχος, τοῦ ταρίχου, κτλ.

τάρταρος (ἡ κόλασις τῶν παλαιῶν ἐν Ἑλλάδι), τοῦ ταρτάρου, κτλ. πληθ. τὰ τάρταρα, κτλ.

ταῶς (καγῶνι), τοῦ ταῶ, τῷ ταῶ, τὸν ταῶν κτλ. κατὰ τὴν Ἀττικὴν δευτέραν κλίσιν.

ΣΗΜ. Εὑρίσκεται καὶ κατὰ τὴν τρίτην κλίσιν ταῶνος, ταῶνι, ταῶνα κτλ. Κατὰ δὲ τοὺς παλαιούς ἐγράφετο ταῶς.

τέρας (τέρας), τοῦ τέρατος, τῷ τέρατι, κτλ. πληθ. τὰ τέρατα καὶ τὰ τέρα, τῶν τεράτων καὶ τεράων, τοῖς τέρασι, κτλ.

τύρσις (ἐκαλξις, πύργος), τῆς τύρσιος, τῆ τύρσι, τὴν τύρσιν· αἱ τύρσεις, τῶν τύρσεων, ταῖς τύρσεσι, τὰς τύρσεις.

Τισσαφέρνης (κύριον), Τισσαφέρνους, Τισσαφέρνει, Τισσαφέρνην, ὦ Τισσαφέρνη.

τυφῶς (ἀνεμοστρόβιλος, καταγιγιδῶδης ἄνεμος), τοῦ τυφῶ, τῷ τυφῶ, τὸν τυφῶ, ὦ τυφῶς.

Υ

ὑδωρ (νερόν), ὑδατος, ὑδατι, κτλ. ὑδατα, ὑδάτων, ὑδασι κτλ.

υἰός, τοῦ υἱοῦ, τῷ υἱῷ, κτλ. ὁμαλῶς καὶ τριτοκλίτως τοῦ υἱέος, τῷ υἱεῖ. Δυῖκ. τῷ υἱέε, τοῖν υἱέοιν. Πληθ. οἱ υἱεῖς, τῶν υἱέων, τοῖς υἱέσι, τοὺς υἱεῖς, ὦ υἱεῖς.

ὑπαρ (ἐν καιρῷ ἐγρηγόρευσε, ὅῦ ἀντίθετον τὸ ὄναρ) μόνον καθ' ἐνικὴν ὀνομαστ. καὶ αἰτία.

Φ

φράτηρ (μέλος φρατρίας) καθ' ἐνικὸν σπανιώτατον καὶ σχεδὸν ἄχρηστον, σύνηθες δὲ κατὰ πληθ. φράτερες, φρατέρων, φράτεροι, φράτερας.

φθορά, τῆς φθόρας, κτλ. καὶ ὁ φθόρος, τοῦ φθόρου, κτλ.

φρέαρ (πηγάδιον), τοῦ φρέατος, τῷ φρέατι, κτλ. τὰ φρέατα τῶν φρεάτων, τοῖς φρέασι, κτλ.

φρουδος (ἄφαντος) ἐπίθετ. μόνον αἱ ὀνομαστ. καὶ τῶν τριῶν, γενῶν καὶ ἡ γεν. τοῦ ἐνικοῦ οὐδ. φρούδου, εἰς δὲ τοὺς πεζοὺς εἶναι σπανιώτατον (ὄρα Ἡμ. Μεγάλ. Ἑλλ. Γραμμ § 423).

φῶς (τό), τοῦ φωτός, τῷ φωτί, κτλ. Πληθ. τὰ φῶτα, τῶν φώτων, κτλ.

X

χεῖρ (ἡ), τῆς χειρός, τῇ χειρί, τὴν χεῖρα, ᾧ χεῖρ· τὴν χεῖρε, ταῖν χεροῖν· αἱ χεῖρες, τῶν χειρῶν, ταῖς χερσί, τὰς χεῖρας, ᾧ χεῖρες.

ΣΗΜ. Ἐν Ἀττικαῖς ἐπιγραφαῖς 350—300 π. Χ. καὶ ταῖν χεροῖν.

χῆτει (=σπᾶνει, ἐνδεία, στερήσει) μόνον κατὰ δοτ. ἐνικήν.

χοῦς (ὁ, =χῶμα) μόνον κατ' ὀνομαστ. καὶ αἰτιατ. χοῦν, αἱ δὲ ἄλλαι πτώσεις ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῆς λέξεως χῶμα.

ΣΗΜ. Παρὰ μεταγενεστέροις εὐρίσκεται καὶ γενικ. τοῦ χοῦς καὶ τοῦ χοῦ

χοῦς (ὁ, =μέτρον ῥευστῶν), τοῦ χοῦς, τῷ χοῖ, τὸν χόα, ᾧ χοῦ· οἱ χόες, τῶν χοῶν, τοῖς χουσί, τοὺς χόας, ᾧ χόες.

χρέος (τὸ χρέος), τοῦ χρέους καὶ αἰτ. τὸ χρέος. Πληθ. τὰ χρέα, τῶν χρεῶν, τὰ χρέα.

χρεῶν (τὸ, =δίκαιον, τὸ πρέπον, τὸ πεπρωμένον) οὐδέτερον τῆς μετοχῆς τοῦ ἀπροσώπ. χρεῖν ἄκλιτον, τοῦ χρεῶν, κτλ.

χρέως (τὸ, =χρέος) ἄκλιτον, τοῦ χρέως, τὸ χρέως, ἀναπληροῦται ὑπὸ τοῦ χρέος.

χρῶς (ὁ, =δέρμα), τοῦ χρωτός, τῷ χρωτί καὶ χρῶ (ἐν τῇ φράσει ἐν χρῶ κείρω, ξυρῶ, παραπλέω), τὸν χρῶτα, ὁ δὲ πληθ. μεταγενέστερος.

ΤΕΛΟΣ.

